โลกทิพย์

ภาค ๑

ของ ANTHONY BORGIA

แปลและเรียบเรียงโดย ศิริ พุธศุกร์

...อนุสรณ์ในงานฌาปนกิจศพ

น...ศาล และ ด.ช. โอภาส คุณวิศาล

ณ วัดธาตุทอง พระโขนง พระนคร

๑๕ กันยายน ๒๕๑๒

โลกทิพย์

ภาค ๑

ของ ANTHONY BORGIA

แปลและเรียบเรียง *โดย* ศิริ พุธศุกร์

สำนักค้นคว้าทางวิญญาณอนุญาตให้ตัดตอนจัดพิมพ์

เป็นอนุสรณ์ในงานฌาปนกิจศพ

นายยิ่งยง คุณวิศาล และ เด็กชายโอภาส คุณวิศาล

ณ วัดธาตุทอง พระโขนง พระนคร

๑๕ กันยายน ๒๕๑๒

คำนำ

ของ มร. แอนโธนี บอร์เจีย

ผู้จดบันทึก

ความรู้เป็นยาขจัดความกลัวขนานวิเศษ โดยเฉพาะอย่างยิ่งในเมื่อความกลัวนั้นเกี่ยวกับสภาวะแห่งชีวิตอันเป็นไปได้จริงๆ หลังจากที่เราได้เปลี่ยนจากสภาวะแห่งชีวิตของโลกนี้ไปแล้ว

การที่เราจะทราบได้ว่าโลกหน้ามีสภาพเป็นอย่างไรนั้น ก็ต้องถามผู้ที่กำลังอาศัยอยู่ในโลกนั้น และแล้วบันทึกข้อความเหล่านั้นไว้ หนังสือเล่มนี้เกิดขึ้นมาได้ก็โดยความประสงค์และวิธีการดังกล่าวนั้น

ท่านผู้ที่มาติดต่อกับข้าพเจ้า ซึ่งเป็นผู้บอกให้จดบันทึกเรื่องนี้ไว้นั้น ได้เริ่มรู้จักกับข้าพเจ้าเมื่อปี ค.ศ. ๑๙๐๙ (พ.ศ. ๒๔๕๒) ซึ่งเป็นเวลาก่อนที่ท่านจะผ่านเข้าไปสู่โลก

ทิพย์ ๕ ปี ท่านผู้นี้มีชื่อว่า มองซินยอร์ โรเบิร์ท ฮิว เบ็นสัน เป็นบุตรของท่านเอ็ดเวิด ไวท์ เบ็นสัน ผู้มีตำแหน่งเป็นท่านอาร์ชบิชอบ (น่าจะเทียบเท่าพระราชาคณะหรือสมเด็จชั้นเจ้าคณะ) แห่งแคนเตอเบอร์ร็องค์ก่อน

ในระยะแรก ก่อนข้าพเจ้าจะได้จดบันทึกเรื่องนี้ลงนั้น ท่านโรเบิร์ท ฮิว เบ็นสัน ยังไม่ได้มาติดต่อกันเลย แต่ได้มีวิญญาณที่ข้าพเจ้าคุ้นเคยกันมาก่อนแจ้งให้ข้าพเจ้าทราบว่า ท่านมีกิจธุระบางอย่างเกี่ยวกับการแก้ไขความเข้าใจผิดที่มีอยู่แต่เดิม ความจริงท่านเองก็ได้ทราบมาแล้วเหมือนกันว่า การติดต่อกับโลกมนุษย์ในเรื่องเช่นนี้เป็นการยากลำบากเพียงไร แต่ท่านก็ยังไม่ยอมละความพยายาม ดังนั้น หลังจากนั้นต่อมาอีกระยะหนึ่งท่าน (ฮิว เบ็นสัน) ก็ได้รับคำบอกเล่าว่า บัดนี้ถึงเวลาอันสมควรแล้วที่ท่านจะติดต่อกับโลกมนุษย์โดยผ่านทางเพื่อนเก่าคนหนึ่งของท่านเอง และข้าพเจ้าคือผู้ที่ได้รับเลือกให้เป็นสื่อกลางสำหรับการติดต่อครั้งนี้ โดยได้ทำหน้าที่เป็นผู้จดบันทึกโดยตลอด

เราทั้งสองเป็นเพื่อนเก่ากันมา และการที่ท่านฝ่ายหนึ่งได้ละจากโลกมนุษย์ไปสู่โลกทิพย์ ก็มิได้ทำให้มิตรภาพของเรา

ขาดสูญไปแต่ประการใด ตรงกันข้าม มิตรภาพของเรากลับแน่นแฟ้นยิ่งขึ้นกว่าเดิม เพราะเราได้มีโอกาสพบปะกันมากกว่าที่เราจะพึงกระทำได้เสียอีก ซึ่งถ้าหากท่านยังคงอยู่ในโลกมนุษย์ เราจะไม่มีโอกาสพบปะกันมากถึงเช่นนี้ ท่านโรเบิร์ท ฮิวเบ็นสัน ได้แสดงความยินดีอยู่บ่อย ๆ ในการที่ท่านสามารถกลับมาสู่โลกมนุษย์ได้และด้วยวิธีการอันเป็นปกติ, ธรรมดา, และน่าเพลิดเพลินอย่างยิ่ง ด้วยวิธีนี้เอง ท่านได้กลับมาเล่าถึงเรื่องต่าง ๆ ที่ได้ประสพมาด้วยตนเองให้มิตรสหายฟัง และที่สำคัญที่สุดก็คือ ได้มีโอกาสแสดงให้ชาวโลกมนุษย์ทราบได้ว่า แม้ท่านจะถูกมนุษย์ถือว่าเป็นคนตายแล้วก็ตาม แต่ท่านก็ยังพูดได้เหมือนคนเป็น (คือคำกล่าวที่ว่า "คนตายพูดไม่ได้" นั้น ไม่ได้เป็นความจริงเสมอไป)

นายยิ่งยง คุณวิศาล

ชาตะ ๑๕ กันยายน ๒๔๔๘

มรณะ ๒๒ พฤษภาคม ๒๕๐๙

ประวัติ

นายยิ่งยง คุณวิศาล

นายยิ่งยง คุณวิศาล เป็นบุตรคนเล็กของขุนสี (นายสีไถ่) และนางเป๋า เกิดที่ตำบลบ่อนหัวเม็ด อำเภอสัมพันธวงศ์ จังหวัดพระนคร เมื่อวันที่ ๑๕ กันยายน พ.ศ. ๒๔๔๘ มีพี่น้องร่วมบิดามารดา ๖ คน คือ

๑.	นายไคก๊ก	ถึงแก่กรรม
๒.	เด็กหญิง	ถึงแก่กรรมแต่เล็ก
๓.	นายประเสริฐ คุณวิศาล	ถึงแก่กรรม
๔.	นางสาวน้ำทอง คุณวิศาล	
๕.	นางสาวบุศยา คุณวิศาล	
๖.	นายยิ่งยง คุณวิศาล	

นายยิ่งยง คุณวิศาล ได้รับการศึกษาเบื้องต้นที่โรงเรียนเสาวภา เมื่ออายุได้ ๑๒ ปี บิดาถึงแก่กรรม คงอยู่กับมารดา

ได้เข้าเรียนต่อที่โรงเรียนซินหมินอยู่ประมาณ ๔ ปี โรงเรียนเลิกกิจการสอน จึงได้ออกมาช่วยนายประเสริฐ คุณวิศาล พี่ชายทำการค้าเครื่องก่อสร้างที่เชิงสะพานภาณุพันธุ์ (ซึ่งเป็นสำนักงานธนาคารไทยทนุปัจจุบันนี้) จนถึง พ.ศ. ๒๔๖๕ มารดาถึงแก่กรรมและพี่ชายเลิกกิจการค้า นายยิ่งยงได้เริ่มกิจการค้าของตนเองโดยพี่สาวทั้งสองคน คือ นางสาวน้ำทอง และนางสาวบุศยา ร่วมกันช่วยเหลือในด้านเงินทุนและมีผู้อื่นร่วมทุนด้วยอีกคนหนึ่ง กิจการค้าที่ทำเป็นการค้าเครื่องก่อสร้างเช่นเดิมและ ณ สถานที่เดิม คือ เชิงสะพานภาณุพันธุ์ ต่อมาจึงได้ย้ายสถานที่การค้ามาฝั่งตรงข้าม เพราะสถานที่เดิมเจ้าของต้องการสร้างตึกใหม่ให้เป็นสำนักงานห้างบีกริม จนถึง พ.ศ. ๒๔๗๖ ได้แยกจากหุ้นส่วนเดิมมาทำการค้าร่วมกับพี่สาวโดยนางสาวน้ำทอง เป็นผู้จัดการ และนายยิ่งยง เป็นผู้ช่วย จนถึง พ.ศ. ๒๔๙๑ จึงได้เปลี่ยนแปลงกิจการเป็นห้างหุ้นส่วนจำกัด โดยมีญาติอื่นเข้ามาร่วมหุ้นด้วย และนายยิ่งยง เป็นผู้จัดการ

นายยิ่งยง ได้ทำการสมรสกับนางสาวรัตนา นิธิไพบูลย์ เมื่อ พ.ศ. ๒๔๙๗ มีบุตรด้วยกัน ๒ คน คือ เด็กชายโอภาส และเด็กชายนริส

นายยิ่งยง ได้เริ่มป่วยแต่เดือนตุลาคม ๒๕๐๘ มีอาการท้องเฟ้อ ท้องอืด อาการที่เป็นไม่มากนัก จนถึงเดือนมีนาคม ๒๕๐๙ อาการท้องอืดมีมากขึ้น และมีอาการอ่อนเพลียมาก แพทย์ตรวจพบก้อนในท้อง ได้เข้ารักษาตัวในโรงพยาบาลศิริราชเมื่อ ๙ เมษายน ๒๕๐๙ แพทย์สงสัยว่าเป็นมะเร็งที่ลำไส้ใหญ่ ได้ทำการผ่าตัดเมื่อ ๑๗ เมษายน ๒๕๐๙ โดยนายแพทย์ลิ้ม คุณวิศาล หลานชายเป็นผู้ทำการผ่าตัด ได้พักรักษาตัวอยู่ในโรงพยาบาลจนถึงวันที่ ๒๒ พฤษภาคม ๒๕๐๙ เวลา ๑๕.๐๐ น. ก็ถึงแก่กรรม รวมอายุได้ ๖๐ ปี ๘ เดือน ๗ วัน

นายยิ่งยง คุณวิศาล เมื่อเล็กเป็นเด็กอ่อนโยนเรียบร้อยเป็นที่รักใคร่ของบิดามารดาและพี่ ๆ เมื่อเติบโตเป็นผู้ใหญ่ก็เป็นที่ถูกอัธยาศัยของเพื่อนฝูง มีความเอื้อเฟื้อเผื่อแผ่ต่อบุคคลทั่วไป ไม่ว่าจะเป็นญาติมิตรหรือมิใช่ ถ้าพบปะผู้ใดเดือดร้อนจะต้องยื่นมือเข้าช่วยเหลือ เฉพาะอย่างยิ่งถ้าเป็นความเจ็บป่วยจะต้องช่วยเหลือให้ได้รับการรักษาตลอดจนจัดหาหรือให้วัตถุปัจจัยที่จำเป็นเพื่อการรักษานั้น ๆ

ด้วยอำนาจผลบุญแห่งกรรมดีอันได้ประกอบแล้วในภพนี้ และกุศลกิจที่เจ้าภาพได้บำเพ็ญ จงสนองให้วิญญาณ นายยิ่งยง คุณวิศาล ได้บรรลุซึ่งสุคติในสัมปรายภพนั้นเทอญ.

เด็กชายโอภาส คุณวิศาล

ชาตะ ๙ มกราคม ๒๔๙๘

มรณะ ๑๕ ธันวาคม ๒๕๑๑

ประวัติ

เด็กชายโอภาส คุณวิศาล

เด็กชายโอภาส คุณวิศาล เป็นบุตรคนใหญ่ของนายยิ่งยง และนางรัตนา คุณวิศาล เกิดที่โรงพยาบาลหญิง พญาไท พระนคร เมื่อวันที่ ๙ มกราคม ๒๔๙๘ มีน้องร่วมบิดามารดา คือเด็กชายนริส คุณวิศาล

เมื่อมีอายุ ๓ ๑/๒ ขวบ ได้เข้าโรงเรียนอนุบาลละออ-อุทิศ จนถึง พ.ศ. ๒๕๐๒ จึงได้เข้าโรงเรียนประถมสาธิตวิทยาลัยการศึกษาประสานมิตร และย้ายไปโรงเรียนมัธยมสาธิตวิทยาลัยการศึกษาประสานมิตร ใน พ.ศ. ๒๕๑๑ และก็ได้ถึงแก่กรรมขณะกำลังเรียนชั้น ม.ศ. ๑ ของโรงเรียนนั้น

เมื่อบิดายังมีชีวิตอยู่ เด็กชายโอภาส คุณวิศาล ส่วนใหญ่มักอยู่กับน้าทั้งสอง คือ นางสาวน้ำทอง คุณวิศาล และนางสาวบุศยา คุณวิศาล มากกว่าอยู่กับบิดามารดา ในระยะที่อยู่โรงเรียนอนุบาลละอออุทิศก็อยู่กับน้าเล็ก คือนางสาวบุศยาที่บ้านถนนจักรเพชร ต่อมาเมื่ออยู่โรงเรียนประถมสาธิตวิทยาลัยการศึกษาประสานมิตร จึงย้ายมาอยู่กับน้าใหญ่ คือนางสาว

น้ำทองที่บ้านซอยนานาใต้ ต่อวันเสาร์อาทิตย์จึงจะไปอยู่บ้านกับบิดามารดา จนเมื่อนายยิ่งยง บิดาถึงแก่กรรมใน พ.ศ. ๒๕๐๙ จึงได้ไปอยู่กับมารดาที่บ้านซอยนาวา เสาชิงช้า

เด็กชายโอภาส มีนิสัยคล้ายบิดา คือใจดี เอื้อเฟื้อ มีอะไรก็แบ่งปันให้น้อง ให้เพื่อนฝูง ตลอดจนเด็กคนใช้ในบ้าน จึงเป็นที่รักใคร่ของพี่ ๆ และเพื่อนฝูง

เด็กชายโอภาส เริ่มป่วยแต่วันที่ ๑๐ ธันวาคม พ.ศ. ๒๕๑๑ มารดาได้พาไปรักษาตัว ณ โรงพยาบาลตำรวจในวันที่ ๑๓ ธันวาคม พ.ศ. ๒๕๑๑ อยู่รักษาตัวในโรงพยาบาลจนถึงวันที่ ๑๕ ธันวาคม พ.ศ. ๒๕๑๑ เวลา ๔ นาฬิกาเศษ ก็ถึงแก่กรรม แพทย์สันนิษฐานว่า เส้นโลหิตในสมองโป่งและแตก เพราะเจาะไขสันหลังพบโลหิตในน้ำไขสันหลัง

การถึงแก่กรรมก่อนวัยอันควร เมื่อมีอายุเพียง ๑๓ ปี ๑๑ เดือน และหลังจากมรณกรรมของบิดาเพียง ๒ ปีเศษย่อมนำมาซึ่งความอาลัยรักและเศร้าสลดอย่างสุดซึ้งแก่ญาติพี่น้องและเพื่อนฝูงตลอดจนครูอาจารย์

ขอกุศลกิจอันเจ้าภาพได้บำเพ็ญจงสนองให้เด็กชายโอภาส คุณวิศาล ได้สู่สุคติในสัมปรายภพนั้นเทอญ.

สารบัญ

ข้อความที่น่าสนใจบางตอนในเรื่องโลกทิพย์

The spirit world is a world of thought; to think is to act and thought is instantaneous.

โลกทิพย์เป็นโลกแห่งความคิด การคิดคือการกระทำ และส่งผลให้เห็นทันทีทันใด

It the motive that counts, tnd a happy state in the spirit wsrld cannot be bovght for hard cash. A small service willngly and generously performed for a fllow mortal builds a greater edifice in spirit.

ตัวเจตนา (ที่แฝงอยู่เบื้องหลังการกระทำ) เป็นสิ่งสำคัญที่สุด ความสุขในโลกหน้ามิใช่จะซื้อได้ด้วยปริมาณเงินที่ทำบุญลงไป การทำประโยชน์ให้แก่ผู้อื่นแม้เล็กน้อย ถ้าทำด้วยความเต็มใจ และด้วยเจตนาบริสุทธิ์ที่จะช่วยเหลือเพื่อนมนุษย์ที่ร่วมทุกข์ เกิด แก่ เจ็บ ตาย ด้วยกันจริงๆย่อมมีผลในโลกทิพย์มากกว่า (ที่ทำมาก ๆ ด้วยเจตนาไม่บริสุทธิ์)

It is man alone who qualifies himself for the state of his existence after he passes into spirit.

หลังจากความแตกดับแห่งกายแล้ว บุคคลจะเข้าถึงสภาวะอังสูงส่ง หรือต่ำทรามอย่างไร ก็สุดแล้วแต่ตัวของเขาเอง

There are many people who, without doing any harm, had never, never done any good to a single mortal upon earth. People whc lived entirely unto themselves. withcut a single thought for others. Such souls chustantly harped upon the theme that they had done no harm to anyone.-- But they had harmed themeelves.

มีบุคคลเป็นจำนวนมากผู้ซึ่งแม้จะไม่ได้ทำอันตรายผู้อื่นใด ก็ไม่เคยได้ช่วยเหลือผู้ร่วมทุกข์ เกิดแก่เจ็บตายด้วยกันเลยขณะที่เมื่อยังอยู่ในโลกมนุษย์ บุคคลประเภทนี้คิดถึงแต่ตนเองเท่านั้น ไม่เคยรับรู้ความทุกข์ของผู้อื่นเลย วิญญาณดังกล่าวอ้างเหตุผลอยู่เสมอว่า เขาไม่ได้ทำอันตรายผู้หนึ่งผู้ใดเลย แต่นั่นแหละเขาได้ทำอันตรายตนเอง (โดยไม่รู้สึก)

Many who were great upon earth, found themselves very small in spirit, And many, who were unknown upon earth, found themselves here so spiritually well khown as to be almost overcome by it.

บุคคลเป็นจำนวนมากที่เคยเป็นผู้ยิ่งใหญ่ ในโลกมนุษย์ จะรู้สึกว่าตนเองเล็กนิดเดียว (จนดูเหมือนไม่มีค่าอะไรเลยในโลกทิพย์) และก็มีบุคคลเป็นจำนวนมาก ที่เมื่ออยู่ในโลกมนุษย์อาจไม่มีผู้ใดรู้จักชื่อเสียงเลย แต่เมื่อมาสู่โลกทิพย์แล้ว กลับปรากฏว่าตนมีผู้รู้จักมากมาย จนรู้สึกตื่นตันใจเกือบจะพูดไม่ถูกทีเทียว

However mighty we were upon the earth-plane, it is spiritual worth only thrt takes us to our right place in the spirit world .... Position is forgotten, but deeds and thoughts arc the witnesses for or against us, and we become our own judges,

ไม่ว่าบุคคลจะมีอำนาจวาสนาเพียงใดในโลกมนุษย์ สิ่งที่เราจะนำติดตัวไปด้วยได้ก็คือ ความหยาบหรือความประณีตแห่งจิตของเราเท่านั้น.........ในโลกทิพย์ ไม่มีผู้ใดคิดคำนึงถึงตำแหน่งของบุคคลในโลกมนุษย์อีกต่อไป การกระทำและความคิดของเรา (ในโลกมนุษย์) จะเป็นพยานส่งเสริมหรือปรักปรำเรา และเราก็จะเป็นผู้พิพากษาตนของตนเอง.

ความรู้แจ้งเรื่องโอปปาติกะ
เป็นรากฐานสำคัญของสัพพัญญุตญาณ

ภิกษุทั้งหลาย อธิเทวญาณทัศนะ (คือการรู้การเห็นเกี่ยวกับเรื่องเทวดาทุกชั้น และทุกอย่าง) ของเรา ถ้ายังไม่บริสุทธิ์ดีเพียงใด เราก็ไม่ปฏิญญาว่าเราได้บรรลุอนุตตรสัมมาสัมโพธิญาณ แต่เพราะเหตุที่อธิเทวญาณทัศนะของเราบริสุทธิ์ดีแล้ว ฉะนั้น เราจึงได้ปฏิญญาว่า เราได้บรรลุอนุตตรสัมมาสัมโพธิญาณ.

พระไตรปิฎก ฉบับบาลี เล่ม ๒๒ หน้า ๓๖๐

บทที่ ๑

มรณกรรม

ท่านผู้อ่านทั้งหลายคงอยากทราบว่าข้าพเจ้าเป็นใคร

ท่านทั้งหลาย ! ข้าพเจ้านั้นแม้เดิมจะมียศตำแหน่งในทางโลกอยู่บ้าง แต่บัดนี้ได้ละทิ้งสิ่งสมมติเหล่านั้นมาแล้วโดยสิ้นเชิง เพราะบรรดายศฐานันดรบรรดาศักดิ์ของทางโลกทั้งหลายนั้น เรานำติดมาด้วยไม่ได้เลยแม้แต่น้อย หลังจากการแตกสลายแห่งร่างกายแล้ว สิ่งที่จะนำติดมาได้มีอยู่อย่างเดียวคือสภาพของจิตของเราเท่านั้น ท่านมีจิตหยาบหรือประณีตเพียงใดก่อนแต่มรณกรรม ความหยาบหรือประณีตแห่งจิตของท่านเท่านั้น จะเป็นสมบัติติดตามไปโลกหน้า

มาถึงตอนนี้ ท่านคงอยากทราบต่อไปอีกว่า ข้าพเจ้าเคยเป็นใครหรืออะไรมาบ้างในอดีต สำหรับข้อนี้ข้าพเจ้ายินดีจะเล่าความเป็นไปของตนเองให้ท่านฟังบ้าง เพื่ออาจจะเป็นประโยชน์แก่ท่านผู้อ่านได้บ้างตามสมควร อันที่จริงชีวิตของข้าพเจ้า ในสมัยเมื่อยังครองกายเนื้อนั้น ก็มีทั้งความสบายและ

ความลำบากไปคนละอย่าง ข้าพเจ้าไม่เคยได้รับความลำบากเกี่ยวกับความยากจนก็จริง แต่ข้าพเจ้าก็เป็นผู้ทำความเพียรในการศึกษาและในทางจิตมามิใช่น้อย นิสัยของข้าพเจ้าเป็นคนชอบในทางศาสนามาตั้งแต่เยาว์วัย จึงไม่เป็นการประหลาดที่ข้าพเจ้าจะต้องรู้สึกประทับใจในแสงสีและเสียงแห่งพิธีกรรมในทางศาสนาอย่างง่ายดาย ในสมัยนั้นข้าพเจ้าก็เช่นเดียวกับคนส่วนมาก คือเชื่อตาม ๆ กันไปในเรื่องที่เกี่ยวกับศาสนาโดยไม่ได้สนใจคิดหาเหตุผลและความจริงแต่อย่างใด เมื่อข้าพเจ้าเจริญวัยขึ้นได้บวชเป็นพระก็ศึกษาธรรมและเทศน์ สั่งสอนประชาชนไปตามข้อความในคัมภีร์ ซึ่งต่อมาภายหลังก็ทำให้ข้าพเจ้าเป็นผู้มีชื่อเสียงในการแต่งหนังสืออยู่ไม่น้อย ข้าพเจ้าเคยได้เห็น "นิมิตต์" จากการบำเพ็ญเพียรทางจิตอยู่บ้างเป็นบางครั้ง แต่ก็มักจะได้รับการวิพากษ์วิจารณ์ว่าเป็นภาพมายา ที่พวกผีปีศาจแสดงหลอกหลอนให้เห็น จึงทำให้ข้าพเจ้าเองบางครั้งก็ไม่แน่ใจในตนเองเหมือนกัน ความจริงเรื่องเหล่านี้ เมื่อข้าพเจ้าได้ละกายเนื้อมาสู่โลกทิพย์ในบัดนี้แล้ว จึงได้เห็นความจริงว่า เรื่องที่เกี่ยวกับโลกหน้าปรากฏอยู่ในคัมภีร์ศาสนานั้น ให้ความกระจ่าง

ได้น้อยเหลือเกิน และส่วนมากก็ไม่ตรงกับความจริงเสียอีกด้วย นี่คือความเป็นมาในอดีตของข้าพเจ้าโดยสังเขป

บัดนี้ข้าพเจ้าจะเล่าให้ท่านฟัง ถึงสภาพที่บังเกิดขึ้นในขณะเมื่อจิตกำลังจะพรากจากร่างกาย

ความจริงในขณะที่กายเนื้อจะถึงความแตกดับนั้น ไม่จำเป็นจะต้องประกอบไปด้วยทุกขเวทนาอันรุนแรงเสมอไป เมื่อข้าพเจ้ายังเป็นมนุษย์อยู่นั้น ก็เคยได้เห็นวิญญาณออกจากกายเนื้อ เข้าสู่โลกทิพย์หลายครั้งด้วยกัน นอกจากนั้นก็มีบ่อยครั้งที่ข้าพเจ้าได้เห็นด้วยตาเนื้อธรรมดานี่เองว่า ในขณะที่ดวงจิตกำลังจะแยกตนเองออกไปจากกายเนื้อนั้น ต้องต่อสู้และดิ้นรนอย่างรุนแรง เท่าที่ปรากฏเราจะรู้สึกเหมือนว่า ในขณะที่จิตกำลังจะออกจากร่างนี้ จะต้องมีความเจ็บปวดอย่างแรงกล้าหรือไม่ก็คงต้องได้รับการทรมานจากการหายใจมิใช่น้อย เพราะในขณะนี้ การหายใจจะรู้สึกว่าเป็นไปอย่างลำบากมาก และลมหายใจจะสั้นเข้าทุกที ด้วยเหตุดังกล่าวมาบุคคลส่วนมากจึงหวาดเกรงต่อความตาย เพราะคิดว่าคงจะเต็มไปด้วยทุกขเวทนาแสนสาหัส ข้าพเจ้าเองก็เคยสงสัยและถามตัวเองในเรื่องนี้มาแล้วไม่น้อยครั้ง ได้เคยค้นคว้าหาความรู้จากข้อความในคัมภีร์ต่าง ๆ แต่

ก็ไม่ปรากฏว่าได้มีอธิบายไว้ในที่แห่งใดโดยละเอียดแจ่มแจ้งในเรื่องนี้ ท่านโบราณาจารย์ทั้งหลายไม่ได้ให้ความกระจ่างแก่เราในเรื่องนี้เลย เพราะเหตุผลประการเดียวคือท่านเองก็ไม่รู้เหมือนกัน

อย่างไรก็ตาม ข้าพเจ้ามีความรู้สึกอยู่เสมอว่า ความตายไม่น่าจะเป็นสิ่งที่หวาดเสียวถึงเพียงนั้น ข้าพเจ้ารู้อยู่ว่า วันหนึ่งคงจะต้องได้เผชิญคำตอบปัญหาเรื่องนี้ด้วยตนเอง ซึ่งข้าพเจ้าก็หวังว่ามรณกรรมของข้าพเจ้าคงจะไม่เกิดจากเหตุอันรุนแรงเกินไปนัก ความหวังของข้าพเจ้าเป็นผลสำเร็จ การแตกสลายแห่งร่างกายของข้าพเจ้าไม่ได้เป็นไปด้วยวิธีอันรุนแรงสมตามประสงค์ แต่ก็มีความลำบากอยู่บ้างเช่นเดียวกับที่ข้าพเจ้าเคยประสบมาในรายบุคคลอื่น ๆ

ก่อนหน้าจะถึงกำหนดมรณะนั้น ข้าพเจ้าเองก็มีความรู้สึกอยู่ว่า วาระสุดท้ายของตนกำลังใกล้เข้ามาทุกขณะ ในขณะนั้นข้าพเจ้ากำลังนอนเจ็บอยู่บนเตียง รู้สึกมีความหนักอึ้งในจิตใจเป็นความรู้สึกคล้าย ๆ กับง่วงนอน หลายครั้งข้าพเจ้ารู้สึกคล้าย ๆ กับว่าตนเองกำลังลอยออกไป แล้วก็ค่อย ๆ ลอยกลับเข้ามาใหม่ ข้าพเจ้าเชื่อว่าในระหว่างนี้ผู้ที่เฝ้าดูอาการอยู่ข้างเตียงก็คงจะรู้ว่าแม้ข้าพเจ้าจะยังไม่ตาย ก็คงกำลังทรุดหนักลง

ไปทุกที่ตลอดเวลาที่ข้าพเจ้ารู้สึกว่าตนเองกำลังลอยออกไป และลอยกลับเข้ามาหลายครั้งหลายคราวนี้ จำได้ว่าไม่ได้รับทุกขเวทนา เช่นความเจ็บปวดหรือความอึดอัดแต่อย่างใดเลย ข้าพเจ้ายังคงสามารถเห็นความเป็นไปในห้องนั้น และยังคงได้ยินว่าบุคคลในห้องนั้นพูดอะไรกันบ้าง และข้าพเจ้าก็รู้สึกว่าอาการของข้าพเจ้าได้ก่อให้เกิดความหมดหวังแก่ผู้ที่เฝ้าดูอยู่โดยรอบ แต่แม้กระนั้นข้าพเจ้าก็กลับมีความปีติยินดีและตื่นเต้นอย่างที่ไม่เคยมีมาแต่ก่อน ขณะนี้ ข้าพเจ้ารู้แน่แล้วว่าข้าพเจ้ากำลังจะตาย และก็รู้สึกกระตือรือร้นอยากจะตายเสียเร็ว ๆ ในระหว่างนี้ข้าพเจ้าไม่มีความรู้สึกหวาดกลัวสงสัยหรือเสียใจอย่างใดเลยในการที่ต้องจากโลกนี้ไป คงต้องการอยู่อย่างเดียวคืออยากไปเสียให้พ้นเท่านั้น

ทันใดนั้นเอง ข้าพเจ้าก็เกิดความรู้สึกอยากจะลุกขึ้นอย่างรุนแรง และก็รู้สึกว่าตนเองกำลังลุกขึ้นจริง ๆ แต่ในขณะเดียวกันก็ได้เห็นว่า ผู้ที่ได้เฝ้าดูอาการอยู่โดยรอบนั้น หาได้เห็นไม่ว่าข้าพเจ้ากำลังลุกขึ้น เพราะเขาเหล่านั้นมิได้เข้ามาช่วยประคองข้าพเจ้า หรือห้ามปรามมิให้ลุกขึ้นแต่อย่างใดเลย บัดนี้เมื่อข้าพเจ้าลุกขึ้น (ตามความรู้สึกของตนเอง) เช่นนี้แล้วจึง

ได้หันไปมองดูรอบ ๆ ก็ได้เห็นร่างอันปราศจากชีวิตของข้าพเจ้านอนทอดอยู่บนเตียง แต่ตัวของข้าพเจ้าเองซึ่งเป็นตัวที่แท้จริงยังคงมีชีวิตและรู้สึกสบายดี ข้าพเจ้ายังคงจ้องดูร่างของตนเองอยู่เช่นนั้นอีกพักหนึ่ง พร้อมกับนึกประหลาดใจว่าจะทำอย่างไรต่อไปดี ข้าพเจ้ายังคงมองเห็นความเป็นไปต่าง ๆ ในห้องนั้นอย่างชัดเจน แต่ก็รู้สึกเหมือนว่ามีหมอกบาง ๆ คล้ายกลุ่มควันลอยอยู่ โดยทั่วไปในห้องนั้น ข้าพเจ้าก้มลงมองดูตัวเองโดยอยากทราบว่ามีเสื้อผ้าชนิดใดสวมอยู่บ้างหรือเปล่า และก็รู้สึกประหลาดใจอย่างยิ่งที่เห็นว่าตนเองกำลังสวมผ้าชุดเดิมนั่นเอง แต่แล้วก็ระงับความประหลาดใจไว้ได้ เพราะคิดว่าถ้ามิได้สวมเสื้อผ้าชุดนั้นแล้วจะควรสวมชุดใดนอกจากนี้ แน่นอนทีเดียวคงจะไม่ใช่เสื้อผ้าชุดโปร่งตาแบบที่เรายกให้เป็นของเทพดาสวมอยู่เป็นแน่เพราะข้าพเจ้าก็เชื่อว่าตนเองคงยังไม่ถึงขนาดที่จะเป็นเทพดาได้อย่างแน่นอน

ตอนนี้เองข้าพเจ้าเริ่มหวนระลึกถึงความรู้เก่า ๆ เกี่ยวกับโลกทิพย์ที่เคยค้นคว้ารวบรวมมาปะติดปะต่อกันเข้าในสมัยเมื่อยังเป็นมนุษย์ ข้าพเจ้ารู้ทันทีว่า บัดนี้ข้าพเจ้าได้ตายแล้ว แต่ก็รู้อีกว่าข้าพเจ้ากำลังมีชีวิตอยู่ในบัดนี้ ข้าพเจ้าตระหนักดีว่าได้

สลัดทิ้งความเจ็บปวดของร่างกายออกไปแล้ว ในระหว่างนี้รับรองว่าไม่มีความรู้สึกสลดใจ หรือเสียใจในสภาวะที่ชาวโลกมนุษย์สมมติเรียกกันว่า "ความตาย" นี้เลย คงมีอยู่แต่ความประหลาดใจว่าจะทำอย่างไรต่อไปดี เพราะบัดนี้ ข้าพเจ้าก็ยังมีอินทรีย์รับความรู้สึกต่าง ๆ ได้เหมือนเดิม และยังรู้สึกว่ามีร่างกายอยู่อย่างแท้จริงยิ่งกว่าเดิมเสียอีก

เท่าที่ได้บรรยายมาตั้งแต่ต้นนี้ อาจจะค่อนข้างยาวอยู่บ้าง ทั้งนี้ก็เพื่อให้ท่านผู้อ่านได้ทราบความเป็นไปโดยละเอียด ซึ่งอันที่จริงเหตุการณ์ทั้งหมดนี้ เมื่อคิดตามกำหนดเวลาของโลกมนุษย์คงกินเวลา ๒ หรือ ๓ นาทีเท่านั้น

ขณะนี้เองข้าพเจ้าก็เห็นเพื่อนของข้าพเจ้าผู้หนึ่งซึ่งเป็นนักบวชเหมือนกัน แต่ได้มาสู่โลกทิพย์นี้ก่อนข้าพเจ้าประมาณ ๒ หรือ ๓ ปี เราได้ทักทายปราศรัยกันด้วยความยินดี และข้าพเจ้าก็สังเกตเห็นว่าเขานุ่งห่มด้วยเสื้อผ้าแบบเดียวกับข้าพเจ้าเหมือนกัน ในระยะแรก ๆ ข้าพเจ้าปล่อยให้เขาเป็นผู้พูดเสียเป็นส่วนมาก เพราะข้าพเจ้าต้องการจะปรับปรุงตนเองให้คุ้นกับสภาวะอันใหม่นี้เสียก่อน ข้าพเจ้าเพิ่งหลุดพ้นจากความป่วยไข้มาเมื่อครู่นี้เอง เพราะได้พรากจากกายเนื้อเสียได้ ดังนั้นความรู้สึก

ปีติปราโมทย์ ที่ได้เป็นอิสระจากการทรมานของร่างกายนี้จึงมีอยู่ไม่น้อย ซึ่งทำให้ข้าพเจ้าอยากจะชื่นชมกับความรู้สึกอันนี้ต่อไปอีกนาน ๆ เพื่อให้อิ่มใจเสียก่อน เพื่อนของข้าพเจ้าก็ดูเหมือนจะรู้ความจริงข้อนี้ดี

ขณะแรกที่ข้าพเจ้าเริ่มเอ่ยปากพูดนั้น ข้าพเจ้าก็สังเกตเห็นว่า เราพูดกันตามปกติเช่นที่เรากระทำกันในโลกมนุษย์นั้นเองคือเราพูดกันด้วยอาศัยหลอดสายเสียงในลำคอเหมือนกัน ในที่สุดเพื่อนของข้าพเจ้าก็บอกให้ข้าพเจ้าเตรียมตัวคอยรับสิ่งที่แปลกประหลาดน่าชื่นชมยินดีมากมายหลายอย่าง ซึ่งกำลังจะเกิดขึ้นกับข้าพเจ้า และกล่าวต่อไปว่า เขาได้ถูกส่งตัวมาทั้งนี้ก็เพื่อให้มารับข้าพเจ้าโดยเฉพาะ และเนื่องจากบัดนี้ไม่มีความจำเป็นที่ข้าพเจ้าจะต้องอยู่ที่นี่อีกต่อไป เขาจะพาข้าพเจ้าไปส่งยังสถานที่ได้จัดไว้ให้เป็นบ้านของข้าพเจ้าแล้ว ซึ่งข้าพเจ้าก็ตกลงรับคำมอบให้เขาเป็นผู้นำทางโดยทันที เพราะจนบัดนี้ข้าพเจ้าก็ยังหาทราบไม่ว่าเราจะไปยังสถานที่นั้นได้อย่างไร

อย่างไรก็ตาม ก่อนจากไปข้าพเจ้าก็ยังอดเหลียวกลับไปมองดูห้องเดิมของข้าพเจ้าเป็นครั้งสุดท้ายไม่ได้ ปรากฏว่าในห้องนั้นก็คงมีหมอกบาง ๆ ปกคลุมอยู่เช่นเดิม ผู้ที่ยืนอยู่รอบ ๆ เตียงนอน บัดนี้ก็ถอยห่างออกไปและข้าพเจ้าก็สามารถเข้าไป

ใกล้เตียงนอนจ้องดู "ตัวของข้าพเจ้าเอง" ได้ถนัดตา ไม่มีความรู้สึกเสียใจหรืออาลัยอย่างใดทั้งสิ้น แต่ก็รู้สึกว่าได้เห็นภาพนั้นอย่างชัดเจนจริง ๆ เพื่อนของข้าพเจ้าจึงกล่าวขึ้นว่า ถึงเวลาที่เราจะต้องไปกันแล้ว ดังนั้นเราจึงจากที่นั้นไป

ยิ่งห่างจากห้องออกมา ก็ปรากฏว่าห้องนั้นมีหมอกควันปกคลุมหนาขึ้นทุกที จนกระทั่งในที่สุด ภาพนั้นก็จางหายไปกับสายตา อันที่จริงจนถึงขณะที่กล่าวมาแล้วนี้ ข้าพเจ้าก็ยังคงเคลื่อนไหวโดยใช้เท้าเดินแบบธรรมดานั้นเอง แต่เพื่อนของข้าพเจ้าแนะว่า เนื่องจากข้าพเจ้าเพิ่งหลุดพ้นจากความบ่วยไข้มาใหม่ควรจะได้รับการพักผ่อน โดยอย่าออกกำลังให้มากนักด้วยเหตุนั้นเขาจึงเสนอความเห็นว่าไม่ควรจะเคลื่อนไหวโดยแบบที่เคยกระทำมาแล้ว คือโดยใช้ขาเดิน ต่อจากนั้น เขาจึงบอกให้ข้าพเจ้ายึดแขนเอาไว้ให้แน่น และไม่ต้องกลัวอะไรทั้งสิ้น อนึ่ง ข้าพเจ้าจะหลับตาเสียด้วยก็ได้ ในทันใดนั้นเองพอข้าพเจ้าจับแขนเขาและหลับตา ก็รู้สึกว่าตัวลอยขึ้นเหมือนกับความฝันฉะนั้น ผิดกันก็แต่ในขณะนี้มันเป็นความจริงที่สุดการเคลื่อนไหวโดยการลอยนี้ ยิ่งนานขึ้นก็ยิ่งเร็วขึ้นทุกที

ตลอดเวลานี้ข้าพเจ้าก็หลับตาแน่นด้วยความไว้ใจในตัวเพื่อนของข้าพเจ้าอย่างเต็มที่

ครู่หนึ่งต่อมาความเร็วก็ค่อย ๆ ลดลงบ้าง และในไม่ช้าข้าพเจ้าก็รู้สึกว่าเท้าเหยียบวัตถุแข็ง ๆ เข้าอย่างหนึ่ง เมื่อลืมตาขึ้นตามคำสั่งของเพื่อนผู้นำทาง ข้าพเจ้าก็ต้องประหลาดใจอย่างยิ่งที่ได้เห็นบ้านของข้าพเจ้าที่อยู่ในโลกมนุษย์นั้นเอง เป็นบ้านเหมือนหลังเดิมที่ข้าพเจ้าเคยอยู่ในโลกมนุษย์จริง ๆ แต่ก็ได้รับการปรับปรุงเสียใหม่อย่างที่ข้าพเจ้าคิดว่า แม้ตนเองก็คงไม่สามารถกระทำได้อย่างน่าดูน่าชมเช่นนี้ และโดยเฉพาะส่วนที่อยู่รอบบ้านนั้นเองที่สดุดตาข้าพเจ้ามากกว่าสิ่งอื่น

เป็นส่วนกว้างขวางมาก และได้รับการรักษาไว้เป็นระเบียบเรียบร้อยอย่างที่ข้าพเจ้าไม่สามารถที่จะบรรยายให้เห็นได้ว่าเรียบร้อยและสวยงามเพียงใด ไม่มีหญ้ารกหรือเถาวัลย์ต่าง ๆ ให้เห็นเลย ในบรรดาดอกไม้เหล่านั้น เมื่อข้าพเจ้าตรวจดูอย่างใกล้ชิดแล้วก็กล่าวได้ว่า ไม่เคยเห็นมีดอกไม้ที่ใด ๆ ในโลกมนุษย์ที่ออกดอกบานสะพรั่งกันอยู่อย่างมากมาย และสวยงามเช่นนี้เลย จริงอยู่บางอย่างก็เป็นดอกไม้ซึ่งมีอยู่ในโลกมนุษย์เหมือนกัน แต่ก็มีจำนวนมากมายเหลือเกินในที่นี้ นอก

จากความงามในด้านสีสรรวรรณะและจำนวนดังกล่าวมาแล้ว ยังมีคุณลักษณะพิเศษอีกประการหนึ่งคือ รู้สึกเหมือนว่าดอกไม้ทิพย์เหล่านี้จะส่งกระแสธารแห่งชีวิตนิรันดรออกไปรอบด้าน ในขณะที่เราเดินเข้าไปใกล้ กระแสธารดังกล่าวนี้มีพลังที่ให้ความชุ่มชื่นแก่ดวงวิญญาณเป็นพิเศษ เพื่อนของข้าพเจ้ากล่าวว่า ดอกไม้เหล่านี้ไม่มีการเหี่ยวแห้งหรือโรยราเลย

ยังมีคุณลักษณะอันมหัศจรรย์อีกอย่างหนึ่งคือ เมื่อข้าพเจ้าเข้าไปใกล้ก็รู้สึกว่า ได้ยินเสียงดนตรีแว่วอยู่รอบ ๆ บริเวณดอกไม้นี้ ซึ่งทำให้รู้ว่าเป็นการผสมผสานกันอย่างถูกส่วนดียิ่งระหว่างสีอันงดงามตระการตาของดอกไม้และเสียงเพลงที่แว่วดังวังเวงใจอยู่โดยรอบ ความจริงข้าพเจ้าก็ไม่มีความรู้ในทางดนตรีมากพอที่จะสามารถบรรยายให้ท่านเห็นแจ่มแจ้ง โดยอาศัยเทคนิคของวิชาดนตรีเป็นหลักได้ ดังนั้นจึงไม่สามารถพรรณนาความกลมกลืนกัน ของสีและเสียงที่กล่าวมาแล้วให้มากไปกว่านี้ได้ สรุปความว่า ไม่ว่าจะเหลียวมองไปทางใดข้าพเจ้าก็รู้สึกว่ามีแต่ความเจริญตาเจริญใจหาสิ่งที่ขัดนัยน์ตามิได้เลย ตลอดเวลาที่ข้าพเจ้าเดินไปตามทางในสวนนั้น เราได้เดิน

ไปบนหญ้าที่อ่อนนุ่มจนทำให้รู้สึกเสมือนว่าเรากำลังเดินอยู่บนอากาศฉะนั้น

ในบริเวณยังมีต้นไม้หลายพันธุ์ขึ้นเรียงรายอยู่โดยรอบ ทุกต้นเราจะไม่เห็นความคดงอบิดเบี้ยวจนเสียรูปทรง ดังที่เรามักจะเห็นกันอยู่ในโลกมนุษย์นั้นเลย ทุกต้นงอกงามสมบูรณ์ไม่มีอันตรายจากลมพายุที่จะบิดหรือหักกิ่งเล็กกิ่งน้อยของมัน ไม่มีแมลงที่เป็นศัตรูพืชเหมือนดังต้นไม้ในโลกมนุษย์ ทั้งหมดชูลำต้นแตกช่อเขียวชะอุ่มส่งกระแสธารแห่งชีวิตออกไปรอบด้าน ซึ่งผู้เข้าไปใกล้จะรู้สึกการสัมผัสของกระแสธารนี้ได้ทันที

ข้าพเจ้าได้สังเกตเห็นความจริงอีกอย่างหนึ่งว่า ที่ใต้ต้นไม้นั้นไม่ปรากฏมีเงามืดอยู่เลย และในขณะเดียวกันมองหาดวงอาทิตย์ก็ไม่เห็น ดูคล้าย ๆ กับว่าจะมีรังสีแห่งแสงสว่าง อันแผ่ซ่านทั่วไปอยู่ทุกหนทุกแห่ง เพื่อนของข้าพเจ้าบอกว่า แสงสว่างทั้งหมดนี้มาจากพระองค์ผู้ประทานแสงสว่างให้โดยตรง และแสงนี้ก็เป็นแสงทิพย์ที่ห่อหุ้ม และฉายแสงให้แก่ชาวโลกทิพย์อยู่ตลอดกาล

ทุกหนทุกแห่งมีความอบอุ่นอยู่ทั่วไป บรรยากาศเงียบ แต่ก็มีลมอ่อนพัดโชยกลิ่นหอมอันชื่นใจมาตลอดเวลา สภาพเช่นนี้มีอยู่ในโลกทิพย์โดยไม่มีวันเปลี่ยนแปลง

สิ่งที่สดุดใจข้าพเจ้าอีกประการหนึ่งก็คือ ไม่ปรากฏว่ามีรั้วหรือกำแพงกั้นเป็นเขตแดนให้ทราบเลยว่า สวนของข้าพเจ้าควรจะมีอาณาเขตถึงที่ใด เพื่อนของข้าพเจ้าบอกว่าเรื่องเช่นนี้ไม่ต้องมีในโลกทิพย์ เพราะทุกคน (หรือทุกวิญญาณ) จะรู้ได้ดีโดยสัญชาตญาณ และไม่มีความผิดพลาดว่าอาณาเขตของตนควรจะสิ้นสุดลงแค่ไหน ปัญหาเรื่องบุกรุกจึงเป็นอันไม่มีในโลกนี้ และข้าพเจ้าจะไปเที่ยวเล่นในสวนของใคร ๆ เมื่อใด ก็กระทำได้ตามปรารถนา โดยไม่ต้องเกรงผู้ใดจะกล่าวเหมือนอย่างในโลกมนุษย์เลย

ขณะนี้ เพื่อนของข้าพเจ้าได้กล่าวเตือนขึ้นว่า ข้าพเจ้ายังเป็นผู้ใหม่ในโลกทิพย์นี้ จึงควรหาที่สบาย ๆ สักแห่งหนึ่งนั่งพักสนทนากันถึงเรื่องต่าง ๆ สักครู่หนึ่ง อันที่จริงคำว่า "สบาย" ในที่นี้ ขอให้ทราบว่าเป็นคำพูดเปรียบเทียบเท่านั้นเอง เพราะไม่ว่ามองไปที่ใด ก็ดูเป็นสถานที่ให้ความสบายไปหมด

ทั้งนั้นและคำว่า "ความสบาย" นี้ข้าพเจ้าก็คิดว่า เป็นคำที่ตื้นเหลือเกิน จนไม่สามารถให้เห็นสภาพอันแท้จริงในขณะนี้ได้เลย

ในที่สุด เราก็มานั่งพักกันอยู่ใต้ร่มไม้ใหญ่แห่งหนึ่ง ณ ที่นี้เราจะเห็นทิวไม้เขียวสดเป็นแนวยาวเหยียดไปสุดสายตา ข้าพเจ้าเอนหลังลงนอนกับพื้นหญ้าอันอ่อนนุ่มอย่างสบาย คอยฟังเพื่อนของข้าพเจ้าบรรยายเรื่องน่ารู้ต่าง ๆ ให้ฟังต่อไป

"สิ่งใดก็ตามที่เราได้กระทำไว้" เพื่อนของข้าพเจ้าเอ่ยขึ้น "เราจะต้องรับผลของมันอย่างหลีกเลี่ยงไม่ได้" สภาพความเป็นไปเท่าที่เราเห็นอยู่ต่อหน้าเราบัดนี้เช่นบ้านอันสงบสุขก็ดี เหล่าบุคคลผู้ดำเนินชีวิตอยู่อย่างสดชื่นรื่นเริงก็ดีล้วนเป็นผลของผลกรรมที่เขาได้สะสมไว้ในอดีตแล้วทั้งสิ้น ในระหว่างบุคคลเหล่านี้ เราจะเห็นแต่ละท่านมีทัศนะในทางศาสนาต่าง ๆ กัน เช่นเดียวกับเราเมื่อครั้งท่านเหล่านั้นยังเป็นมนุษย์อยู่ ทั้งนี้เพราะในดินแดนแห่งนี้ ทุกคนมีสิทธิเลือกเชื่อได้ตามมติที่ตนชอบ สภาพแห่งจิตของท่านผู้ผ่านเข้ามาสู่ภูมินี้ ก็คงเป็นดังเช่นที่กล่าวมาแล้วในตอนต้นนั่นเอง คือท่านจะมีความหยาบและประณีตแห่งจิตมากน้อยเพียงไร ท่านจะมีทัศนะอย่างไร สภาพเหล่านั้นจะยังคงเป็นของท่านต่อไปในโลกนี้อย่างไม่เปลี่ยนแปลง ทุก

ท่านสามารถปฏิบัติศาสนกิจของตนต่อไปได้ตามเดิม จนกว่าจะถึงเวลาที่ท่านมีความเห็นเองว่า สมควรจะเลื่อนตนเองขึ้นไปสู่ขั้นที่สูงขึ้นไปกว่านั้น ณ ที่นี้ไม่มีการบังคับให้ผู้นั้นผู้นี้นับถืออย่างนั้นอย่างนี้ และมีโบสถ์ไว้ให้ผู้ที่ต้องการจะปฏิบัติศาสนกิจได้ปฏิบัติต่อไปได้ตามเดิม

ตลอดเวลาเหล่านี้ ข้าพเจ้ารู้สึกข้องใจอยู่อย่างหนึ่งว่า คือรู้สึกอยากทราบเป็นอย่างยิ่งว่า ใครเป็นผู้กรุณาดูแลสวนของข้าพเจ้าให้เรียบร้อยเห็นปานนี้ เพื่อนของข้าพเจ้าดูจะรู้ถึงความคิดข้อนี้ดี ทั้ง ๆ ที่ข้าพเจ้ายังมิได้เอ่ยปากพูดออกมา เขาจึงกล่าวว่าทั้งบ้านและสวนนี้เป็นผลของกุศลกรรมที่ข้าพเจ้าได้สั่งสมไว้ในโลกมนุษย์ ส่วนการออกแบบหรือดัดแปลงให้มีขึ้นเป็นหน้าที่ของชาวโลกทิพย์ ผู้เคยมีความชำนาญในเรื่องนี้โดยตรงเมื่อครั้งยังอยู่ในโลกมนุษย์ ท่านเหล่านี้เมื่อทิพย์กายแยกสรีรกายมาอยู่ในโลกทิพย์แล้ว ก็สามารถทำงานที่ตนถนัดต่อไปได้ด้วยความสะดวกยิ่งขึ้น เพราะไม่มีเครื่องถ่วงให้ขัดข้องต่าง ๆ ดังเช่นในโลกมนุษย์ ณ ที่นี้ ทุกท่านจะทำงานด้วยใจรักในงานนั้นจริง ๆ ความสุขของชาวโลกทิพย์ อยู่ที่การทำงานให้สำเร็จตามที่ตนสามารถและให้งานนั้น ๆ เป็นประโยชน์แก่ผู้อื่นอีก

ด้วย นี่คือรางวัลของการทำงานในที่นี้ แต่งานเช่นการก่อสร้าง หรือออกแบบสวนของข้าพเจ้านี้ เมื่อกระทำแล้วก็เชื่อว่าเป็นอันแล้วกันไปไม่ต้องมีการบำรุงรักษาให้เหน็ดเหนื่อยดังเช่นในโลกมนุษย์เลย เพราะที่นี่ไม่มีความชำรุดทรุดโทรม ไม่มีลมร้ายหรือเหตุอันรบกวนทำลายอื่น ๆ ดังเช่นในโลกมนุษย์ ตลอดเวลาที่ข้าพเจ้ายังปรารถนาจะให้มีสวนอยู่ที่นั้นในสภาพเช่นนั้น มันก็จะคงอยู่ในสภาพเดิมเรื่อยไป

มาถึงตอนนี้ ข้าพเจ้าอดนึกไม่ได้ว่าข้าพเจ้าควรจะทำงานอย่างใดดี เพราะดูงานเทศนาสั่งสอนประชาชนให้ละความชั่ว ดังที่ข้าพเจ้าเคยทำในโลกมนุษย์นั้น จะไม่มีความจำเป็นต้องกระทำในโลกนี้ เพื่อนของข้าพเจ้าจึงกล่าวว่ายังมีเวลาที่จะคิดอีกมากนัก ในขณะนี้ข้าพเจ้าควรจะพักผ่อนเสียก่อน แล้วจึงค่อยเที่ยวสำรวจดูความเป็นไปในโลกนี้ต่อไป ซึ่งข้าพเจ้าจะต้องได้รับความประหลาดใจอย่างคาดไม่ถึงอีกมากมายนัก นอกจากนั้นยังมีมิตรสหายเก่า ๆ อีกหลายท่านผู้กำลังคอยจะพบข้าพเจ้าอยู่ หลังจากที่ได้จากกันมาเป็นเวลานาน

ดังนั้น ข้าพเจ้าจึงกลับมายังบ้านของข้าพเจ้า เพื่อพักผ่อนเสียก่อนตามคำแนะนำของเพื่อน.

บทที่ ๒

บ้านในโลกทิพย์

การอาบน้ำ—การไปวัด

ดังได้กล่าวมาแล้ว บ้านของข้าพเจ้าหลังนี้ มีทั้งส่วนที่เหมือนกันและแตกต่างกันกับบ้านในโลกมนุษย์ ที่เหมือนกันก็คือ รูปลักษณะของบ้านโดยทั่วไป ที่แตกต่างกันมีอยู่ ๒ ประการ คือ ส่วนใดที่ข้าพเจ้าเคยคิดฝันว่าจะทำให้ดีขึ้นเมื่อครั้งอยู่ในโลกมนุษย์ แต่ยังทำไม่ได้ด้วยเหตุขัดข้องต่าง ๆ เช่นเรื่องเงินเป็นต้นนั้น บัดนี้ส่วนที่คิดฝันไว้นั้นมีปรากฏอยู่ในบ้านหลังนี้ตรงตามที่คิดฝันไว้ทุกประการ ประการที่ ๒ คือส่วนประกอบของบ้านบางประการที่เป็นของจำเป็นสำหรับชาวโลก เช่นในเรื่องที่เกี่ยวกับอาหาร (ครัวและส้วม) ก็เป็นอันว่าหมดความจำเป็น เพราะงานหนักที่แสนจะทารุณคือการดิ้นรนหาอาหารมาเลี้ยงร่างกายนั้น ไม่มีอีกต่อไปแล้วในโลกนี้

ในห้องหนังสือ ข้าพเจ้ารู้สึกประหลาดใจอย่างยิ่ง ที่เห็นหนังสือวางอยู่ตามชั้นต่าง ๆ เป็นอันมาก แต่แล้วก็ระงับความประหลาดใจไว้ได้ ด้วยคิดว่าในบ้านและส่วนประกอบอย่างอื่นก็ยังมาปรากฏอยู่ ณ ที่นี้ได้แล้ว ไฉนหนังสือจึงจะมาอยู่ด้วยไม่ได้ เมื่อพิจารณาดูต่อไป ก็เห็นหนังสือเรื่องเกี่ยวแก่โลกทิพย์ที่ข้าพเจ้าได้เคยแต่งไว้ในโลกมนุษย์อยู่ด้วย ตอนนี้เองที่ข้าพเจ้ารู้สึกเสียใจเป็นอย่างยิ่ง ในการที่ได้เขียนสิ่งซึ่งผิดไปจากความจริงอย่างมากมายเช่นนั้น เพราะข้าพเจ้ารู้ดีว่าหนังสือเล่มนี้ของข้าพเจ้าก็ยังคงมีคนเชื่อถือและขายได้ต่อไปอีกนาน ข้าพเจ้าได้หันกลับไปยังเอ็ดวิน (คือชื่อของเพื่อนของข้าพเจ้า) ซึ่งเขาก็ได้บอกว่า เขารู้ในความคิดของข้าพเจ้าเหมือนกัน แต่ก็เป็นการยากอยู่ไม่น้อยที่จะแก้ไขเรื่องเช่นนี้ การที่จะกลับไปบอกแก่ชาวโลกถึงเรื่องนั้นน่ากลัวว่าจะเป็นผลสำเร็จน้อยเต็มที เพราะดีไม่ดีชาวโลกมนุษย์จะพากันกล่าวหาว่าเป็นพวกผีปีศาจมาหลอกลวงเขาก็ได้ หรือไม่เช่นนั้น แม้บางคนจะมีความเชื่ออยู่บ้างว่าเป็นตัวข้าพเจ้าจริง เขาก็คงหาความต่อไปอีกว่า ข้าพเจ้าคงจะถูกปีศาจร้ายเข้าสิงเป็นแน่นอนจึงพูดออกมาเช่นนั้น ดังนั้นจะเห็นได้ว่าการบอกความจริงเกี่ยวกับ

โลกทิพย์ให้ชาวโลกมนุษย์ผู้หลงงมอยู่ในความมืดพึงนั้น เป็นการยากลำบากเพียงใดเมื่อครั้งอยู่ในโลกมนุษย์ เราอาจเป็นผู้มีชื่อเสียงหรือมีคนรักมากก็จริง แต่เมื่อเราละมาสู่โลกทิพย์นี้แล้ว ชาวโลกมนุษย์จะถือเป็นมั่นเหมาะว่าเราได้ตายจากเขาไปแล้วทุกประการ นับแต่นั้นไป ความรักนับถือและความทรงจำที่มีอยู่ต่อเราจะค่อย ๆ เลือนหายไปทีละน้อย จนกระทั่งเหลืออยู่แต่ชื่อเท่านั้นเอง แม้ว่า บัดนี้เราชาวโลกทิพย์จะรู้สึกอย่างแน่ชัดว่าเรากำลังมีชีวิตอยู่อย่างแท้จริง ยิ่งเสียกว่าเมื่อก่อนที่เราจะได้มาสู่โลกทิพย์นี้ก็ตาม แต่ชาวโลกมนุษย์จะถืออยู่ตลอดไปว่าเราเป็นผีสาง ซึ่งไม่มีรูปกายอย่างจริงจัง นอกจากปรากฏผ่านไปมาเป็นเงา ๆ แอบแฝงอยู่ในที่มืดทึมทึบบางแห่งเท่านั้น

ด้วยเหตุนี้ เอ็ดวินจึงขอให้ข้าพเจ้าระงับความประสงค์เรื่องนี้ไว้ชั่วคราวก่อน เพราะในระหว่างนี้ยังมีเรื่องที่ข้าพเจ้าจะต้องพบเห็นและกระทำอีกหลายอย่าง ซึ่งเมื่อข้าพเจ้าคุ้นเคยต่อสภาวะความเป็นอยู่ของโลกทิพย์นี้มากขึ้นแล้ว ก็อาจจะค้นพบวิธีติดต่อกับชาวโลกมนุษย์ให้ได้ผลยิ่งขึ้นกว่านี้ก็ได้ ในปัจจุบันนี้ข้าพเจ้าควรจะได้การพักผ่อนเสียชั่วคราวก่อนตามลำพัง เมื่อข้าพเจ้ารู้สึกสดชื่นสบายดีแล้วขอให้ส่งกระแสความ

คิดถึงเขา และเขาจะมาหาข้าพเจ้าในทันที

ต่อจากนั้น ข้าพเจ้าก็เอนตัวลงนอนบนฟูกและปล่อยจิตลงสู่สภาวะกึ่งหลับ ซึ่งในสภาวะเช่นนี้ ข้าพเจ้ายังคงสามารถรู้สึกถึงความเป็นไปของสิ่งที่อยู่โดยรอบได้อย่างดี แต่ขณะเดียวกันก็รู้สึกว่ามีกระแสพลังไหลลงมาสู่ตัวข้าพเจ้า ทำให้รู้สึกสดชื่นเยือกเย็นและตัวเบาขึ้นอย่างแปลกประหลาด ความอึดอัดซึ่งตกค้างมาเมื่อครั้งยังครองกายเนื้อรู้สึกเสมือนว่าได้ผ่านพ้นไปโดยสิ้นเชิง

ข้าพเจ้าจะอยู่ในสภาวะสดชื่นเช่นนี้ เป็นเวลานานสักเท่าใด ไม่สามารถจะทราบได้ แต่ในที่สุดข้าพเจ้าก็รู้สึกนอนหลับไปแล้วก็ตื่นมาด้วยความสดชื่นกระปรี้กระเปร่าอย่างบอกไม่ถูก ขณะนี้เองข้าพเจ้าก็นึกถึงการนัดของเอ็ดวินขึ้นมาได้จึงส่งความรู้สึกไปถึงเขาทันที ซึ่งในเวลาประมาณ ๒ หรือ ๓ วินาที ข้าพเจ้าก็ได้รับความตื่นเต้นเป็นอย่างยิ่ง ที่เห็นเขาเดินเข้าประตูมาในทันใด ท่าทางตื่นเต้นของข้าพเจ้าคงจะน่าขำอยู่ไม่น้อย เพราะปรากฏว่า เขาหัวเราะออกมาอย่างเต็มที่ เอ็ดวินได้อธิบายให้ข้าพเจ้าฟังว่า เรื่องเช่นนี้เป็นของธรรมดาในโลกทิพย์ และในโลกทิพย์นี้เป็นโลกแห่งความคิดโดยตรง

ไม่มีกายเนื้อเป็นเครื่องถ่วงให้หนักและขัดข้องเหมือนอย่างโลกมนุษย์ ดังนั้นเมื่อเราคิดอย่างใดก็จะเกิดผลอย่างนั้นทันที เช่นสมมติว่าเราต้องการจะไปในที่แห่งใด เราจะไปถึงแห่งนั้นได้ในฉับพลันที่คิดจบนั่นเอง

เอ็ดวินคงจะได้สังเกตเห็นความเปลี่ยนแปลง อันเกิดขึ้นกับข้าพเจ้าหลังจากการพักผ่อนนี้แล้วเหมือนกัน เพราะเขาได้แสดงความยินดีด้วยอย่างจริงใจ อันที่จริงข้าพเจ้ารู้สึกว่าไม่สามารถจะบรรยายได้ว่า ความรู้สึกกระปรี้กระเปร่าในครั้งนี้มีสภาวะและประมาณเพียงใดในเมื่อเปรียบกับความรู้สึกของชาวโลกมนุษย์ในโลกมนุษย์เราจะถูกเตือนให้รู้สึกถึงความทุกข์ของร่างกายอยู่ตลอดเวลา ด้วยความร้อน หนาว หิวกระหายบ้าง ด้วยความไม่สบายอิริยาบถบ้าง ด้วยความเหน็ดเหนื่อยเมื่อยล้าบ้าง ด้วยความป่วยไข้บ้างนานาประการ แต่ในที่นี้เราจะไม่มีวันได้ประสพความขัดข้องของร่างกาย ดังเช่นกล่าวมาแล้วนั้นเลย อย่างไรก็ตาม ความจริงข้อนี้ก็มิได้หมายความว่าเราจะเป็นเสมือนท่อนซุงที่ไม่มีความรู้สึกสัมผัสต่อโลกภายนอกเช่นนั้น แต่เป็นเพราะว่าความรู้สึกทุกประการของเราเกิดจากจิตใจโดยเฉพาะจริง ๆ

บัดนี้ ข้าพเจ้าก็รู้สึกว่าถึงเวลาแล้วที่ควรจะไปสำรวจดูสถานที่ต่าง ๆ ในโลกใหม่แห่งนี้ และเราทั้งสองก็เดินไปด้วยกัน ท่านที่อยู่ในโลกมนุษย์ และเคยได้ไปท่องเที่ยวดูสถานที่ใหม่ ๆ แปลก ๆ มาแล้ว คงจะรู้สึกได้ดีว่าในโอกาสเช่นนี้ เราจะมีความตื่นเต้นสักเพียงใด

เราได้เดินขึ้นไปบนเนินสูง เพื่อที่จะให้แลเห็นทัศนียภาพไปได้ในระยะไกล เบื้องหน้าเราเป็นแนวไม้เขียวสดเป็นพืดไกลออกไปจนสุดสายตา ส่วนอีกด้านหนึ่งเป็นตัวเมืองมีตึกรามระโหฐานอยู่มากมายด้วยกัน ในตอนนี้ข้าพเจ้ารู้สึกตื่นเต้นยิ่งขึ้นที่จะได้เห็นตัวเมืองในโลกทิพย์ จนเอ็ดวินรู้สึกขบขันในความกระตือรือร้นของข้าพเจ้าซึ่งกล่าวว่าเหมือนกับเด็ก ๆ ฉะนั้น เขาได้กล่าวต่อไปว่าผู้ที่เพิ่งมาสู่โลกทิพย์ใหม่ ๆ ก็มักจะเป็นเช่นนี้เหมือนกันทุกราย

ขณะนี้ ข้าพเจ้าเหลือบไปเห็นโบสถ์อยู่หลังหนึ่ง อยู่ไม่ไกลออกไปนัก จึงออกความเห็นว่า เราควรจะไปดูโบสถ์นั้นก่อน แล้วเราก็บ่ายหน้าไปตามทางนั้นทันที ในระหว่างทางก่อนจะถึงโบสถ์ เอ็ดวินได้บอกว่าเขาอยากจะพาข้าพเจ้าไปเยี่ยมเพื่อนคนหนึ่งซึ่งอยู่ไม่ไกลนัก ต่อมาอีกสักครู่เราก็ได้พบ

ชายคนหนึ่งนั่งอยู่ที่ชายสวนผลไม้ขนาดใหญ่ หลังจากได้ทักทายปราศรัยกันแล้ว เอ็ดวินได้กล่าวว่า เนื่องจากข้าพเจ้าเป็นผู้มาถึงโลกทิพย์ใหม่ ๆ เขาจึงอยากจะพาข้าพเจ้าชมสภาพความเป็นไปของโลกนี้ ชายผู้นี้ข้าพเจ้าสังเกตเห็นว่าท่าทางเป็นคนมีอายุอยู่ในวัยกลางคน แต่ข้าพเจ้าก็ได้ทราบความจริงจากเอ็ดวินว่าการทายอายุของผู้ที่อยู่ในโลกทิพย์นั้นเป็นการลำบากมาก เพราะเป็นกฎความจริงว่าในที่นี้ เมื่อเรามีภูมิธรรมแห่งจิตสูงขึ้นริ้วรอยแห่งความมีอายุ ดังเช่นที่ปรากฏในโลกมนุษย์นั้นก็จะค่อย ๆ หายไปทุกที กล่าวอีกนัยหนึ่งก็คือ ยิ่งเราอยู่ ณ ที่นี้ไปนาน ๆ และมีภูมิธรรมสูงขึ้นเราก็จะหนุ่มขึ้นทุกที

ชายผู้นี้ ได้นำเราไปในสวนผลไม้ของเขา และได้เด็ดผลไม้มาให้ข้าพเจ้าผลหนึ่ง ซึ่งมีรูปร่างคล้าย ๆ กับลูกพลับแล้วทั้ง ๒ ท่านก็พากันมองดูข้าพเจ้ารับประทานผลไม้นี้อย่างขบขัน เมื่อข้าพเจ้าบิผลไม้ออก น้ำผลไม้ภายในก็ไหลออกมา ในตอนนี้ข้าพเจ้าคงจะได้แสดงท่าเกรงว่าน้ำผลไม้ จะเปื้อนเสื้อผ้าเหมือนดังผลไม้ในโลกมนุษย์เป็นแน่ แต่ข้าพเจ้ากลับต้องได้รับความประหลาดใจเป็นอย่างยิ่ง ที่ทั้ง ๆ ได้เห็นน้ำผลไม้ไหลออกไปอยู่กับตา ก็ไม่ปรากฏร่องรอยว่าได้หยดลงบนเสื้อผ้าของ

ข้าพเจ้าหรือลง ณ ที่ใด ๆ เลย ทั้ง ๒ ท่านต่างพากันหัวเราะอย่างขบขันที่เห็นข้าพเจ้าแสดงอาการงงงวยเช่นนั้น เอ็ดวินได้อธิบายให้ข้าพเจ้าฟังว่า โลกนี้เป็นโลกที่ไม่มีของเสีย สิ่งใดที่เราไม่ต้องการ สิ่งนั้นก็จะกลับไปอยู่ตามสภาวะเดิมของมัน ดังนั้นน้ำผลไม้ที่ข้าพเจ้าคิดว่าได้หยดลงบนเสื้อผ้าหรือบนพื้นดินนั้น บัดนี้ได้กลับไปอยู่ที่ต้นไม้ต้นเดิมนั้นแล้ว

ชายผู้เป็นเจ้าของสวนได้บอกข้าพเจ้าว่า ผลไม้นี้จะมีอยู่ตลอดกาล เมื่อข้าพเจ้าถามว่า ต้นผลไม้เหล่านี้เกิดขึ้นได้อย่างไร เขาก็ตอบว่า ปัญหาเช่นนี้รวมทั้งปัญหาอีกหลาย ๆ อย่างเป็นเรื่องที่เราต้องรู้ไว้เช่นนั้นไปพลางก่อน จนกว่าจะถึงเวลาที่จิตของเราจะบรรลุภูมิธรรมสูงขึ้น และได้เลื่อนไปอยู่ในภพที่สูงกว่านี้ จึงจะสามารถเข้าใจถึงสภาวะเหล่านี้ได้ สำหรับปริมาณของผลไม้นั้น ชายผู้นี้แจ้งว่าจะมีจำนวนคงที่อยู่เสมอ เพราะเมื่อเราปลิดมาผลหนึ่ง ก็จะมีอีกผลหนึ่งเกิดขึ้นใหม่แทนที่ อนึ่งผลไม้เหล่านี้ไม่มีวันที่จะสุกงอมเกินไปได้เลย โดยที่จะคงอยู่ในสภาพที่กำลังกินได้พอดีเช่นนั้นตลอดไป สำหรับรสของผลไม้นั้น ก็เป็นอันว่าข้าพเจ้าคงไม่สามารถบรรยายได้อีกเช่นเดียวกันว่าอร่อย น่ารับประทานเพียงใด เพราะเมื่อนึกดูก็ยัง

มองไม่เห็นว่า จะมีรสของผลไม้ชนิดใดในโลกมนุษย์มาเปรียบเทียบได้

หลังจากที่ได้บอกลาเจ้าของสวนผลไม้แล้ว เราก็ได้เดินต่อไปอีกสักครู่หนึ่งก็มาถึงห้วงน้ำใหญ่แห่งหนึ่ง มีขนาดเท่ากับทะเลสาปอย่างย่อม ๆ เราได้เห็นผู้คนมากหน้าหลายตาจับกลุ่มกันอยู่ที่ชายน้ำ บ้างก็กำลังอาบน้ำอยู่รอบ ๆ ทะเลสาปมีต้นไม้ขึ้นอยู่ทั่วไป เอ็ดวินได้หันไปสนทนากับสุภาพสตรีผู้หนึ่ง ซึ่งเมื่อพิจารณาจากท่าทางที่คนทั้งสองสนทนากันแล้ว ข้าพเจ้าก็นึกเดาเอาว่าทั้งสองคงจะได้รู้จักกันมาก่อนแล้วเป็นเวลานาน แต่แล้วก็มาได้ทราบภายหลังอีกว่า เอ็ดวินเองก็ไม่เคยได้รู้จักสุภาพสตรีผู้นั้นมาก่อนเหมือนกัน ในโลกทิพย์นี้ไม่จำเป็นต้องมีการแนะนำตัวให้รู้จักกันเสียก่อน ดังเช่นโลกมนุษย์ ทั้งนี้เพราะเมื่อเราอยู่ไปจนจิตใจคุ้นเคยกับสภาวะของโลกนี้แล้ว เราก็จะรู้ได้ทันทีว่าไม่มีการรบกวนซึ่งกันและกันเกิดขึ้นได้เลย เราสามารถจะอ่านจิตใจของผู้หนึ่งผู้ใดได้ทันทีว่า เขาต้องการอยู่แต่ลำพังผู้เดียวหรือว่ากำลังต้องการผู้สนทนาด้วย

สุภาพสตรีผู้นี้ เป็นผู้ที่เพิ่งมาสู่โลกทิพย์นี้เช่นเดียวกับข้าพเจ้าเหมือนกัน เธอได้บอกกับเราว่าเมื่อครั้งอยู่ในโลกมนุษย์

เธอเป็นผู้ที่มีเพื่อนฝูงน้อยมาก แต่เธอก็ไม่เคยนิ่งดูดายในเมื่อเห็นความทุกข์ยากของผู้อื่นที่พอจะช่วยเหลือได้ นอกจากนั้นโดยปกติเธอก็ไม่ค่อยได้ไปโบสถ์บ่อยครั้งนัก ซึ่งในเรื่องนี้เอ็ดวินได้บอกข้าพเจ้าว่า ไม่ได้เป็นของสำคัญเกี่ยวกับจิตใจเสมอไป เพราะในบางครั้ง เราจะนำการที่บุคคลนั้น ๆ ไปวัดบ่อย ๆ หรือไม่ มาเป็นเครื่องตัดสินน้ำใจนั้น อาจผิดพลาดไปได้มาก ๆ เหมือนกัน การที่เธอมีจิตเมตตากรุณาประจำสันดาน ไม่ดูดายในความทุกข์ยากของเพื่อนมนุษย์ด้วยกันต่างหากที่เป็นเครื่องนำเธอให้มาสู่สถานที่นี้ได้ เพราะการไปวัดนั้นบ่อยครั้งก็ไม่มีความสำคัญเกี่ยวกับดวงจิตแต่อย่างใด โดยที่เป็นเรื่องแสดงให้ผู้อื่นเห็น เป็นเครื่องหมายภายนอกเท่านั้น หากบุคคลไม่มีพื้นความเมตตากรุณา หรือไม่ได้พยายามฟอกใจตนเองบ้างแล้ว การทำบุญให้ผู้อื่นเห็น หรือการไปวัดก็เกือบจะหาประโยชน์มิได้เลย

ในขณะนี้ เอ็ดวินได้เอ่ยชวนให้เราไปอาบน้ำด้วยกัน ซึ่งเมื่อข้าพเจ้าได้ยินเช่นนั้น ก็รู้สึกกระอักกระอ่วนเป็นอย่างยิ่ง เพราะคิดไม่ถึงว่า เราจะหาเสื้อผ้ามาเปลี่ยนและอาบน้ำกับสุภาพสตรีเช่นนี้ได้อย่างไร แต่เอ็ดวินได้อธิบายให้เราฟังว่าการ

อาบน้ำในโลกนี้ไม่ต้องมีพิธีรีตองหรือเครื่องประกอบอย่างใด ๆ ทั้งสิ้น ตราบใดที่มีน้ำพอให้อาบก็เป็นอันว่าอาบน้ำได้ทันที เราจะว่ายน้ำเป็น หรือไม่นั้นไม่เป็นการสำคัญ เมื่อข้าพเจ้ารีรออยู่ เอ็ดวินก็ทำตัวอย่างให้ดู โดยเดินลงไปในน้ำอย่างหน้าตาเฉย จนกระทั่งจมหายลงไปหมดทั้งตัว ตกลงเราสองคน คือข้าพเจ้ากับสุภาพสตรีผู้นี้ก็ลองเดินตามลงไปบ้าง

ความประหลาดใจของข้าพเจ้าในครั้งนี้ ก็คงมีไม่น้อยเช่นเคย เพราะเท่าที่คิดไว้ด้วยอำนาจความเคยชินในโลกมนุษย์ว่าจะต้องเป็นเช่นนั้นและเช่นนี้ ก็ต้องได้รับความผิดหวังหมดทุกประการ แทนที่จะทำให้ร่างกายและเสื้อผ้าของเราเปียก เรากลับรู้สึกเสมือนหนึ่งว่า มีผ้าคลุมผืนใหญ่ห่มคลุมเราอยู่โดยรอบ ในขณะเดียวกันก็รู้สึกว่า มีกระแสพลังคล้าย ๆ กับแรงแม่เหล็กแผ่ซ่านอยู่โดยรอบร่างกายของเรา ทำให้รู้สึกสดชื่นยิ่งกว่าเดิม ความแตกต่างอีกประการหนึ่งก็คือ ความอบอุ่นและการลอยตัว เราสามารถจะยืนบนน้ำ หรือลอยไปบนน้ำ หรือไม่ก็จมลงไปอยู่ใต้ผิวน้ำได้ โดยไม่มีความอึดอัดหรืออันตรายแต่อย่างหนึ่งอย่างใด เมื่อข้าพเจ้าขึ้นจากน้ำก็ปรากฏว่า น้ำได้ไหลออกไปจากร่างกายของเราหมดสิ้น แม้เสื้อผ้าของเราก็แห้งสนิท หารอย

เปียกหรือชื้นมิได้เลยคุณสมบัติของน้ำในที่นี้เหมือนกับคุณสมบัติของอากาศในโลกมนุษย์นั่นเอง กล่าวคือสามารถแทรกซึมเข้าไปสู่ที่ใดและออกมาจากที่ใด ๆ ก็ได้ โดยไม่มีร่องรอยเหลืออยู่ให้มองเห็นได้เลย นอกจากนั้น ในที่นี้ไม่ต้องกลัวว่าจะมีการพลัดตกน้ำไปได้โดยอุบัติเหตุเหมือนดังเช่นในโลกมนุษย์ ทั้งนี้เพราะการเคลื่อนไหวทุกประการของกายทิพย์อยู่ในอำนาจของจิตใจโดยตรงและโดยสมบูรณ์ ดังนั้น ตราบใดที่เรายังไม่ปรารถนาจะลงไปในน้ำ ก็จะไม่มีการตกน้ำลงไปได้เป็นเด็ดขาด

เราเดินมาด้วยกันได้สักพักหนึ่ง ก็มาถึงโบสถ์ที่ได้ตั้งใจว่าจะมาดูเมื่อก่อนแล้ว โบสถ์นี้รูปทรงเป็นโบสถ์คาธอลิคขนาดกลาง ตั้งอยู่ในสถานที่รื่นรมย์อย่างยิ่ง ที่น่าสังเกตก็คือ ไม่มีรั้วหรือกำแพงบอกให้ทราบว่าอาณาบริเวณของโบสถ์อยู่แค่ไหน มองดูโดยทั่วไปจะรู้สึกว่าเป็นโบสถ์ที่เพิ่งสร้างใหม่ แต่ก็เป็นเรื่องที่ทายไม่ได้เช่นเดียวกับอายุคนที่นี่เหมือนกัน เพราะในโลกซึ่งไม่มีการเน่าเปื่อยหรือของเสียเช่นนี้ ย่อมไม่มีสิ่งรบกวนเช่นเขม่าควันหรือฝุ่นละอองที่จะทำให้แลดูเก่าไปได้ สิ่งประจำโบสถ์หรือวัดที่ขาดไปอีกอย่างหนึ่งก็คือป่าช้าที่ฝังศพ ซึ่งในที่นี้

คงไม่จำเป็นจะต้องกล่าวก็ได้ว่า สถานที่เช่นนั้นหาประโยชน์มิได้โดยสิ้นเชิง

ข้าง ๆ ประตูใหญ่มีกระดานป้ายแผ่นหนึ่งแขวนไว้ทำนองเดียวกับโบสถ์ทั่ว ๆ ไปในโลกมนุษย์ ที่กระดานป้ายก็มีประกาศติดไว้โดยบอกแต่เพียงว่าจะมีเทศน์เรื่องอะไรเท่านั้น ไม่ปรากฏมีบอกไว้เลยว่าเทศน์เรื่องนั้น ๆ จะมีขึ้นเมื่อใดหรือเวลาใด ด้วยความประหลาดใจ ข้าพเจ้าได้หันไปถามเอ็ดวินถึงเรื่องนี้ ก็ได้รับคำตอบว่าเรื่องวันและเวลานั้นนับกันไม่ได้ในที่นี้ เพราะไม่มีกลางวันและกลางคืนสลับกันไป เพื่อจะให้กำหนดได้เหมือนอย่างในโลกมนุษย์ เมื่อเป็นเช่นนี้ แสดงว่าในที่นี้มีแต่กลางวันอยู่ตลอดเวลา ผู้ที่อยู่ในที่นี้จะไม่รู้สึกเลยว่าเวลาได้ล่วงไปเท่าใด ร่างกายของเราไม่มีการแก่ ทรุดโทรม จิตใจก็ไม่มีการมึนงงหรือเฉื่อยชาแต่อย่างใด เพราะฉะนั้น ถ้าพระสงฆ์ต้องการจะเรียกคนมาฟังเทศน์เมื่อใด ก็ส่งกระแสจิตไปเรียกสัปบุรุษของท่านได้ทันที ไม่ต้องมีการสั่นกระดิ่งหรือตีระฆัง เพราะกระแสจิตที่ส่งไปนั้นสามารถจะถึงตัวผู้ที่ต้องการจะมาฟังเทศน์ได้โดยฉับพลัน ต่อจากนั้นผู้ใดที่ปรารถนาจะฟังเทศน์เมื่อได้รับกระแสจิตของท่านแล้วก็ตรงมาได้ทันที

เราพากันเข้าไปในโบสถ์ และรู้สึกว่าภายในประดับประดาเอาไว้อย่างสวยงาม ตามกระจกหน้าต่างมีภาพชีวประวัตินักบุญ เป็นภาพระบายสี ซึ่งเมื่อมองจากภายในโดยกระทบกับแสงสว่างภายนอกแล้ว ก็ทำให้น่าชมขึ้นอีกเป็นอันมาก เรานั่งพักกันอยู่ครู่หนึ่งท่ามกลางความสงบเงียบ เมื่อได้ตรวจดูจนเป็นที่พอใจแล้ว จึงพากันกลับออกมาข้างนอก □

บทที่ ๓

สถานที่พักพิ้นของวิญญาณ

เมื่อออกมาจากโบสถ์ เราเดินมาด้วยกันสักครู่หนึ่ง รูธซึ่งเป็นชื่อของสุภาพสตรีผู้นั้ก็เหลือบไปเห็นตึกใหญ่ระโหฐานหลังหนึ่งตั้งตระหง่านอยู่ภายในบริเวณ ซึ่งมีพุ่มไม้ขึ้นเรียงรายอยู่โดยรอบ เอ็ดวินได้กล่าวว่าสถานที่นี้คือที่พักผ่อน หรือพักพื้นสำหรับดวงวิญญาณของผู้ที่มาสู่โลกทิพย์นี้ โดยประสบมรณกรรมอันรุนแรงหรือโดยได้รับการป่วยไข้มาเป็นเวลานาน ซึ่งเป็นผลทำให้จิตใจได้รับการกระทบกระเทือนอย่างหนัก ข้าพเจ้ากับรูธจึงถามว่าเราจะได้รับอนุญาตให้เข้าไปดูภายในได้บ้างหรือไม่ ก็ได้รับคำตอบจากเอ็ดวินว่า เนื่องจากเขาเป็นผู้ที่ได้ทำงานเกี่ยวข้องอยู่กับกิจการแผนกนี้ด้วยผู้หนึ่งเหมือนกัน ดังนั้น จึงรับ-รองได้ว่าไม่มีผู้ใดรังเกียจในการที่เราจะเข้าไปดูข้างในเลย เมื่อเราเข้าไปใกล้ก็เห็นว่าตึกหลังนี้มี ๓ ชั้น และเปิดโถงออกทุกด้าน กล่าวคือไม่มีหน้าต่างดังเช่นตึกทั้งหลายในโลกมนุษย์เลย รูปร่างลักษณะภายนอกของตึกดูปรากฏเป็นสีขาวสะอาด แต่เบื้อง

บนของตึกนี้เราได้เห็นลำแสงสีน้ำเงิน พวยพุ่งลงมาจากเบื้องบน และโอบล้อมตึกนี้ไว้โดยรอบ ซึ่งทำให้เกิดการกลมกลืนระหว่างสีทั้ง ๒ เป็นสีที่เย็นตาน่าดูอย่างยิ่ง ลำแสงที่กล่าวนี้เป็นลำแสงที่ชุบชีวิต และบรรเทาความทุกข์ทรมานของดวงวิญญาณทั้งหลายในตึกนี้ซึ่งยังไม่ตื่นจากภวังค์ เมื่อวิญญาณทั้งหลายเหล่านี้ได้รับการรักษาและชุบชีวิตจนเพียงพอแก่ความต้องการแล้ว ก็จะตื่นขึ้นและได้รับการแนะนำให้รู้จักกับสภาพของโลกใหม่อย่างน่าตื่นใจ

ก่อนที่จะเข้าไปถึงตัวตึก ข้าพเจ้าได้สังเกตเห็นบุคคลกลุ่มหนึ่ง นั่งบ้าง ยืนบ้าง และเดินไปมาบ้างอยู่ที่สนามหญ้าโดยรอบตึกนี้ บุคคลเหล่านี้ก็คือเพื่อนหรือญาติของวิญญาณซึ่งผ่านเข้ามาสู่โลกนี้ และกำลังได้รับการรักษาอยู่ในตึกนี้นั่นเอง อันที่จริงบุคคลเหล่านี้สามารถจะมาสู่ที่นี้ได้ ในทันทีที่นายแพทย์หรือผู้พยาบาลต้องการจะแจ้งให้ทราบว่าเพื่อนหรือญาติของคนนั้น ๆ ได้ตื่นแล้ว และกำลังรอคอยใคร่จะพบอยู่ ทั้งนี้ด้วยเหตุดังที่ข้าพเจ้าได้กล่าวมาแล้ว คือ ณ ที่นี้ เราสามารถส่งกระแสจิตไปเรียกกันได้ถึงตัวทันที และผู้ถูกเรียกก็สามารถจะมาได้ในทันทีเหมือนกัน แต่เนื่องจากความเคยชินในโลกมนุษย์นั่นเอง

บุคคลเหล่านี้ จึงยินดีมารอคอยอยู่ใกล้ ๆ ด้วยความเป็นห่วงและกระหายที่จะได้พบหน้าผู้ที่จากกันมา ทุก ๆ คนมีสีหน้าผ่องใสโดยที่รู้ว่าจะได้พบผู้ที่ตนรักและคุ้นเคยในเวลาไม่ช้า เราได้รับการยิ้มต้อนรับและทักทายปราศรัยเป็นอันดี และเมื่อเอ็ดวินได้แจ้งความประสงค์ของเราให้ฟัง ต่างก็พากันยินดีด้วย

ข้าพเจ้าได้สังเกตเห็นอีกอย่างหนึ่งว่า บุคคลเหล่านี้ส่วนมากมิได้สวมเสื้อผ้าชนิดที่เรานุ่งห่มกันอยู่ในโลกมนุษย์ซึ่งข้าพเจ้าก็เลยสันนิษฐานเอาเองว่า คงจะได้มาอยู่ในโลกนี้เป็นเวลานานแล้วทั้งสิ้น ในเรื่องนี้เอ็ดวินได้บอกแก่ข้าพเจ้าว่า ไม่เป็นความจริงเช่นนั้นเสมอไป ทุก ๆ คนมีสิทธิ์ที่จะสวมเสื้อผ้าชุดที่เป็นทิพย์ได้ด้วยกันทั้งสิ้น ในเมื่อได้ละโลกมนุษย์เข้ามาสู่โลกนี้แล้ว แม้เราเองก็เช่นเดียวกัน ลักษณะของเสื้อผ้าของชาวโลกทิพย์นี้เป็นอย่างไร ข้าพเจ้ารู้สึกว่าเป็นการลำบากอย่างยิ่งที่จะอธิบายให้ท่านเห็นภาพได้ให้ใกล้เคียงกับความจริง เพราะวัตถุที่สร้างขึ้นเป็นเนื้อผ้านั้นก็เป็นของที่หาไม่ได้ในโลกมนุษย์ นอกจากนั้นยังมีแสงเป็นประกายวาวออกมาจากเนื้อผ้าซึ่งแลดูคล้าย ๆ กับจะมีสีน้ำเงินและชมภูเหลือบกลมกลืนกันโดยตลอดผืน ซึ่งยาวปกคลุมร่างกายและสบัดพริ้วเป็นแสงเรืองรองน่าดูยิ่ง

เนื่องจากเราทั้งสามยังนุ่งห่มด้วยชุดในโลกมนุษย์อยู่ตามเดิม เอ็ดวินจึงออกความเห็นว่าเราควรจะได้เปลี่ยนเสื้อผ้าของเราให้สมกับกาลเทสะเสียที เราทั้งสองคนคือข้าพเจ้ากับรูธก็เห็นด้วยในข้อนี้ ทั้ง ๆ ที่ยังรู้สึกงงงวยอยู่ว่าเราจะหาเสื้อผ้าชุดใหม่มาเปลี่ยนได้จากที่ใด

ในตอนนี้ ข้าพเจ้าเชื่อว่าคงมีท่านผู้อ่านเป็นอันมาก ที่คิดว่าการเปลี่ยนเสื้อผ้าของพวกเรานี้ จะต้องมีพิธีรีตองมากมายโดยที่จะต้องมีเทพยดานำเครื่องทรงทิพย์มาให้ และมีการชุมนุมกันอย่างใหญ่โต ซึ่งข้าพเจ้าใคร่ขอรีบบอกให้ทราบไว้เสียก่อนว่าเรื่องเช่นนี้ ไม่มีความจริงเลยแม้แต่น้อย

สิ่งที่เกิดขึ้นนั้นเป็นเรื่องง่าย ๆ ไม่ต้องมีพิธีรีตองอย่างใดเลยในทันใดที่ข้าพเจ้าตั้งจิตตามคำแนะนำของเอ็ดวิน โดยอธิษฐานสละเสื้อผ้าชุดโลกมนุษย์ออกไป ฉับพลันก็ปรากฏว่าเสื้อผ้าชุดนั้นจางหายไปหรือจะเรียกว่าละลายหายก็ได้ และขณะต่อมาก็ปรากฏว่ามีเสื้อผ้าชุดโลกทิพย์ห่อหุ้มร่างกายของข้าพเจ้าอยู่โดยรอบ ซึ่งเป็นเสื้อผ้าชนิดเดียวกันกับที่ ข้าพเจ้าได้เห็นผู้อื่นสวมใส่กันอยู่ทุกประการ รูธก็มีความตื่นเต้นระคนกับความยินดีไม่น้อยไปกว่าข้าพเจ้า ส่วนเอ็ดวินก็ได้เปลี่ยนเสื้อผ้าของเขาแล้ว

เช่นเดียวกัน แต่ข้าพเจ้าสังเกตว่า ชุดของเขาดูเหมือนจะส่งแสงเป็นประกายแวววาวงามกว่าของข้าพเจ้า เอ็ดวินคงจะเคยกับปรากฏการณ์เช่นนี้มาก่อนแล้ว จึงไม่ปรากฏว่าเขาได้แสดงอาการ กิริยาผิดปกติอย่างใด

ที่ห้องโถงชั้นนอก เราได้เห็นมีทางเดินเข้าไปสู่ห้องภายในมีขนาดต่าง ๆ กันในห้องมีเตียงนอนลักษณะน่านอนเป็นอย่างยิ่ง ตั้งเรียงรายอยู่โดยทั่วไปที่บนเตียง แต่ละเตียงมีร่างบุคคลนอนนิ่งอยู่ จากการสังเกตจะรู้สึกว่า ร่างบนเตียงเหล่านั้นกำลังนอนหลับอย่างสนิท โดยมีบุคคลจำนวนหนึ่งทั้งหญิงและชาย ซึ่งคงจะเป็นแพทย์หรือพยาบาลคอยเฝ้าดูร่างบนเตียงเหล่านั้นอยู่อย่างเอาใจใส่

พอเข้าไปสู่ห้องโถง ข้าพเจ้าก็รู้สึกว่าเราได้ตกอยู่ภายใต้อิทธิพลของลำแสงสีน้ำเงินทันที ซึ่งทำให้เรารู้สึกเป็นสุขและสดชื่นยิ่งขึ้น รู้สึกว่าทุกคนในสถานที่นี้ทำงานกันอย่างจริงจัง มองดูไม่รู้สึกว่าผู้ใดเป็นหัวหน้าหรือผู้ใดเป็นลูกน้อง และในขณะเดียวกันเราก็เกิดความรู้สึกเป็นกันเองกับทุก ๆ คน เป็นความจริงอย่างหนึ่งว่า ชาวโลกทิพย์ทั้งปวงทำงานกันด้วยความเต็มใจ และมีความรู้สึกเป็นสุขในงานนั้นจริง ๆ ในที่นี้ไม่มี

การบังคับให้ทำงานหรือทำงานอย่างขอไปที ทุกคนก้มหน้าก้มตาทำงานและรู้สึกเป็นสุขยิ่งขึ้นเมื่อเห็นงานของตนได้ผล เมื่อใดวิญญาณที่ตกภวังค์อยู่ค่อย ๆ ฟื้นได้สติขึ้นมาทีละน้อย บรรดาผู้ที่เฝ้าพยาบาลอยู่จะรู้สึกปีติยินดีอยู่ไม่น้อยไปกว่าผู้ที่คอยฟังข่าวอยู่ข้างล่างเหมือนกัน

เราได้รับคำบอกเล่าว่า วิญญาณที่ถูกส่งมาพักฟื้นอยู่ ณ ที่นี้ได้ประสบความป่วยไข้ทางร่างกายมาเป็นเวลานาน ดังนั้นเมื่อทิพยกายขาดจากสรีรกายแล้ว จะถูกนำมา ณ ที่นี้ในสภาพที่หลับสนิท ในบางรายเมื่อกายเนื้อแตกทำลายแล้ว กายทิพย์ก็จะหยั่งลงสู่ความหลับทันทีโดยไม่มีขาดตอน ตามปกติการป่วยไข้เป็นเวลานาน ๆ มักจะมีผลทำให้จิตใจอ่อนลง ซึ่งจะทำให้ทิพยกายอ่อนกำลังลงด้วยเหมือนกัน จริงอยู่ การอ่อนกำลังของทิพยกายนี้ไม่มีผลร้ายแรงเหมือนกับผลซึ่งบังเกิดกับกายเนื้อก็จริง แต่ทิพยกายนั้นก็จำต้องได้รับการพักฟื้นบ้างชั่วระยะหนึ่งกว่าจะฟื้นและกลับมีกำลังขึ้นตามควร ทิพยกายที่ยังตกภวังค์เมื่อถูกพามาถึงสถานที่นี้แล้วจะได้รับการพยาบาลเป็นอย่างดีและเป็นพิเศษเสมอ ซึ่งแต่ละรายก็คงจะต้องใช้เวลาพักฟื้นเร็วบ้าง ช้าบ้างแตกต่างกันไปตามแต่กรณี ในระหว่างระยะเวลา

พักพิงนี้ ดวงจิตจะตกอยู่ในสภาพที่หลับสนิท และได้รับการพักผ่อนอย่างเต็มที่จริง ๆ ไม่มีการฝันหรือการเพ้ออย่างหนึ่งอย่างใดทั้งสิ้น

ภาพของวิญญาณที่ตกภวังค์อยู่ ณ เบื้องหน้าของข้าพเจ้ากับทั้งความเป็นไปของโลกทิพย์ที่เห็นอยู่แก่ตาของเรา ณ บัดนี้ ทำให้ข้าพเจ้าอดนึกถึงความเชื่อเหลวไหลที่พวกเราเชื่อถือเป็นจริงเป็นจังกันเสียมิได้ นี่น่ะหรือคือสภาพแห่งการพักผ่อนหรือความหลับชั่วอนันตกาลที่เราได้เคยเชื่อถือตาม ๆ กันมาว่า วิญญาณจะต้องนอนหลับรอคอยการตัดสินอยู่จนกระทั่งวันสิ้นโลก ซึ่งพระผู้เป็นเจ้าจะมาทำการพิพากษาโทษมนุษย์ ชาวโลกมนุษย์ส่วนมากต่างกลัววันพิพากษาโทษนี้อย่างฝังจิตฝังใจ แต่สภาพความเป็นไปของสิ่งที่ปรากฏอยู่ต่อหน้าเรา ณ บัดนี้ได้แสดงว่าความเชื่อถือเหล่านั้นเป็นเรื่องเหลวไหลหาความจริงมิได้เลย

ข้าพเจ้าได้รับคำบอกเล่าว่า พวกเราทั้ง ๓ คนไม่มีใครถูกนำมายังสถานที่พักพิงแห่งนี้ หรือแห่งไหน ๆ เลย ทั้งนี้เพราะการเจ็บป่วยของพวกเราไม่ได้เรื้อรังอยู่นาน และการที่ทิพยกายขาดจากสรีรกายก็เป็นไปอย่างสงบไม่กระวนกระวาย ซึ่ง

เป็นเรื่องแสดงว่า พวกเรามีสติดีอยู่ด้วยกันทุกคนในขณะที่จะถึงแก่ความตาย

ร่างที่นอนอยู่บนเตียงเหล่านี้ คือ กายทิพย์ของผู้ที่ได้ละกายเนื้อผ่านเข้ามาสู่โลกนี้ ตลอดระยะเวลาแห่งการพักฟื้นจะมีแพทย์และพยาบาลคอยให้การรักษา และประคับประคองอยู่ด้วยความเอาใจใส่เป็นอย่างดี ไม่ช้าก็เร็ว วิญญาณหรือกายทิพย์เหล่านี้จะมีอาการค่อย ๆ ฟื้นสติขึ้นมาทีละน้อย ๆ ในขณะนี้ผู้มีหน้าที่รับผิดชอบต่าง ๆ จะถูกเรียกตัวมาเพื่อให้ความช่วยเหลือเป็นพิเศษ ในระยะที่เป็นหัวเลี้ยวหัวต่อโดยเฉพาะ บางรายเมื่อเริ่มปรากฏอาการรู้สึกตัวขึ้น ก็ค่อย ๆ รู้สึกตัวมากขึ้นทุกขณะจนกระทั่งตื่นขึ้นเต็มที่ แต่ในบางรายเมื่อมีอาการรู้สึกตัวขึ้นบ้างเล็กน้อย ก็กลับหมดสติต่อไปใหม่ ซึ่งผู้พยาบาลก็ต้องคอยเฝ้าให้การรักษาพยาบาลกันต่อไป สำหรับผู้ที่ตื่นขึ้นเต็มที่แล้วผู้ที่เฝ้าดูแลอยู่ก็จะพากันรู้สึกปีติยินดี ที่เห็นงานของตนเป็นผลสำเร็จไปขั้นหนึ่ง แต่ก็ยังมีงานหนักที่จะต้องกระทำต่อไปอีกเหมือนกัน งานนี้คือการบอกให้กายทิพย์ที่ตื่นขึ้นมานั้นทราบว่า เขาได้ "ตายจากโลกมนุษย์" แล้วบัดนี้กำลังมีชีวิตอยู่หลังจาก "การตาย" นั้น งานนี้เป็นงานหนัก ก็เพราะ

ว่าผู้ตายส่วนมากมักไม่ใคร่ยอมเชื่อว่าจะเป็นเช่นนั้นจริง ๆ การอธิบายให้ทราบจึงต้องค่อยทำค่อยไปอย่างสุภาพและมีเหตุผล โดยปกติผู้ตายเหล่านี้ เมื่อฟื้นขึ้นมาก็ยังจำได้ว่าตนได้รับความเจ็บป่วย และความทุกข์ทรมานมาแล้วอย่างไรในสมัยเมื่อยังครองกายเนื้ออยู่ แต่พอได้อธิบายให้เห็นจริงก็เกิดความตื่นเต้นและความกระหายอยากจะกลับไปหาญาติพี่น้องและมิตรสหายที่อยู่ในมนุษย์โลกเพื่อถามข่าวคราวความทุกข์สุขบ้าง และเพื่อเล่าความจริงว่าตนยังมีชีวิตอยู่ ทั้ง ๆ ที่ได้ตายมาแล้วบ้าง แต่ผู้ตายเหล่านี้ก็จะได้รับคำบอกเล่าว่า เขาไม่สามารถจะทำเช่นนั้นได้ เพราะโลกทั้งสองมีสภาวะต่างกัน ส่วนความเป็นไปในโลกมนุษย์เกี่ยวกับญาติพี่น้องและมิตรสหายนั้น ก็จะมีผู้ได้รับมอบหมายในทางนี้คอยเป็นธุระดูแลให้ โดยนัยนี้จะเห็นได้ว่า ผู้ตายเหล่านี้ จะไม่ค่อยมีความสบายใจนัก โดยที่ยังมีจิตใจเป็นห่วงทางเบื้องหลังอยู่เสมอ ซึ่งผิดกับผู้ที่ได้เตรียมตัวเตรียมใจไว้คอยรับเหตุการณ์ที่จะบังเกิดขึ้นแก่ตนมาก่อนแล้ว ผู้ที่ตายด้วยความมีสติรู้เท่าทันความเปลี่ยนแปลงในเรื่องนี้ จึงไม่ค่อยมีความเดือดร้อนในเรื่องเช่นนี้เหมือนกับผู้ที่มิได้เตรียมตัวเตรียมใจไว้เลย อันที่จริง ถ้าชาวโลกมนุษย์มีความเข้าใจเรื่องโลกทิพย์ดี

ยิ่งขึ้นกว่าในปัจจุบัน เรื่องเช่นนี้ก็คงจะไม่มีปรากฏอย่างนั้น เพราะผู้ตายคงจะไม่ต้องได้รับความทรมาน ตื่นเต้นหรือความผิดหวังอย่างมากมายดังเช่นในปัจจุบันนี้เลย

ชาวโลกมนุษย์คิดว่าตนเองเป็นผู้ที่เจริญก้าวหน้า เป็นผู้ที่มีอารยธรรมอันสูง ซึ่งเป็นเรื่องหลงผิดที่น่าเสียใจเป็นอย่างยิ่ง ทั้งนี้เพราะชาวโลกมนุษย์พากันถือว่า โลกมนุษย์เท่าเท่านั้นมีความเป็นอยู่อย่างเป็นแก่นสารแท้จริง และมีความสำคัญเหนือโลกอื่นใด ส่วนโลกแห่งวิญญาณนั้น หากจะมีอยู่จริงชาวโลกมนุษย์ก็คิดเสียว่าคงมีความเป็นอยู่อย่างมืดสลัวหรือเป็นเงา ๆ เท่านั้น หาความแท้จริงอย่างใดไม่ได้เลย เมื่อมีบุคคลหนึ่งบุคคลใดตายจากโลกมนุษย์ไปแล้ว ก็พากันคิดว่าป่วยการที่จะไปคำนึงถึงบุคคลนั้นอีกต่อไป เพราะบุคคลผู้นั้นไม่มีความเป็นอยู่อันแท้จริงอย่างใด ๆ อีกต่อไปแล้ว ทัศนะของชาวโลกมนุษย์เช่นนี้ ทำความลำบากให้แก่ชาวโลกทิพย์เป็นอย่างยิ่ง สภาพที่เราเห็นอยู่เบื้องหน้าขณะนี้เป็นประจักษ์พยานได้เป็นอย่างดี เพราะผู้ตายนับจำนวนหลายพัน ซึ่งถูกส่งมารับการพักพิงอยู่ ณ ที่นี้ ล้วนเป็นผู้ที่เขลาต่อความจริงเกี่ยวกับความตายทั้งสิ้น กว่าผู้พยาบาลจะอธิบายชี้แจงเหตุผลให้เห็นจริงได้ก็

เป็นงานหนักมิใช่น้อย นี่แหละคือผลของการที่ชาวโลกมนุษย์คิดว่าเป็นผู้วิเศษ เป็นผู้มีความเป็นอยู่อย่างแท้จริงในโลกของตนยิ่งกว่าในโลกอื่นใด ๆ ทั้งสิ้น

ผู้ประสบมรณกรรมอันรุนแรงโดยกระทันหัน

เมื่อออกจากห้องนี้ เราได้พากันเข้าไปในห้องอีกห้องหนึ่ง ซึ่งกว้างขวางใหญ่โตมาก เช่นเดียวกับห้องนี้ เป็นห้องที่จัดไว้เป็นพิเศษสำหรับผู้ที่ได้ผ่านเข้ามาสู่โลกทิพย์นี้ โดยการประสบมรณกรรมอย่างรุนแรงและทันทีทันใด ผู้ตายที่ถูกส่งมาอยู่ในห้องนี้เป็นภาระหนักแก่ผู้พยาบาลยิ่งเสียกว่าในห้องที่แล้วมา มรณกรรมอันเกิดขึ้นอย่างรุนแรงในเวลากระทันหันทำให้จิตใจเกิดความสับสนและยุ่งเหยิง ยากที่จะแก้ไขและปรับปรุงให้มีสติสัมปชัญญะได้ดังเช่นเดิม ทั้งนี้เพราะความเปลี่ยนแปลงทั้งทางร่างกายและจิตใจมิได้ค่อยเป็นค่อยไปเหมือนอย่างในรายที่มีการเจ็บป่วยเรื้อรังอยู่เป็นเวลานาน ในกรณีเช่นนี้ กายทิพย์ถูกสลัดออกจากกายเนื้ออย่างรุนแรงจนเตรียมตัวไม่ทัน สัญญาเก่า ๆ ที่อาศัยกายเนื้อก็ไม่ดับไป กายทิพย์ก็ผ่านเข้าสู่โลกทิพย์โดยปัจจุบันทันด่วน ซึ่งเจ้าหน้าที่ในโลกทิพย์จะต้องคอยรับเอาไว้และพามาสู่โลกทิพย์ทันที ในโลกทิพย์มีเจ้าหน้าที่เฉพาะการ

นี้อยู่มากมาย ล้วนแต่เป็นผู้ที่ได้รับการมอบหมายในเรื่องเช่นนี้โดยเฉพาะ เมื่อเราเข้ามาในห้องนี้ ได้เห็นความกว้างใหญ่ไพศาลของห้องและความยากลำบากของผู้พยาบาล จึงรู้สึกได้ทันทีว่างานเช่นนี้เป็นงานใหญ่จริง ๆ เมื่อคิดแล้วก็อดสังเวชใจไม่ได้ เพราะกายทิพย์เหล่านี้ได้รับการอบรมสั่งสอนให้มีความรู้อันถูกต้องเกี่ยวกับความตาย และความเป็นอยู่ในโลกทิพย์เสียบ้างแล้ว ทั้งตัวผู้ตายเองและผู้พยาบาลก็คงจะไม่ต้องประสบความยากลำบากเช่นนี้

เป็นภาพที่น่าสังเวชอย่างยิ่งที่ได้มาเห็นผู้พยาบาลต้องทำงานหนักทั้งกายและใจจริง ๆ ในการที่ต้องประคับประคองดวงวิญญาณที่โง่เขลาต่อความจริงเช่นนี้ ซึ่งมีมาแทนกันอยู่ตลอดเวลาบุคคลเหล่านี้เมื่อฟื้นขึ้นมาและได้รับคำชี้แจงจนเห็นจริงแล้วก็มักจะเกิดความเดือดร้อนในความหลงงมงายของตนเอง และของชาวโลกมนุษย์โดยทั่ว ๆ ไปเป็นอย่างยิ่ง

เอ็ดวินจึงเอ่ยขึ้นว่า เราได้ดูความเป็นไปของสถานที่นี้มานานพอสมควรแล้ว จึงควรจะกลับเสียที รูธกับข้าพเจ้าเองก็รู้สึกเช่นนั้นเหมือนกัน ทั้งนี้เพราะเราทั้งสองยังเป็นผู้ที่มาสู่โลกนี้ไม่นานการได้เห็นภาพที่น่าสลดใจเช่นนี้ทำให้รู้สึกเหี่ยวแห้งจน

บอกไม่ถูก จากนั้นเราจึงออกมาจากตึกและเดินเข้าไปในสวนผลไม้รอบบริเวณตึกซึ่งมีบริเวณกว้างขวางใหญ่โตมาก โดยปกติเขาใช้ผลไม้ชนิดนี้สำหรับผู้ที่เพิ่งฟื้นคืนสติขึ้นมาใหม่ ๆ เพื่อช่วยให้มีกำลังสดชื่นขึ้น แต่อันที่จริงผู้หนึ่งผู้ใดที่ปรารถนาจะรับประทานผลไม้นี้ ก็ย่อมจะได้โดยไม่มีผู้ใดหวงห้าม

ในขณะนี้ข้าพเจ้าเกิดความรู้สึกขึ้นมาว่า เอ็ดวินอาจจะได้ใช้เวลาอันมีค่าของเขามาอยู่กับเรานานเกินสมควรแล้วก็เป็นได้ ซึ่งทำให้เรารู้สึกเกรงใจเขาเป็นอย่างยิ่ง แต่เอ็ดวินได้บอกว่า การที่เขามาอยู่กับเรา และคอยให้คำแนะนำต่าง ๆ แก่เรานี้เป็นส่วนหนึ่งของงานของเขาเหมือนกัน ทั้งนี้เพราะงานของเขาก็คือการคอยให้คำแนะนำสั่งสอนแก่ผู้ที่เพิ่งมาถึงในโลกนี้ จนกว่าจะเกิดความคุ้นเคยในสภาวะที่แวดล้อมและคุ้มครองตนเองได้

ในขณะที่เราทั้งสามเดินไปด้วยกันก็ได้เริ่มสนทนาถึงทัศนะของชาวโลกมนุษย์ที่มีอยู่ต่อพวกเราในแง่ต่าง ๆ กัน รูธเป็นผู้เอ่ยขึ้นก่อนถึงเรื่องปีกนก ซึ่งชาวโลกมนุษย์มักจะกะเกณฑ์ถือเป็นหลักว่าพวกชาวโลกทิพย์ทั้งหลายจะต้องมีปีกเหมือนนกเสมอ ไม่เช่นนั้นก็ไม่สมกับความเป็นชาวโลกทิพย์หรือเป็นเทวดา บัดนี้เมื่อเราได้ประสบภาวะความเป็นจริงที่อยู่เบื้องหน้า

ก็ทำให้เรารู้สึกว่าสมมติว่าเราจะต้องมีปีกเช่นนั้นจริง การเดินทางไปไหนมาไหนคงจะดูรุ่มร่ามพิลึก แนวคิดของชาวโลกมนุษย์เรื่องปีกของเทวดานี้ เราคิดว่าน่าจะมาจากพวกศิลปินในสมัยโบราณมากกว่าอื่น บรรดาศิลปินเหล่านั้นคงจะคิดเอาเองว่า การไปไหนมาไหนโดยใช้ขาเดินนั้นดูจะเป็นของต่ำเกินไป แต่เมื่อไม่รู้ว่าจะหาวิธีอื่นใดจึงจะสมเกียรติภูมิของเทวดา ก็เลยทึกทักใส่ปีกเข้าให้ เพราะจิตใจของท่านเหล่านั้น ก็คงนึกไปไม่ถึงว่าเราสามารถจะเคลื่อนไหวไปด้วยความรวดเร็วได้อย่างไร ถ้าไม่มีปีก

ในขณะนี้เราได้มองเห็นเมืองอยู่ข้างหน้าเราห่างออกไปไกลนัก เอ็ดวินจึงกล่าวชวนขึ้นว่า เราควรจะไปดูเมืองนั้นเพื่อจะได้รู้เห็นว่า ชาวเมืองในโลกทิพย์มีความเป็นอยู่กันอย่างไรที่ข้าพเจ้ากล่าวว่า "อยู่ไม่ไกลออกไป" นั้น มิได้หมายความว่าความใกล้หรือไกลจะทำให้เกิดความแตกต่างแก่เราแต่อย่างใด ทั้งนี้เพราะดังที่ข้าพเจ้าได้กล่าวมาแล้วว่า เราสามารถจะไปถึงที่ไหน ๆ ก็ได้ในขณะที่เราคิดว่าจะไปนั้นเอง.

บทที่ ๔

ความเร็วของกายเหมือนจิต

ตอนนี้เองเราจึงคิดขึ้นมาได้ว่าเราควรจะไปถึงเมืองนั้นโดยวิธีใดดี คือโดยเดินไปหรือโดยลองใช้อำนาจจิตดูบ้าง ซึ่งเราจะได้เห็นความจริงด้วยตนเองว่า ในโลกนี้ความคิดเป็นของมีอำนาจเพียงใดในเมื่อไม่มีกายเนื้อคอยถ่วงให้หนัก และขัดข้องเหมือนอย่างในโลกมนุษย์ เราจึงหันไปหาเอ็ดวินเพื่อขอความแนะนำในเรื่องนี้ เพราะแม้เราจะรู้ถึงความจริงดังกล่าวมาแล้วดีก็ยังไม่เคยทดลองให้ประจักษ์ด้วยตนเอง ดังนั้น เมื่อถึงคราวที่จะต้องลองกระทำบ้าง จึงไม่ทราบว่าจะขึ้นต้นอย่างไร เอ็ดวินได้บอกเราว่าเรื่องเช่นนี้ไม่ใช่ของยาก พอเรารู้วิธีเสียแล้วก็เป็นอันว่าไม่มีปัญหาแต่อย่างใด ข้อสำคัญประการแรกก็คือเราจะต้องมีความไว้ใจว่าเราจะต้องทำได้ ประการที่ ๒ เราจะต้องตั้งใจจริง ๆ คือ อธิษฐานจิตให้แน่วแน่ ไม่ใช่ทำเป็นเล่น ๆ หรือลองดูอย่างเชื่อครึ่งไม่เชื่อครึ่ง พูดกันอย่างสำนวนโลกมนุษย์ก็คือ เราจะต้องตกลงใจอย่างแน่วแน่ว่าเราจะไปที่นั่นให้ได้จะเป็นที่ไหนก็ตาม และในพริบตาต่อมาเราก็จะไปอยู่ที่นั่น

จริง ๆ ในระยะแรก ๆ ๓ หรือ ๔ ครั้ง อาจต้องกินเวลาสำหรับทำความพยายาม เพื่อสำรวมใจให้แน่วแน่เสียก่อนไม่มากก็น้อย แต่ในระยะหลังเมื่อจิตของเราเกิดความคุ้นเคยต่อการฝึกหัดเช่นนั้นแล้ว ผลจะบังเกิดขึ้นเองในทันทีทันใดแทบว่าจะไม่ต้องใช้เวลา และกำลังใจแต่อย่างใดเลย เปรียบเหมือนอย่างว่าในขณะเมื่อเราอยู่ในโลกมนุษย์ ขณะที่เราคิดว่าจะนั่งยืน หรือเดิน หรือกระทำการอย่างอื่น ๆ เราก็สามารถจะนั่งยืนหรือเดิน หรือกระทำการอย่างอื่น ๆ ได้ในทันที ด้วยความเคยชินแทบว่าจะไม่รู้สึกตัวด้วยซ้ำ ข้อนี้ฉันใด อำนาจของความคิดซึ่งมีอยู่เหนือกายทิพย์ในโลกนี้ก็เป็นเช่นเดียวกัน เมื่อเกิดความเคยชินเสียแล้ว ขณะใดที่เราคิดเราต้องการจะไปที่ไหน ในพริบตาต่อมาเราก็จะได้ไปอยู่ ณ ที่นั้นจริง ๆ แต่ในที่นี้ข้าพเจ้าขอแจ้งให้ท่านทราบเป็นการหมายเหตุไว้สักเล็กน้อยว่า ความสามารถเช่นนี้คงเป็นไปได้เฉพาะ ในภูมิชั้นแห่งโลกทิพย์ ซึ่งเราอาศัยอยู่ในขณะนี้เท่านั้น เพราะยังมีโลกทิพย์อีกหลายภูมิ หลายชั้นทั้งสูงกว่าและต่ำกว่าภูมิที่เรากำลังเป็นอยู่ในปัจจุบัน ในภูมิชั้นแห่งโลกทิพย์อื่น ๆ ดังที่กล่าวมานี้ย่อมไม่สามารถที่จะล่วงล้ำเข้าไปได้โดยอิสระ นอกจากในโอกาสพิเศษที่เรามีผู้คุ้มครอง

นำไปด้วย หรือในโอกาสที่เราได้เขยิบสภาวะแห่งจิตของเราให้ประณีตสูงขึ้นจนสมควรแก่ภูมินั้นเสียก่อน จึงจะผ่านเข้าไปได้ โดยนัยนี้ความสามารถที่จะไปไหนได้ในพริบตานั้น จึงหมายความว่าสถานที่เหล่านั้นจะต้องอยู่ในอาณาบริเวณของโลกทิพย์ในชั้นภูมิที่เราดำรงอยู่เท่านั้น

เมื่อข้าพเจ้ากับรูธต้องการจะทดลองความจริงข้อนี้ดูบ้าง เอ็ดวินได้กล่าวเป็นเชิงให้หายวิตกกังวลว่า สิ่งที่เราไม่ควรต้องกลัวอีกประการหนึ่งก็คือการหลงทาง เพราะในโลกนี้แม้จะกว้างขวาง และเป็นถิ่นที่เรายังไม่คุ้นเคยอย่างไรก็ตาม ก็จะไม่มีการหลงทางเกิดขึ้นได้เป็นอันขาด อันที่จริง การเคลื่อนไหวแบบนี้ข้าพเจ้าเองก็เคยได้ผ่านมาแล้วครั้งหนึ่ง ในตอนแรกที่ได้ละจากกายเนื้อมาใหม่ ๆ ครั้งที่ข้าพเจ้ามากับเอ็ดวินผู้ไปรับ แต่การเดินทางครั้งนั้นก็ได้กระทำโดยการหลับตา และเป็นไปอย่างช้ากว่าปกติของชาวโลกทิพย์ทั่ว ๆ ไปมาก เอ็ดวินได้กล่าวว่าการทดลองครั้งแรก ๆ นี้ คงจะทำให้เราสนุกและตื่นเต้นมิใช่น้อย และได้กล่าวย้ำว่าไม่ต้องกลัวอันตรายอย่างหนึ่งอย่างใดเลย ไม่ห่างจากเราไปเบื้องหน้ามีกอไม้เล็ก ๆ กอหนึ่งคิดเป็นระยะทางของโลกมนุษย์ก็คงจะอยู่ในระยะประมาณ ๑๐

เส้น ซึ่งเอ็ดวินแนะนำว่าในครั้งแรกนี้ให้เราทั้งสองอธิษฐานจิตว่าจะไปอยู่ ณ ที่นั้น ในครั้งแรกให้เราเพ่งไปที่กอไม้กอนั้นให้แน่วแน่ และถ้าเรายังรู้สึกตื่นเต้นมากจะจับมือกันไว้ก่อนก็ได้ แต่ให้เราทั้ง ๒ ไปกันตามลำพังโดยเขาจะนั่งรออยู่ ณ ที่เดิม รูธกับข้าพเจ้าคงจะมีความประหม่าและตื่นเต้นไม่น้อย เพราะเป็นเวลาครู่หนึ่งที่เราจ้องมองดูกอไม้กอนั้น แล้วก็หันมาแลดูตากันพร้อมกับตั้งใจคอยอยู่ด้วยใจระทึก แต่แล้วก็ไม่ปรากฏว่าผู้ใดเริ่มต้นก่อน ขณะที่เรากำลังพว้าพวังอยู่ด้วยความไม่แน่ใจนี้เอง เอ็ดวินก็ร้องเตือนขึ้นในทันทีว่า "เอ้า ไปซิ" คำสั่งของเอ็ดวิน ดูจะเป็น เครื่อง เพิ่ม กำลังใจ ให้แก่เรา ได้อย่าง ศักดิ์สิทธิ์ เพราะในพริบตาต่อมา เราก็รู้สึกว่าได้มาอยู่ที่กอไม้นั้นเสียแล้ว

เราทั้งสอง มองดูหน้ากัน อย่างครึ่ง ประหลาดใจ และครึ่งสนุก เมื่อหันกลับไปมองดูตามทิศทางเดิม ก็เห็นเอ็ดวินกำลังโบกมือให้แก่เราอยู่ไหว ๆ ในทันใดนั้นเองก็มีอะไรบางอย่างแปลกประหลาดเกิดขึ้น เราต่างรู้สึกว่ามีแสงประหลาดสว่างวูบมาตรงหน้า พร้อมกันนั้นเราก็ได้ยินเสียงเอ็ดวิน ถามเราว่าการเดินทางของเราปลอดภัยและสนุกดีหรือไม่ การได้ยินในที่นี้ข้าพเจ้าเองก็ไม่ค่อยแน่ใจว่าจะได้ยินเสียงนั้น โดยทางหูหรือโดย

ทางกระแสใจเสียงเอ็ดวินยังคงดังต่อมาอีกว่าเขาใคร่ให้เรากลับไปหาเขาโดยทำนองเดียวกันกับที่เราจากมา เราทั้งสองกำลังปรึกษากันว่าเสียงนั้นจะเป็นเสียงของเอ็ดวินจริงหรือเปล่า ก็พอดีได้ยินเสียงเอ็ดวินดังลอยมาอีกว่า เขาได้ยินที่เราปรึกษากันแล้วและขอรับรองว่าเป็นเสียงของเขาอย่างแน่นอน ซึ่งทำให้เราเพิ่มความประหลาดใจและดีใจมากยิ่งขึ้น ที่เห็นประจักษ์พยานแห่งอำนาจของความคิดว่าเป็นไปได้ถึงเพียงนี้ เราจึงตกลงว่าจะกลับไปหาเอ็ดวินอีกครั้งหนึ่ง และในครั้งนี้พอเราอธิษฐานจิตในพริบตาต่อมา ก็รู้สึกตัวว่าได้กลับมาอยู่ข้างเอ็ดวินตามเดิม

เมื่อเราได้กลับมาอยู่พร้อมหน้ากันแล้ว เอ็ดวิดจึงบอกว่าปรากฏการณ์ที่เกิดขึ้นนี้แสดงให้เห็นอำนาจของความคิดในโลกนี้ได้อย่างดี ประการแรกก็คือ ความเร็วของร่างกายเหมือนจิตซึ่งข้าพเจ้ากับรูธได้พิสูจน์ด้วยตนเองจนเห็นจริงอยู่ ณ บัดนี้แล้วประการที่ ๒ ก็คือความสามารถในการส่งความคิดหรือกระแสจิตออกไป ทั้งนี้เพราะว่าเมื่อเราสามารถตั้งจิตใจให้กายของเราเคลื่อนไหวไปได้ด้วยความเร็วขนาดนั้นแล้ว ไฉนจะส่งกระแสความคิดไปบ้างไม่ได้ด้วยเหตุนี้เมื่อข้าพเจ้าอยู่ ณ ที่กอไม้นั้นจึงสามารถได้ยินเสียงของกระแสความคิดที่เอ็ดวินส่งมานั้นได้

ไม่ว่าระยะทางจะใกล้หรือไกลสักปานใดโดยนัยเดียวกันเมื่อเราจะส่งกระแสจิตของเราไปถึงผู้หนึ่งผู้ใดในโลกทิพย์นี้ ไม่ว่าจะเป็นการนึกถึงด้วยความรักใคร่ หรือจะเป็นการบอกข่าวอย่างหนึ่งอย่างใดก็ตาม กระแสจิตนั้นจะไปถึงผู้รับในทันทีเหมือนกันสภาวะของโลกทิพย์เป็นอย่างนี้ ซึ่งหากท่านจะถามข้าพเจ้าว่าเป็นไปได้อย่างไร ข้าพเจ้าก็คงจะตอบไม่ได้เพราะมีปรากฏการณ์หลายสิ่งหลายอย่างซึ่งเรายังไม่อาจทราบเหตุผลได้ในขณะนี้ สิ่งเหล่านี้เป็นเรื่องที่เราเพียงแต่รับรู้ไว้ก่อนจนกว่าจะถึงเวลาหนึ่งซึ่งเมื่อเรามีจิตประณีตสูงขึ้นกว่านี้ก็จะทราบได้เอง

อย่างไรก็ตามในเรื่องการส่งกระแสจิตนี้ ท่านอย่าเพิ่งเข้าใจว่า ดวงจิตของเราจะเป็นเหมือนหน้าหนังสือที่เปิดไว้อยู่เสมอให้ใคร ๆ อ่านได้ตามชอบใจ ความจริงมิใช่เช่นนั้น ในบางกรณีหากเราต้องการจะคิดเรื่องหนึ่งเรื่องใดเป็นส่วนตัว ไม่ต้องการให้ผู้อื่นทราบเช่นนี้ ก็ย่อมทำได้ แต่โดยปกติ หากเราปล่อยใจตามสบายให้ความคิดแล่นไปโดยมิได้ควบคุมไว้เป็นพิเศษแล้ว ผู้อื่นก็อาจทราบกระแสจิตของเราได้ ข้อสำคัญอีกประการหนึ่งก็คือให้พึงระลึกอยู่เสมอว่า ในโลกทิพย์นี้ ความคิดเป็นสิ่งมีตัวตนไม่ใช่เป็นของลอย ๆ ไม่มีตัวตนหรือไม่มีอำนาจอันใด

เช่นในโลกมนุษย์ ณ ที่นี้ความคิดเป็นของมีอำนาจ เป็นของที่สามารถสร้างสรรค์สิ่งอื่น ๆ ให้เกิดขึ้นได้อีกด้วย ความจริงเหล่านี้เราจะได้ประสบมากขึ้นทุกที เมื่อเราอยู่นานไปและสามารถปรับตนเองให้เข้ากับสิ่งแวดล้อมมากยิ่งขึ้นทุกที ซึ่งในเรื่องนี้ไม่มีความยากลำบากอย่างใดเลย เพราะจะมีผู้ที่คอยแนะนำให้ความช่วยเหลืออยู่เสมอ ยิ่งโดยเฉพาะในกรณีของข้าพเจ้าแล้วก็เป็นเรื่องสะดวกมาก เพราะเอ็ดวินจะเป็นผู้คอยแนะนำและอธิบายให้อย่างใกล้ชิด

การไปเยี่ยมเมืองในโลกทิพย์

ขณะนี้เราได้เข้ามาใกล้เมืองที่เห็นอยู่แล้วนั้น ดังนั้นภายในเวลาไม่ช้าเราก็เข้าไปถึงตัวเมือง ภายในเมืองมีอาณาเขตกว้างขวางมาก มีอาคารงดงามมากมายหลายแห่ง แต่ละอาคารมีสวนและต้นไม้ใหญ่ ๆ แวดล้อมอยู่โดยรอบ ความสวยงามละลานตาของสวนในเมืองนี้ ยากที่จะกล่าวเปรียบเทียบให้ท่านเห็นจริงได้นอกจากจะกล่าวว่าสวนที่สวยที่สุดในโลกมนุษย์นั้น เมื่อมาเปรียบกับสวนที่นี่แล้ว ก็เป็นอันว่าห่างไกลกันมากจนบอกไม่ถูกเท่านั้นเอง ขณะที่เราเดินไปตามพื้นหญ้าอันอ่อนนุ่มนั้น

ทำให้ข้าพเจ้าหวนระลึกไปถึงเมืองในโลกมนุษย์ซึ่งมีอาคารร้านโรงต่าง ๆ ปลูกติดกันอย่างแออัด ถนนหนทางที่แคบและขรุขระและมีอากาศเหม็นอับอยู่เกือบตลอดเวลา ทั้งนี้เพราะพื้นที่ในโลกมนุษย์มีราคามาก นอกจากนั้นความคับคั่งของยวดยานและเสียงอึกทึกต่าง ๆ อันเกิดจากยวดยานบ้าง เกิดจากเสียงเอ็ดอึงอย่างอื่นอีกบ้าง ทำให้รู้สึกว่าน่าจะเป็นสภาพที่ให้ความเดือดร้อนและอึดอัดยิ่งเสียกว่าความสะดวกและสบาย ชีวิตของชาวโลกมนุษย์เต็มไปด้วยความกระหืดกระหอบ ร้อนรนวุ่นวายต้องแก่งแย่งกันอยู่ตลอดเวลา โดยเฉพาะในเมืองใหญ่ ๆ ก็จะมีเขม่าไฟจากปล่องโรงงานเป็นเครื่องเพิ่มความรำคาญให้ทุกขณะ แต่ในที่นี้เราเห็นสนามหญ้าอันเขียวขจีดุจสีมรกต ขึ้นได้ระดับเรียบเสมอกันโดยตลอด ณ ที่แห่งหนึ่งซึ่งดูเหมือนจะเป็นกลางใจเมือง เราเห็นตึกหลังหนึ่งตั้งเด่นอยู่ที่ศูนย์กลางของทางหลายสายซึ่งมาบรรจบกัน ณ ที่นั้น เบื้องบนจะแลเห็นลำแสงพวยพุ่งลงมาที่ยอดโดมของตึกนี้ ซึ่งเราก็รู้ได้ทันทีโดยไม่ต้องให้เอ็ดวินบอกว่านี่คือโบสถ์นั่นเอง โบสถ์ซึ่งเป็นสัญญลักษณ์แห่งพระมหากรุณาของพระผู้เป็นเจ้า ซึ่งได้สร้างสิ่งเหล่านี้ขึ้นมาเพื่อเราโดยแท้

บรรดาอาคารในเมืองนี้สร้างขึ้นไว้เพื่อความประสงค์หลายอย่างต่าง ๆ กัน ที่เป็นไปเพื่อการศึกษาวิชาต่าง ๆ ก็มี และที่เพื่อส่งเสริมงานศิลปกรรมก็มี อาคารและสาธารณสมบัติเหล่านี้เป็นสาธารณะแก่บุคคลทั่วไปจริง ๆ ไม่มีใครเป็นเจ้าของโดยเฉพาะส่วนตัว และก็ไม่มีการห้ามหวงหรือสงวนไว้ให้แก่ผู้หนึ่งผู้ใดเป็นส่วนตัวเลย ทุก ๆ คน (หรืออันที่จริงคือทุก ๆ วิญญาณ) สามารถจะศึกษาวิชาการต่อในแขนงที่เขาชอบมาแต่ครั้งยังมีชีวิตอยู่ในโลกมนุษย์ได้ตามความสะดวก หรือมิฉะนั้นหากมีวิชาการอย่างหนึ่งอย่างใดที่เขาไม่ได้มีโอกาสศึกษาตามใจชอบ เมื่อครั้งอยู่ในโลกมนุษย์ ซึ่งอาจจะเป็นเพราะเหตุขัดข้องทางการอาชีพหรือทางการเงิน หรือด้วยเหตุอื่น ๆ ก็ตาม เขาก็สามารถจะศึกษาต่อไปได้ในโลกนี้สมใจรักทีเดียว

ศิลปกรรมภาพเขียน

ห้องแรกที่เอ็ดวิน นำเรา เข้าไป นั้นเป็น ห้อง แสดงศิลปกรรมภาพเขียน ห้องนี้เป็นห้องกว้างขวางมากมีภาพที่นับว่าเป็นชิ้นเอกของโลกมนุษย์แขวนเรียงรายอยู่ตามฝาผนังมากมาย เรียงตามลำดับความเก่าของภาพนั้น ๆ คือภาพใดที่เขียนแต่ยุคต้น ๆ

ก็เรียงไว้ก่อน แล้วต่อมาจึงเรียงภาพที่เขียนในรุ่นหลัง ๆ เป็นลำลับจนกระทั่งถึงสมัยปัจจุบัน เนื่องจากมีบางภาพในรุ่นหลัง ๆ นี้ ซึ่งข้าพเจ้ากับรูธเคยเห็นมาก่อนแล้วเมื่อยังอยู่ในโลกมนุษย์ เราจึงได้บอกเอ็ดวินว่าเราได้เคยเห็น "ต้นฉบับ" หรือ "ตัวจริง" ของภาพจำลองเหล่านี้มาแล้วเมื่อก่อนที่จะมาสู่โลกนี้ แต่เราต้องได้รับความประหลาดใจอย่างไม่นึกไม่ฝันที่ได้ยินเอ็ดวินบอกว่า ภาพต่าง ๆ ในโลกนี้แหละคือ "ตัวจริง" ส่วนภาพที่เราเห็นในโลกมนุษย์ ทั้ง ๆ ที่เราก็รู้อยู่ว่าจิตรกรได้เขียนขึ้นมาด้วยมือของเขานั้น ล้วนเป็นภาพ "จำลอง" ทั้งสิ้น เรื่องเช่นนี้เป็นเรื่องสุดวิสัยที่เราจะเข้าใจหรือปลงใจเชื่อได้ เอ็ดวินดูจะเห็นใจในความรู้สึกของเราครั้งนี้ดีอยู่ จึงได้อธิบายว่าก่อนที่จิตรกรจะลงมือเขียนภาพอย่างหนึ่งอย่างใดนั้น ภาพนั้น ๆ จะปรากฏขึ้นอย่างชัดเจนในหวังนึกของเขาก่อน และตอนนั้นเองที่ภาพของเขาจะปรากฏ ณ ที่ตรงนี้แต่เมื่อเขาลงมือเขียนภาพไปได้จริง ๆ น้อยนักที่จิตรกรผู้นั้นจะเขียนภาพออกมาให้มีความงามสมบูรณ์ดังเช่นที่ตนคิดฝันเอาไว้ ทั้งนี้เพราะเหตุต่าง ๆ หลายประการทางวัตถุและร่างกาย เช่นวัตถุที่ใช้ทำ สีไม่มีคุณภาพดีพอที่จะทำให้ได้สีสดเหมือนกับภาพในห้วงนึก หรือผืนผ้าใบไม่มีเนื้อ

ละเอียดพอและเหตุอื่น ๆ อีก นอกจากนั้น เมื่อกาลล่วงไป ความงามของภาพนั้น ๆ ก็ย่อมร่วงโรยตามด้วยอำนาจแห่งลมฟ้า อากาศ ซึ่งเป็นตัวการทำให้เกิดความเสื่อมโทรมและสึกหรออยู่เป็นนิตย์ ส่วนภาพในห้วงนึกของเขาซึ่งปรากฏ ณ ที่นี้จะสดใสอยู่ในสภาวะเดิมเช่นนั้นตลอดไป นี้เป็นเครื่องแสดงว่าภาพที่เราเห็นอยู่ ณ เบื้องหน้าเรานี้ นอกจากจะเป็นภาพ "ต้นเค้า" ไม่ใช่ภาพ "จำลอง" แล้วยังเป็นภาพที่เกิดขึ้นก่อนภาพบนผืนผ้าใบในโลกมนุษย์อีกด้วย ข้อบกพร่องในภาพนั้น ๆ ที่อาจมีขึ้น ได้แก่ ภาพใน โลกมนุษย์จึง ไม่ปรากฏ มีขึ้น ตาม ภาพจริง ๆ ณ ที่นี้ได้เลย

ทันใดนั้นเอง ข้าพเจ้าก็เกิดความสงสัยขึ้นมาอย่างหนึ่งว่าหากภาพในความนึกฝันของจิตรกรทุก ๆ คนจะต้องมาปรากฏอยู่ ณ ที่นี้เสมอไปแล้ว เราจะหาสถานที่สำหรับไว้ภาพเหล่านั้นได้อย่างไร จึงจะเป็นการเพียงพอกันกับจำนวนของภาพซึ่งเกิดมีเพิ่มขึ้นอย่างไม่รู้จักจบสิ้น เพราะการที่จะคัดเลือกเอาตามใจชอบเป็นบางภาพเพื่อเก็บไว้ตามอำเภอน้ำใจของใครคนหนึ่ง ณ ที่นี้ ดูออกจะขัดกับหลักความเสมอภาพในโลกนี้มิใช่น้อย ในเรื่องนี้เอ็ดวินได้ชี้แจงให้เราฟังอีกตามเคยว่า ปัญหาเช่นนี้ก็มีผู้

สงสัยอยู่มากเหมือนกัน แต่ก็เป็นเรื่องที่ไม่น่าวิตกแต่อย่างใด เพราะเมื่อจิตรกรผู้นั้นไม่ว่าจะเป็นชั้นดีหรือสามัญ หรือชั้นฝึกหัดอย่างไรก็ตามได้ผ่านเข้ามาสู่ที่นี่แล้ว ความเห็นผิดอันเกิดจากมานะซึ่งอาจจะมีอยู่เดิมบ้างนั้น จะหมดไปทันที เขาจะตัดสินคุณค่าภาพของเขาอย่างเคร่งครัดจริง ๆ โดยไม่เข้ากับตนเอง เพราะผู้เป็นเจ้าของภาพจะรู้สึกอยู่บ่อย ๆ ว่า ภาพของตนยังไม่ดีพอถึงขนาด จึงต้องการทำลายเสียมากกว่าที่จะเก็บไว้อวดผู้อื่น ผลก็คือว่าแทนที่จะมีมากเกินไปดังที่เราคิดกันอยู่ ก็กลับมีน้อยไปเสียอีก

หนังสือประวัติศาสตร์

เราได้ออกจากตึกนี้ไปยังตึกอีกหลังหนึ่งมีความกว้างขวางไม่น้อยเช่นเดียวกัน ตึกหลังนี้เป็นที่รวมสรรพตำราต่าง ๆ เช่นวรรณคดีและประวัติศาสตร์เป็นต้น ที่น่าสนใจมากก็คือ ตำราประวัติศาสตร์ต่าง ๆ ซึ่งเราจะได้ความเป็นจริงของเหตุการณ์ทุก ๆ ระยะอย่างแท้จริง เพราะในที่นี้ ไม่มีการบิดเบือนความจริงเกิดขึ้นได้ดังเช่นตำราประวัติศาสตร์ในโลกมนุษย์เลย ณ ที่นี้ท่านจะรู้เห็นเหตุการณ์ต่าง ๆ ของโลกได้ตามความเป็น

จริงโดยไม่มีสิ่งใดเคลือบแฝงในหนังสือประวัติศาสตร์เหล่านั้น นอกจากเหตุการณ์ซึ่งเกิดขึ้น อันนับเป็นส่วนสามัญของวิชาประวัติศาสตร์โดยทั่วไปแล้ว เรายังจะรู้เห็นเจตนารมณ์ซึ่งแฝงอยู่เบื้องหลังการกระทำและกำพืชของบุคคลใหญ่โตทั้งหลายในประวัติศาสตร์อีกด้วยว่าบุคคลเหล่านั้นมีเจตนาบริสุทธิ์หรือชั่วร้ายจริง ดังคำพูดโฆษณาและการกระทำของเขาที่ถูกจารึกไว้ในประวัติศาสตร์หรือเปล่า ข้อนี้เองเป็นเรื่องที่น่าสนใจและน่าตื่นเต้นที่สุด เพราะเราจะเห็นได้ว่าบ่อยครั้งทีเดียว ที่เจตนารมณ์ของบุคคลผู้พลิกประวัติศาสตร์ หรือสร้างประวัติศาสตร์ทั้งหลายเหล่านั้น หาได้มีเจตนารมณ์อันบริสุทธิ์ หรือชั่วร้ายดังที่กล่าวอยู่หรือดังที่ปรากฏภายนอกนั้นไม่ ณ ที่นี้ไม่มีสิ่งใดที่จะรอดพ้นจากความจริงไปได้เลย ไม่ว่าบุคคลผู้นั้นจะเป็นคนใหญ่คนโตหรือคนสามัญ ไม่ว่าเขาจะเป็นคนดีหรือคนเลวในสายตาของโลกมนุษย์ และไม่ว่าจะได้รับความทุกข์หรือความสุขอย่างไร จากการกระทำของตนเองหรือของผู้อื่น จะปรากฏอยู่ครบบริบูรณ์และถูกต้องตามความเป็นจริง ไม่มีการบิดเบือนความจริงแต่อย่างใดทั้งสิ้น ไม่มีการตกแต่งให้ไพเราะ จะเป็นโดยเพื่อเอาอกเอาใจผู้เป็นใหญ่ หรือจะเป็นโดยเพื่อปิดบังความจริงไม่ให้

คนชั้นหลังรู้ก็ตาม ทั้งหมดนั้นมีแต่ความจริงที่เป็นเนื้อแท้ล้วน ๆ ไม่มีการวิจารณ์ต่อเติมแม้แต่น้อย

เท่าที่กล่าวมาแล้วนั้น คือประวัติศาสตร์ทางการเมือง ส่วนประวัติศาสตร์ของฝ่ายศาสนาก็มีจารึกไว้เช่นเดียวกัน เมื่อได้สำรวจดูโดยทั่วไปแล้ว ก็ได้พบความจริงที่น่าสังเวชว่าความเป็นไป ในวงการคณะสงฆ์นั้น โดยเนื้อแท้แล้วก็หาได้มีความเป็นไปอันสูงส่งกว่าของฝ่ายฆราฆราวาสแต่ประการใดไม่ อันที่จริงน่าจะเรียกว่าเลวร้ายเสียยิ่งกว่าฝ่ายฆราวาสเสียด้วยซ้ำ เมื่อคิดถึงว่าผู้ที่ครองความเป็นใหญ่ ทรงเกียรติคุณอันสูงส่งอย่างยิ่งในสายตาของชาวโลกมนุษย์ บางท่านสามารถกระทำการชั่วช้าเลวทรามได้ขนาดนั้น น่าสังเวชใจที่ท่านเหล่านั้นเบื้องหน้าฉากก็ดูเป็นผู้ฝักใฝ่ในศีลธรรม แต่เบื้องหลังกลับยอมตนเป็นเครื่องมือของคนเลวทราม บางจำพวกได้อย่างน่าละอายยิ่ง

เอ็ดวินได้กล่าวเตือนข้าพเจ้าอยู่เหมือนกัน ก่อนที่ข้าพเจ้าจะได้ศึกษางานในด้านประวัติศาสตร์นี้ เขาคงเกรงว่าข้าพเจ้าจะพบ ความจริงอันน่าสังเวชเกินไป อาจทำให้จิตใจไม่เป็นปกติก็ได้ ในเรื่องนี้ก็อาจจะเป็นความจริงอยู่บ้าง เพราะทั้ง ๆ ที่ข้าพเจ้าได้รู้ล่วงหน้า อยู่บ้างแล้วก็ยังอดมีจิต ใจไม่ปกติ ไม่ได้ใน

เมื่อได้ศึกษาแลเห็นความจริงอันน่าตกใจ และชวนให้สังเวช โดยไม่มีสิ่งใดเคลือบแฝง ซึ่งต้องทำให้ประสบความผิดหวังในความนับถือ และความเชื่อเก่า ๆ มากถึงเพียงนี้

การศึกษาวิชาการต่าง ๆ ในที่นี้กระทำได้อย่างกว้างขวางและเป็นอิสระเต็มที่ ประการแรกก็คือการเป็นอิสระจากข้อขัดข้องทางร่างกายเช่นความหิวกระหาย ความเมื่อยขบทางร่างกายและทางสมอง ประการที่สองก็คือไม่ต้องคำนึงถึงความล่วงไปของเวลาเรามีสิทธิและความสามารถที่จะดำเนินการค้นคว้าไปได้ตราบใดที่เรายังพอใจ และเราจะหยุดเสียเมื่อใดก็ได้ตามความปรารถนา จำนวนหนังสืออันมากมายที่วางประดับประดาอยู่ตามชั้นต่าง ๆ นับไม่ถ้วนเป็นเครื่องแสดงความเอาใจใส่ในการค้น-คว้าหาความรู้ของชาวโลกนี้ได้เป็นอย่างดี ในบรรดาหนังสือเหล่านั้น มีหนังสืออยู่ประเภทหนึ่งเกี่ยวกับวิทยาศาสตร์ทางจิต (Psyhic Science) ซึ่งปรากฏว่ามีอยู่มากมายเหลือเกิน

วิชาการฝ่ายหญิง

ที่กล่าวมาแล้วนั้น ดูจะเป็นเรื่องที่เกี่ยวกับผู้ชายมากเกินไปอันที่จริงวิชาการของฝ่ายหญิง ในโลกนี้ก็มีให้ศึกษาอยู่อย่าง

พร้อมมูลเหมือนกัน เพราะในห้องต่อๆ ไปเราก็ได้เห็นผ้าสีต่าง ๆ สีมีขนาดและลวดลายแปลก ๆ ตาน่าดูน่าชม ตลอดจนถึงผ้าม่านซึ่งมีดอกในเนื้อ (tapestry) ซึ่งใช้ประดับฝาผนังห้องล้วนมีลวดลายวิจิตรต่าง ๆ กัน ข้าพเจ้าไม่มีความสามารถจะบรรยายให้ท่านทราบในเรื่องนี้โดยละเอียดได้ จึงต้องขอกล่าวสั้น ๆ ว่าวิชาการของฝ่ายหญิงและเครื่องมือเครื่องประกอบต่างๆ มีไว้ใช้สำหรับผู้ใฝ่ใจศึกษาอย่างครบครัน ตลอดจนถึงครูผู้เชี่ยวชาญในการสอน ซึ่งยินดีจะสอนให้ด้วยความเต็มใจเป็นอย่างยิ่ง รูธกล่าวว่าในภายหลังเธอจะต้องมาฝากตัวศึกษาวิชาในทางนี้อย่างแน่นอน แต่ในขณะนี้ใคร่ขออยู่ร่วมทางกับเราไปพลาง ๆ ก่อน เอ็ดวินได้บอกว่าเธอจะมาเรียนเมื่อใดก็ตามปรารถนา และเธอจะได้รับการต้อนรับอย่างเป็นกันเองและด้วยความเต็มใจยิ่ง เพราะดังที่ได้กล่าวมาแล้วในที่นี้การทำงานเป็นความสุขของทุก ๆ คน การทำประโยชน์ให้ผู้อื่นเป็นความปรารถนาของชาวโลกทิพย์ทั้งปวง ในที่นี้รับรองว่าไม่มีการบังคับให้ทำ ทั้งโดยทางตรงหรือโดยทางอ้อม ทุก ๆ คนจะเลือกศึกษาวิชาที่ตนสนใจและทำงานที่ตนรักได้โดยเสรี หลายท่านที่ข้าพเจ้าได้พบปะและสนทนาด้วยในภายหลัง ได้แจ้งความจริง

ข้อนี้ให้ข้าพเจ้าทราบด้วยความปิติยินดี เขากล่าวว่าขณะที่อยู่ในโลกมนุษย์นั้น เวลาแห่งการกระเสือกกระสนทำมาหาเลี้ยงร่างกายได้แย่งความสุขของจิตใจเช่นนี้ไปเสียหมด ฉะนั้น จึงไม่ต้องสงสัยว่า ท่านเหล่านั้นจะรู้สึกเพลิดเพลินและเป็นสุขสักเพียงใดในเมื่อได้มีโอกาสทำงานและศึกษาวิชาที่ตนรักโดยอิสระเช่นนี้

หลังจากที่ได้ดูความเป็นไปในตึกนี้พอสมควรแล้ว เอ็ดวินได้ชวนให้เราออกมานั่งที่สนามหญ้าภายนอก เพื่อเปลี่ยนอารมณ์เสียบ้าง เขาได้กล่าวว่าข้าพเจ้ากับรูธเป็นผู้สงบใจได้ดีโดยที่มิได้มีความรู้ล่วงหน้ามาแต่ก่อนเลย ผู้อื่นมักจะมีความตื่นเต้นจนระงับไว้ไม่อยู่ และมีเรื่องซักถามไม่ค่อยได้หยุด เมื่อเราทั้งสองได้ยินเอ็ดวินเอ่ยเช่นนั้น ก็นึกขึ้นมาได้ จึงบอกแก่เขาว่าอันที่จริงเราก็มีเรื่องสงสัยอยากจะซักถามอยู่ไม่น้อยเหมือนกัน เพียงแต่ว่ายังไม่ทราบจะขึ้นต้นถามเรื่องอะไรก่อนดีเท่านั้น

อาณาเขตของโลกทิพย์

ความสงสัยประการแรกของข้าพเจ้าก็คือ เรื่องอาณาเขตของโลกทิพย์ที่เราอยู่ในปัจจุบันนี้ เท่าที่ข้าพเจ้าเห็นนั้น รู้สึก

ว่าแลดูไกลออกไปสุดสายตาโดยรอบด้าน อันที่จริงสายตาของเราในขณะนี้ก็สามารถมองเห็นได้ไกลกว่าสายตาของมนุษย์แม้จะเป็นในขณะที่อากาศในโลกมนุษย์แจ่มใสปลอดโปร่งที่สุดก็ตาม ย่อมเป็นเครื่องแสดงว่า อาณาเขตของโลกนี้ มีกว้างใหญ่ไพศาลสักเพียงไหน เพราะเท่าที่เราแลเห็นได้ หรือได้ไปเห็นมานี้ก็เป็นส่วนน้อยนิดเดียวเหลือเกิน ยิ่งคิดไปก็ยิ่งทำให้เกิดความสงสัยขึ้นทุกทีว่า โลกทิพย์นี้จะมีขอบเขตบ้างหรือไม่ ถ้ามีจะอยู่ที่ไหน และพ้นจากนั้นไปจะเป็นอะไรกันแน่เรื่องนี้เอ็ดวินได้ให้คำตอบแก่เราว่า อาณาเขตของโลกทิพย์นี้ต้องมีอยู่เป็นแน่และถ้าเราจะไปดูเมื่อใดก็ได้ตามความปรารถนา ส่วนที่นอกเหนือจากอาณาเขตนั้นไป ก็คงเป็นโลกทิพย์ชั้นอื่น ๆ อันประณีตขึ้นไปกว่านี้บ้างก็มี และที่หยาบกว่านี้ก็ยังมีการที่บุคคลแต่ละคนจะผ่านเข้ามาสู่โลกทิพย์ภูมิไหน หลังจากที่ได้ละกายเนื้อมาแล้วนั้นก็สุดแล้วแต่กรรมของตนที่สะสมไว้ในโลกมนุษย์ จะหยาบหรือละเอียดเพียงใด กล่าวอีกนัยหนึ่งก็คือเขาจะได้อยู่ในโลกทิพย์อันต่ำหรือสูงเพียงใด ก็สุดแล้วแต่ความหยาบหรือประณีตแห่งจิตของเขานั้นเอง เพราะดินแดนอันเป็นทิพย์เหล่านี้แหละคือผลแห่งกรรมอันบุคคลได้หว่านไว้ในโลกมนุษย์ ซึ่งกรรม

นั้น ๆ ได้มาออกผลรอคอยบุคคลนั้น ๆ อยู่ตามภูมิอันสมควรแก่กรรมของเขา ณ ที่นี้ อันที่จริงยังมีภูมิแห่งโลกทิพย์ที่สูงและประณีตกว่าภูมิที่เราอยู่นี้อีกมากนัก ความงามและความสงบสุขของภูมิเหล่านั้น ก็มีมากกว่าภูมิของเราอย่างมากมายในภูมิเช่นนี้ เราย่อมไม่สามารถจะเข้าไปได้จนกว่าจะถึงเวลาอันสมควร คือเมื่อเราได้ขัดเกลาจิตของเราให้ประณีตขึ้น จนสมควรแก่การเลื่อนขึ้นไปเสียก่อน หรือไม่ก็ในกรณีพิเศษเป็นบางครั้งที่เราจะได้รับอนุญาตให้เข้าไปได้ชั่วครั้งคราว ในฐานะผู้ไปเยี่ยมเยียน ซึ่งทั้งนี้ก็ต้องได้รับอนุญาตและต้องมีผู้คุ้มครองนำเข้าไปเป็นพิเศษด้วย แต่ถึงแม้โดยปกติเราเข้าไปไม่ได้ก็ตาม เท่าที่อยู่ภูมิสูง ๆ ขึ้นไปเหล่านั้น ก็มักจะมาเยี่ยมเยียนพวกเราบ้างเหมือนกันเป็นครั้งคราว เพื่อให้คำแนะนำสั่งสอนแก่เราตามควร และด้วยเหตุนี้เอ็ดวินจึงคิดว่าเราอาจขอคำแนะนำจากท่านเหล่านั้นได้เรื่องเกี่ยวกับความประสงค์ของข้าพเจ้า ที่ใคร่จะทำการติดต่อชาวโลกมนุษย์ ส่วนในภูมิต่ำหรือหยาบกว่าเรานั้น เราก็อาจจะไปได้เช่นเดียวกันโดยมีเจ้าหน้าที่ของภูมิดังกล่าว จะคอยให้คำแนะนำและความคุ้มครองอยู่เป็นอย่างดี ซึ่งในเรื่องนี้เราก็ได้ตกลงกันว่าจะต้องไปเยี่ยมเยียนให้ได้สักครั้งหนึ่ง ทั้งภูมิที่สูงกว่าและต่ำกว่าเรานั้น △ △

บทที่ ๕

การเดินทางไปสู่พรหมแดน
ของภูมิที่ต่ำและสูงกว่า

ในการเดินทางไปเยี่ยมภูมิที่สูงกว่าหรือที่ต่ำกว่าเรานั้นมีข้อแตกต่างกันอยู่ประการหนึ่งคือ เราจะเข้าไปสู่ภูมิที่สูงกว่าไม่ได้ นอกจากจะได้รับอนุญาตพิเศษเป็นครั้งคราว หรือต้องเลื่อนสภาวะแห่งจิตของเราให้สูงขึ้นไปจนถึงขั้นนั้นเสียก่อน แต่สำหรับภูมิที่ต่ำกว่าเรานั้น เราจะไปเยี่ยมเมื่อใดก็ได้ แต่แม้กระนั้นก็มีข้อที่ควรสังวรอยู่เหมือนกันว่า เราควรจะต้องศึกษาหาความรู้โดยให้เจ้าหน้าที่ในภูมินั้น ๆ ให้คำแนะนำแก่เราเสียก่อน ในเรื่องนี้ก็เป็นอันตกลงกันว่า เราจะท่องเที่ยวไปในภูมิของเรานี้ให้เห็นความเป็นไปจนเพียงพอเสียก่อน

เกี่ยวกับอาณาเขตอันแน่นอนของโลก หรือภูมิที่เรากำลังอยู่ในปัจจุบันนี้ เราจำต้องหัดเลิกคิดอย่างชาวโลกมนุษย์เสียบ้าง

ในโลกมนุษย์ระยะทางเป็นปัจจัยสำคัญอย่างยิ่ง แต่ในที่นี้ความใกล้หรือไกลไม่มีความสำคัญแต่อย่างใด เพราะเราสามารถจะไปถึงที่ทุกหนทุกแห่งได้ โดยฉับพลันในขณะที่นึกนั่นเอง ในที่นี้ขออย่าให้ท่านเข้าใจผิดว่าโลกของเราคงจะมีแต่พื้นที่แบน ๆ ยาวเหยียดออกไปสุดสายตา หามิได้เลย พื้นที่ของโลกก็คงประกอบไปด้วยที่ลุ่มราบบ้างและภูเขาใหญ่น้อยบ้าง เช่นเดียวกับในโลกมนุษย์นั่นเอง นอกจากนั้นบรรยากาศของโลกเราก็แจ่มใสยิ่งกว่าโลกมนุษย์มากมายนัก สายตาของเราก็สามารถมองไปได้ไกลแสนไกล อนึ่งเราไม่จำเป็นจะต้องถือเอาพื้นแผ่นดิน เป็นหลักสำหรับรองรับเท้าของเรา ทั้งนี้เพราะว่าเราสามารถจะเคลื่อนที่ไปไหนมาไหนได้แม้โดยที่เท้าไม่ต้องสัมผัสกับพื้นดิน ทั้งนี้ไม่ว่าจะเป็นการเดินทางในทางราบหรือทางสูงก็ตาม เพราะเมื่อเราสามารถจะจมลงไปอยู่ใต้น้ำได้โดยไม่มีอันตรายอย่างใดแต่กลับเป็นความชุ่มชื่นประการหนึ่งเช่นนี้แล้ว เราก็ย่อมสามารถจะลอยขึ้นไปในอากาศได้ด้วยความปลอดภัยเช่นเดียวกัน ความจริงข้อนี้เมื่อเอ็ดวินได้กล่าวขึ้นก็ทำให้ข้าพเจ้ากับรูธรู้สึกตื่นเต้นและประหลาดใจเป็นอย่างยิ่ง ซึ่งทำให้เอ็ดวินรู้สึกขบขันในอากัปกิริยาของเราอยู่ไม่น้อย เพราะ

โดยที่เราทั้งสองยังไม่คุ้นเคยกับสภาวะของโลกและชีวิตใหม่ของเรานัก จึงอดคิดอะไรต่ออะไรไปตามความเคยชินของโลกมนุษย์ไม่ได้ เรื่องเช่นนี้เอ็ดวินได้บอกว่าเป็นของธรรมดาเช่นนั้นเอง เพราะในโลกมนุษย์กับโลกนี้มีความแตกต่างกันอย่างมากมายอยู่หลายอย่าง หลายประการ ที่ชาวโลกมนุษย์จะคิดไม่ถึงเลยว่าจะเป็นไปได้ถึงเช่นนั้น ดังนั้นกว่าผู้มาใหม่จะปรับตนเอง ทั้งในด้านร่างกายและจิตใจให้เข้ากับสภาวะแห่งโลกนี้ได้ จึงต้องกินเวลาบ้างตามสมควร

พรมแดนระหว่างโลกทิพย์กับโลกมนุษย์

ณ ที่นี้ หากจะตั้งปัญหาโดยแน่นอนว่า อาณาเขตของโลกทิพย์ที่ติดต่อกับโลกมนุษย์นั้นอยู่ที่ไหนกันแน่ ข้าพเจ้าก็ต้องขอให้ท่านระลึกย้อนหลังไปถึงเวลาที่ข้าพเจ้าเจ็บหนัก และกำลังนอนอยู่บนเตียง (ดูข้อความในบทที่ ๑) ในขณะนั้น (คือเมื่อถึงเวลาที่กายทิพย์กำลังจะพรากจากกายเนื้อ) ข้าพเจ้าก็รู้สึกว่ามีความต้องการอย่างรุนแรงที่จะลุกขึ้นจากเตียงให้ได้และในที่สุดก็รู้สึกตัวว่าได้ลุกขึ้นแล้วจริง ๆ (ซึ่งอันที่จริงกายเนื้อยังคงนอนทอดอยู่บนเตียงนั่นเอง เพราะกายมนุษย์ของข้าพเจ้า

เจ็บหนักจนลุกไม่ขึ้นอยู่แล้ว) ในขณะที่ข้าพเจ้ารู้สึกตนว่าได้ลุกขึ้นมาจากเตียงนี้เอง ก็ปรากฏขึ้นในโลกทิพย์โดยฉับพลัน โดยนัยนี้ย่อมจะมองเห็นเค้าได้ลาง ๆ ว่า โลกทิพย์นี้น่าจะเป็นโลกลับแลซ้อนอยู่ในโลกมนุษย์นั่นเอง ครั้นในขณะต่อมาเมื่อข้าพเจ้าได้เกาะแขนเอ็ดวิน และหลับตานั้น ก็รู้สึกตัวว่ากำลังเดินทางอยู่ แต่ก็ไม่ทราบแน่ชัดว่าได้เดินทางไปใกล้หรือไกลเพียงใด และเดินทางไปในทิศใดบ้าง คือ ไม่ทราบว่าจะเป็นการเดินทางขึ้นหรือลง หรือในทางราบ คงรู้สึกแต่เพียงว่าได้มีการเดินทางเกิดขึ้นแก่ข้าพเจ้าเท่านั้น ในเรื่องนี้เอ็ดวินได้บอกแก่ข้าพเจ้าในภายหลังว่า ตลอดเวลานั้นเราได้เดินทางผ่านโลกทิพย์ที่ต่ำ และหยาบกว่าเราและโดยที่เป็นโลกซึ่งไม่น่าดูนักเขาจึงได้บอกให้ข้าพเจ้าหลับตาเสียโดยเกรงว่าอาจจะไม่สามารถทนต่อสิ่งที่จะเห็นได้ อนึ่งเนื่องจากเขาได้รับคำสั่งให้มานำข้าพเจ้าไปสู่โลกนี้โดยเฉพาะ จึงได้รับความคุ้มกันเป็นพิเศษมิให้เป็นอันตรายจากการเดินทางผ่านโลกทิพย์ที่หยาบเหล่านั้น อันที่จริงในระหว่างเดินทางผ่านมานั้น ผู้ที่อยู่ในโลกทิพย์ที่หยาบเหล่านั้น จะไม่มีโอกาสได้เห็นเราเลย นอกจากผู้ที่อยู่ในภูมิสูงกว่าเราเท่านั้น

โดยลักษณะภูมิประเทศภายนอกของโลกทิพย์นี้ การเปลี่ยนแปลงจะเห็นได้ว่าค่อยเป็นค่อยไปทีละน้อย จากภูมิหนึ่งไปยังอีกภูมิหนึ่ง ไม่ว่าจะเป็นจากภูมิต่ำไปหาภูมิสูง หรือภูมิที่สูงลงมาหาภูมิที่ต่ำกว่าก็ตาม ด้วยเหตุนี้จึงเป็นการยากที่จะกำหนดแน่นอนลงไปว่าภูมิหนึ่ง ๆ มีเส้นเขตแดนที่แท้จริงอยู่ที่ใด เพราะการเปลี่ยนสภาพดังกล่าวนี้ค่อย ๆ กลมกลืนเข้าหากันทีละน้อยจนไม่สามารถหาเส้นหลักเขตแดนอันแน่นอน ให้เห็นได้เหมือนกับเส้นเขตแดนของประเทศในโลกมนุษย์

การเดินทางไปสู่ชายแดนของภูมิต่ำ

เอ็ดวินจึงกล่าวชวนขึ้นว่า เพื่อพิสูจน์ให้เห็นความจริงข้อนี้เราควรเดินทางไปดูปรากฏการณ์ดังกล่าวนี้ด้วยตนเอง ซึ่งข้าพเจ้ากับรูธก็ตกลงทันที

ในขั้นแรก เราได้ตกลงกันว่าจะลองไปทางด้านภูมิที่ต่ำกว่าเราดูก่อน เราได้มาปรากฏกายอยู่บนทุ่งหญ้ากว้างใหญ่มหึมา เมื่อเดินต่อไปก็รู้สึกว่า ความอ่อนนุ่มของพื้นหญ้านั้นค่อย ๆ หายไปทุกที คือยิ่งเดินไกลออกไปก็จะรู้สึกว่าพื้นดินและหญ้าที่เราย่างเหยียบลงไปนั้นแข็งกระด้างยิ่งขึ้น ความเขียวสดของพื้น

หญ้าก็ลดน้อยลงเช่นเดียวกัน แลดูเป็นสีเหลืองซีดเพิ่มขึ้นทุกขณะ แลดูประหนึ่งหญ้าในโลกมนุษย์ที่ขึ้นอยู่บนผืนดินที่แห้งแล้ง และแตกระแหง ซ้ำถูกแดดเผาอยู่ตลอดเวลาฉะนั้น โดยรอบบริเวณปราศจากไม้ผลไม้ดอก บ้านเรือนที่อยู่อาศัยใด ๆ ทั้งสิ้น สภาวะที่แวดล้อมยิ่งเพิ่มความว่างเปล่าเปลี่ยวและวังเวง ชวนใจให้เศร้าสลดยิ่งขึ้นทุกย่างก้าว เราเหลียวมองไปโดยรอบจนสุดสายตา แต่ก็หาวี่แววของชีวิตมิได้เลยไม่ว่าจะเป็นผู้คนหรือพืชสัตว์อย่างหนึ่งอย่างใด เพราะในบัดนี้แม้ต้นหญ้าที่เคยขึ้นอยู่หรอมแหรมเป็นสีเหลืองเกรียมดุจถูกแดดเผาอย่างทารุณนั้น ก็ไม่มีปรากฏให้เห็นอีกต่อไป เรากำลังเดินอยู่บนพื้นดินที่แข็งกระด้างอย่างที่ข้าพเจ้าไม่เคยประสบมาก่อนเลย นอกจากนั้นบรรยากาศโดยรอบก็เริ่มเยือกเย็นลงเป็นลำดับ ขับความอบอุ่นอันเป็นลักษณะแห่งภูมิของเก่าให้หายไปทุกที บัดนี้รอบกายของเรามีแต่ความชื้นแฉะและเย็นยะเยือกจับหัวใจ มันทำให้เราเริ่มรู้สึกหนาวสั่น และหวั่นหวาดไปทั่วทั้งร่างกาย และจิตใจอย่างอธิบายไม่ถูก รูธเกาะแขนเอ็ดวินไว้แน่น สีหน้าและท่าทางของเธอบอกความตื่นตระหนกให้เห็นได้ชัด ข้าพเจ้าเองก็รู้สึกว่าจะมีอาการไม่ดีไปกว่าเธอนัก เพราะครู่หนึ่งต่อมาก็รู้สึกว่าหมด

ความเหนี่ยวรั้งใจต้องเกาะแขนเอ็ดวินไว้แน่นเช่นเดียวกัน ในที่สุดข้าพเจ้าสังเกตเห็นว่า รูธเริ่มมีอาการสั่นสะท้านไปทั่วร่างอย่างน่าสงสาร เธอหยุดเดินโดยฉับพลันและดึงแขนเอ็ดวินไว้พร้อมกับแลดูเอ็ดวินเป็นเชิงขอร้องมิให้เดินต่อไปอีก เอ็ดวินได้ยกแขนขึ้นโอบไหล่ของเราทั้งสองไว้ พร้อมกับปลอบให้เราหายกลัว เพราะเขามีอำนาจที่จะคุ้มครองให้เราได้รับความปลอดภัยอย่างเต็มที่ แต่เมื่อเห็นแววตาและท่าทางของเรายังไม่คลายจากความหวั่นเท่าใดนัก ก็คงจะรู้สึกสงสารและเห็นใจ เขาจึงบอกแก่เราว่าในครั้งนี้เราควรจะเป็นการเพียงพอกันเพียงนี้ก่อน ต่อไปภายหน้าเมื่อเราได้เตรียมตัว และเตรียมใจมากขึ้นกว่านี้ เขาจะพาเรากลับมาอีกครั้งหนึ่ง เพื่อเราจะได้เห็นความเป็นไปให้มากยิ่งขึ้น จากนั้นเราก็หันหลังกลับและในขณะต่อมาเราก็ได้มาปรากฏกายอยู่บนพื้นหญ้าอันเขียวขจี ดอกไม้ล้อมรอบอันเป็นสภาวะที่แท้จริงแห่งภูมิของเราอีกครั้งหนึ่งซึ่งข้าพเจ้าต้องสารภาพว่าได้รับความรู้สึกโล่งใจ และเป็นสุขอย่างบอกไม่ถูกจริง ๆ เห็นจะไม่ต้องบอกก็ได้ว่า รูธก็คงจะเป็นเช่นเดียวกัน เราต่างเห็นจริงว่า การเข้าไปสู่ภูมิเช่นนั้นจะต้องเป็นผู้ที่มีกำลังใจและต้องการเครื่องคุ้มกันตัวอย่างมากเพียงใด

การเดินทางไปสู่ชายแดนของภูมิสูง

หลังจากที่ได้นั่งพักผ่อนและระงับใจอยู่พักหนึ่งแล้ว ข้าพเจ้าก็อดถามเอ็ดวินถึงเรื่องพรมแดนของโลกทิพย์ชั้นที่สูงขึ้นไปไม่ได้ข้าพเจ้าคิดเอาเองว่าคงจะไม่มีสิ่งที่น่าเศร้าใจหรือทำให้หวาดหวั่นวิตกดังเช่นที่เราได้ประสบมาแล้วเมื่อสักครู่นี้เป็นแน่ และเพื่อให้เป็นเครื่องเปรียบเทียบกันดูเพื่อให้ได้ความรู้อันสมบูรณ์ ข้าพเจ้าจึงกล่าวแนะว่า เราควรจะลองไปดูให้เห็นประจักษ์แก่ตาสักครั้งเอ็ดวินกล่าวว่าเขาไม่มีข้อขัดข้อง และเราทั้งสามก็ออกเดินทางทันที

ในขณะต่อมา เราก็ได้มาปรากฏกายอยู่บนพื้นหญ้าอันอ่อนนุ่มและเขียวขจี แตกต่างกันกับที่เราได้ประสบมาเมื่อสักครู่นี้อย่างหาที่เปรียบมิได้ ข้าพเจ้าไม่สามารถหาถ้อยคำบรรยายให้ถึงใจได้จริง ๆ ว่า ความเขียวอันสดชื่นนี้มีประมาณเพียงไร โดยรอบจะแลเห็นดอกไม้นานาพันธุ์อันชูช่อบานสะพรั่ง ส่งกลิ่นหอมตลบอบอวล ในบรรยากาศก็แลดูคล้าย ๆ กัน เป็นสีรุ้งทองล่องลอยและแทรกซึมเข้าไปให้พลังแห่งความสดชื่นทั้งแก่ร่างกายและจิตใจของพวกเราทั่วกัน ทางเบื้องหน้าและด้านข้างของพวกเรา มีเคหะสถานปรากฏอยู่ระหว่างอุทยานอันน่ารื่น-

รมย์นี้บ้างห่าง ๆ กัน แต่เมื่อเราเหลียวมองไปข้างหลังก็แลเห็นอาคารอันใหญ่โตระโหฐานและงดงามตั้งเด่นเรียงรายอยู่ในระยะไกล เอ็ดวินได้บอกแก่เราว่าอาคารเหล่านั้น เป็นที่พำนักของท่านผู้มีจิตประณีตด้วยคุณธรรมอันสูง พร้อมที่จะเลื่อนขึ้นไปอยู่ในภูมิอันสูงขึ้นไปกว่านี้แล้ว ท่านเหล่านั้น เป็นผู้ทำงานติดต่อโดยใกล้ชิดกับท่านผู้อยู่ในภูมิที่สูงขึ้นไป และสามารถเข้าถึงภูมิอันประณีตเหล่านั้นได้โดยไม่ลำบากและขัดข้องเหมือนอย่างพวกเรา

ตรงข้ามกับความเยือกเย็นจนหนาวสะท้าน และความหวาดหวั่นวิตกที่เราได้ประสบมาเมื่อสักครู่ ในบัดนี้เรารู้สึกมีความอบอุ่นและปีติแผ่ซาบซ่านไปทั่วร่างกายและจิตใจอย่างที่ไม่เคยเป็นมาแต่ก่อนเลย เมื่อเราเดินต่อไปรู้สึกว่า รังษีของรุ้งทองนั้นได้ลูบไล้เอิบอาบอยู่รอบกายของเรามากขึ้น ทำให้เรารู้สึกอย่างแจ่มชัดยิ่งกว่าคำบรรยายว่า ความสุขสงบอันเกิดจากความประณีตของจิตนั้นล้นค่ากว่าสมบัติพัสถาน และความสุขอื่นใดทั้งสิ้น ทำให้ข้าพเจ้าเกิดความตั้งใจอย่างแน่วแน่ว่าจะต้องพากเพียรปฏิบัติเพื่อความประณีตของจิตให้ยิ่ง ๆ ขึ้นไปอย่างไม่หยุดยั้งเป็นอันขาด

แต่เมื่อเราเดินต่อไปอีกเล็กน้อย ก็รู้สึกว่าไม่สามารถจะก้าวต่อไปอีก ความจริงไม่มีหลักเขตแดนหรือเครื่องหมายใด ๆ อันจะเป็นเครื่องแสดงว่า เป็นที่หวงห้ามอย่างใดเลย แต่เราก็รู้สึกได้เองว่า เราไม่สามารถจะหายใจเอาอากาศอันประณีตยิ่งขึ้นทุกทีนี้ต่อไปได้ ยิ่งเดินไกลออกไปก็รู้สึกเหมือนว่าอากาศจะเจือจางลงทุกขณะ ในที่สุดเราก็จำเป็นต้องหันหลังกลับมาสู่ภูมิของเราด้วยความอาลัย ขากลับนี้เราต่างพากันรู้สึกว่า ดูเหมือนตัวของเราจะเบาและลอยขึ้นอย่างประหลาด ความอิ่มใจที่ได้รับในครั้งนี้น่าจะฝังอยู่ในความทรงจำต่อไปอีกนาน ซึ่งข้าพเจ้าก็สังเกตเห็นว่า เอ็ดวินก็มีอากาศเช่นเดียวกับเราเหมือนกัน แม้เขาจะได้อยู่ในที่นี้มาแล้วเป็นเวลานาน และได้เคยมีประสพการณ์เช่นนี้มาบ้างแล้วก็ตาม

ในระหว่างขากลับนี้ เราต่างเงียบกันไปพักใหญ่ เพราะต่างก็มีข้อคิด และความรู้สึกประทับใจของตนยังไม่จางไปจากห้วงนึก ประสพการณ์อันตรงกันข้ามกับที่เราได้ผ่านมาทั้งสองระยะ เมื่อครู่นี้เองได้ทำให้เรามีความคิดต่าง ๆ สับสนและลึกซึ้งเกินกว่าที่จะบรรยายออกมาได้เป็นคำพูดอย่างหนึ่งอย่างใดต่อเมื่อเราได้กลับมา ณ ที่เดิมของเราแล้วอีกพักหนึ่งนั่นเอง

เราจึงได้ถามเอ็ดวินเพิ่มเติมอีกหลายประการ ซึ่งคำตอบเหล่านั้นเมื่อนำมาเรียบเรียงติดต่อกันเข้าแล้วก็จะได้เนื้อความดังต่อไปนี้

การที่เราได้รู้สึกถึงความเปลี่ยนแปลงของสิ่งแวดล้อมโดยกระทันหันและของจิตใจโดยรวดเร็วนั้น ก็เพราะเราได้อธิษฐานใจไปสู่ชายอาณาเขตโดยฉับพลันทันที ถ้าเราได้ค่อย ๆ เดินไปทีละน้อย เราก็จะได้สังเกตเห็นความเปลี่ยนแปลงนี้เกิดขึ้นทีละเล็กละน้อยทั้งในด้านสิ่งแวดล้อมภายนอก และในด้านสภาวะแห่งจิตใจของเราอันเป็นส่วนภายใน ทั้งนี้ไม่ว่าจะเป็นการเดินทางไปสู่ภูมิที่ต่ำกว่าหรือสูงกว่าก็ตาม สำหรับการเดินทางไปสู่ภูมิต่ำลงไปนั้น จำเป็นที่ผู้เดินทางจะต้องมีเครื่องคุ้มกันตัวไปด้วย เครื่องคุ้มกันนี้อาจจะเป็นอำนาจบางอย่าง หรือเครื่องหมายอันเป็นสัญญลักษณ์ (Symbols) อย่างหนึ่งอย่างใดก็ได้ที่จำเป็นในการนี้ เอ็ดวินได้บอกแก่เราว่า เครื่องป้องกันเหล่านี้เขามีอยู่ครบบริบูรณ์พร้อมที่จะให้ความคุ้มครองแก่เราได้เสมอ ความจริงมีอยู่ว่าสถานที่เหล่านั้นไม่ใช่สำหรับใครจะไปเที่ยวดูเล่น ๆ เพียงเพื่อความบันเทิงใจ ผู้ที่จะเข้าไปสู่ที่นั้นต้องมีหน้าที่เกี่ยวข้องอยู่ หรือไม่ก็เป็นผู้ที่ได้รับอนุญาตหรือมี

เหตุผลเป็นพิเศษจริง ๆ ผู้ที่พลัดเข้าไปโดยไม่รู้สึกตัวหรือผู้ที่คิดว่าจะไปเล่น ๆ จะถูกเจ้าหน้าที่ผู้รักษาการณ์อยู่ในบริเวณนั้นเชิญให้กลับ เพราะถ้าล่วงล้ำเข้าไปมากเกินไปก็อาจจะได้รับอันตรายได้ ความจริงมีเจ้าหน้าที่เป็นจำนวนมากผ่านเข้าไปสู่ภูมินั้นบ้างและออกมาบ้างอยู่เสมอ แม้ว่าจะไม่เห็นผู้หนึ่งผู้ใดอยู่ใกล้กับเราในบริเวณนั้นเลยก็ตาม ทั้งนี้เพราะท่านเหล่านั้นก็ได้เดินทางไปเช่นเดียวกับเรา คืออธิษฐานจิตไปถึงโดยฉับพลันมิได้มัวเสียเวลาเดินชมภูมิประเทศโดยรอบอยู่เลย

ส่วนที่พรมแดนของภูมิอันประณีตสูงขึ้นไปกว่าเรานั้นไม่มีความจำเป็นอย่างหนึ่งอย่างใดที่จะต้องมีผู้คอยรักษาการณ์อยู่เหมือนดังพรมแดนแห่งภูมิที่ต่ำกว่าดังกล่าวมาแล้วนั้น ทั้งนี้เพราะเป็นไปด้วยกฎธรรมชาติเอง คือจะเดินทางผ่านเข้าไปได้ก็โดยที่ได้รับอนุญาตและมีผู้คุ้มกันเสียก่อนเท่านั้น มิฉะนั้นทำอย่างไร ๆ เราก็ไม่สามารถจะเข้าไปได้ หากจิตของเรายังไม่มีความประณีตและสูงพอกับภูมินั้น ๆ ในทำนองเดียวกับที่กล่าวมาแล้วเครื่องคุ้มกันในระหว่างเดินทางไปสู่ภูมิที่สูงกว่านี้ อาจจะเป็นเครื่องหมายหรือสัญญลักษณ์ (Symbols) อย่างหนึ่งอย่างใดก็ได้ที่จำเป็นแก่การนี้ ซึ่งจะทำให้ผู้เดินทางหายจากความ

อึดอัดอันจะเกิดขึ้นจากสภาวะต่าง ๆ ที่ผิดแผกไปจากในภูมิของตน นอกจากนั้นยังจะได้รับความช่วยเหลือแนะนำต่าง ๆ ที่จำเป็นจากท่านผู้อยู่ในภูมิสูงขึ้นไปเหล่านั้นอีกด้วย อันที่จริงบรรยากาศอันละเอียดประณีตหรือสภาวะแวดล้อมของภูมิอันสูงขึ้นไป ซึ่งจะแตกต่างจากภูมิของเรานั้น ย่อมจะไม่ทำอันตรายแก่เราเหมือนกับสภาวะแวดล้อมของภูมิที่ต่ำกว่า แต่การที่เราล่วงล้ำเข้าไปโดยยังไม่ถึงเวลาสมควรก็ดี หรือโดยมิได้มีเครื่องคุ้มกันหรือผู้ช่วยเหลืออยู่ก็ดี จะทำให้เกิดความรู้สึกคล้าย ๆ กับว่าได้อยู่ในที่มืดสนิทมาแล้วเป็นเวลานาน แล้วกลับต้องโผล่ออกไปสู่ที่มีแสงสว่างจ้าโดยกระทันหันฉะนั้น อย่างไรก็ตามสิ่งที่กล่าวมานี้ก็เป็นแต่เพียงข้ออุปมาเท่านั้น เพราะผู้ที่อยู่ในที่มืดแล้วพบแสงสว่างโดยกระทันหัน แม้ในชั้นแรกจะรู้สึกพร่าฟางหรือนัยน์ตาพร่าไป เพราะแสงอันแรงกล้าอยู่บ้าง ก็จะเป็นเพียงครู่เดียว ต่อจากนั้นก็จะสามารถปรับนัยน์ตาตนเองให้เข้ากับแสงสว่างนั้นได้ แต่สำหรับความจริงในเรื่องนี้แล้ว ย่อมไม่เป็นเช่นนั้น ตราบใดที่ยังมิได้ประกอบด้วยเหตุดังกล่าวมา คือ จิตของเรายังมิได้ประณีตเพียงพอ หรือเรามิได้มีความคุ้มกันอย่างหนึ่งอย่างใดแล้ว การปรับตนเองให้เข้ากับสิ่งแวดล้อม

ใหม่นี้ จะไม่มีโอกาสเกิดขึ้นได้เลย และเราก็จะรู้สึกมีความผ้าฟางเช่นนั้นตลอดไป จนกว่าจะได้ถอยลงไปสู่ชั้นภูมิของตน ทั้งนี้ก็เป็นไปโดยกฎธรรมชาตินั่นเอง เพราะสถานที่เหล่านี้มิใช่มีไว้สำหรับให้ไปเที่ยวเล่น แต่เป็นที่ที่เราจะเข้าถึงได้โดยความพากเพียรทางจิตเท่านั้น หากในบางครั้งท่านผู้ที่อยู่ในภูมิที่สูงขึ้นไปเหล่านั้น ต้องการพบปะกับเรา ท่านก็อาจมาเยี่ยมเยียนเราได้ หรือไม่ก็จะส่งผู้ที่ทำหน้าที่คุ้มครองมาพาเราให้ไปพบกับท่าน ในโอกาสเช่นนี้ เราก็จะได้เดินทางไปได้ ภายใต้ความคุ้มครองของเจ้าหน้าที่ผู้นั้น

เป็นอันว่า เราได้ตกลงกันว่าจะต้องหาโอกาสไปเยี่ยมเยียนภูมิทั้งที่ต่ำและที่สูงขึ้นไปอีกสักครั้งให้ได้ สำหรับภูมิที่ต่ำลงไปนั้น เราไม่มีปัญหาที่จะต้องขบคิดหรือกังวลแต่อย่างใด เพราะโดยที่เอ็ดวินกล่าวว่าเขามีเครื่องคุ้มกันอยู่แล้วโดยสมบูรณ์ ฉะนั้นหากเมื่อใดเรารู้สึกว่าเราได้เตรียมตัวและจิตใจไว้พร้อมดีขึ้นกว่านี้แล้ว เราก็จะไปกันอีกครั้งหนึ่งทันที และในคราวนี้ข้าพเจ้าตั้งใจไว้ว่า จะต้องพยายามเข้าไปในอาณาเขตและสำรวจดูให้ถี่ถ้วนยิ่งขึ้นเท่าที่จะกระทำได้ ส่วนภูมิที่สูงขึ้นไปนั้น เราก็อาจจะต้องรอโอกาสเหมาะกว่านี้สักหน่อย เพราะอาจต้องรอปรึกษากับเจ้าหน้าที่ของภูมินั้น ๆ ด้วยก็ได้ □ □

บทที่ ๖

เตรียมตัวไปดูภูมิต่ำ

การที่ข้าพเจ้ากับรูธได้มาเห็นชาวโลกทิพย์ทุกท่านทำงานกันอย่างขยันขันแข็ง และเอาจริงเอาจังเช่นนี้ ทำให้เรารู้สึกไม่ค่อยสบายใจอยู่บ้าง เมื่อมาหวนรำพึงถึงตนเองว่ายังหาได้ทำอะไรให้เป็นชิ้นเป็นอันเหมือนกับผู้อื่นไม่ นี่ดูเหมือนจะเป็นความรู้สึกไม่สบายใจครั้งแรกนับตั้งแต่ได้ผ่านเข้ามาสู่โลกนี้ เอ็ดวินดูไม่ได้แสดงอาการประหลาดใจอย่างใดนัก เมื่อเราแจ้งความวิตกให้เขาทราบ เขาบอกว่าเรื่องเช่นนี้เป็นเรื่องธรรมดาที่จะเกิดขึ้นแก่ผู้ที่เพิ่งเข้ามาสู่โลกนี้ทุกท่าน อย่างไรก็ตาม เขาได้กล่าวว่าเราไม่จำเป็นต้องวิตกกังวลในเรื่องนี้ เพราะเกรงว่าจะมีผู้หนึ่งผู้ใดมาว่ากล่าวเราแต่อย่างใด และเราจะทำการสำรวจความเป็นไปในโลกนี้ต่อไปอีกเป็นเวลานานสักเท่าใดก็ได้ แต่ถ้าเรารู้สึกอยากจะทำงานอย่างใดอย่างหนึ่งบ้างจริง ๆ เราก็สามารถจะหาสถานที่เหมาะ ๆ สักแห่งหนึ่ง เพื่อจะได้ปรึกษา

หารือกันให้เป็นที่สบายใจ ซึ่งเขาได้แนะนำให้เราไปยังแดนของภูมิสูงอีกครั้งหนึ่ง เมื่อไม่มีใครขัดข้องในข้อเสนอ เราก็เริ่มออกเดินทาง และในขณะต่อมาก็ถึงชายเขตแดนที่ติดต่อกับภูมิสูง ซึ่งเราได้เคยผ่านมาแล้วครั้งหนึ่ง

เอ็ดวินได้พาเราเข้าไปในบ้านอันสวยงามหลังหนึ่ง ซึ่งข้าพเจ้าสังเกตเห็นว่าดูจะอยู่ในขั้นสูงกว่าบ้านต่าง ๆ ที่อยู่ภายในใจกลางภูมินี้ เพราะนอกจากลักษณะของบ้านจะชวนให้คิดไปในทำนองนั้นแล้ว ก็รู้สึกว่ามีอากาศเจือจางกว่าในใจกลางของภูมิอันเป็นแดนของเรานั้น ท่าทางที่เอ็ดวินนำเราเข้าไปนั้นดูไม่มีความเกรงอกเกรงใจผู้ใดเสียเลย ในขณะต่อมาข้าพเจ้านั้นก็ทราบได้ทันทีว่าบ้านนี้ก็คือบ้านของเขานั่นเอง เราได้ต่อว่าเขาในข้อที่มิแย้มพรายให้รู้มาก่อนเลย ซึ่งเขาก็รับว่า เขายังไม่ต้องการให้รู้ในเมื่อยังไม่ถึงเวลาอันสมควร

เมื่อพูดถึงเรื่องการงานที่กะว่าจะทำสำหรับ ข้าพเจ้านั้นเมื่อ อยู่ ในโลกมนุษย์ อาจจะเป็นผู้เคราะห์ดีอยู่บ้าง ในการที่สามารถเลือกกระทำงานตามที่ใจชอบได้ แต่บัดนี้เมื่อมาอยู่ในโลกนี้แล้วข้าพเจ้าก็รู้สึกว่า หมดความจำเป็นที่จะต้องทำงาน

เช่นนั้นต่อไป เพราะในที่นี้ไม่มีบุคคลใดที่เราจะต้องเทศนากล่อมใจให้กลับตัวหรือความประพฤติของเขาเหมือนดังเช่นในโลกมนุษย์ เอ็ดวินจึงกล่าวว่า เขามีงานให้ข้าพเจ้าทำรออยู่แล้ว คือหน้าที่ประคับประคองวิญญาณของชาวโลกมนุษย์มาสู่ยังโลกทิพย์ ซึ่งเป็นงานประเภทเดียวกันกับที่เขาได้กระทำอยู่ตลอดมานั่นเอง เมื่อได้ยินเช่นนี้ ข้าพเจ้าก็บอกไม่ถูกว่ารู้สึกเต็มใจหรือไม่อย่างไร ทั้งนี้เป็นด้วยความวิตกเสียมากกว่า ข้าพเจ้าเองก็รู้สึกตัวว่าเพิ่งมาถึงโลกนี้ได้ไม่นานนักจึงยังมิได้คุ้นเคยกับสภาวะรอบข้างเพียงพอ อดวิตกมิได้ว่า อาจจะไม่สามารถในหน้าที่การงานเช่นนี้ แต่เอ็ดวินได้กล่าวกับข้าพเจ้าว่าไม่จำเป็นต้องวิตกในข้อนั้น เพราะในชั้นต้นนี้ เราจะทำงานร่วมกันไปก่อน ต่อเมื่อข้าพเจ้ามีความชำนาญเพียงพอจนสามารถคุ้มตัวเองได้แล้ว ข้าพเจ้าอาจจะแยกไปทำโดยลำพังก็ได้ ในขณะนี้รูธจึงเสนอตัวขึ้นมาบ้างว่า ถ้าเอ็ดวินอนุญาต เธอก็ใคร่จะร่วมเป็นที่ฝึกหัดในงานนี้ด้วย ซึ่งเอ็ดวินก็ตกลงด้วยความยินดี เขากล่าวว่าการที่เราทำงานร่วมกันเป็นคณะเช่นนี้จะได้ผลดีกว่าการที่เขากระทำไปตามลำพังคนเดียว ก็เป็นอันว่า

เราทั้ง ๓ จะต้องร่วมกันทำงานหน้าที่นี้ต่อไป ภายใต้ความควบคุมของเอ็ดวิน

เมื่อได้สนทนากันต่อไปอีกพักหนึ่ง ข้าพเจ้าได้เอ่ยถึงเรื่องหนังสือที่ข้าพเจ้าได้เขียนไว้เมื่อครั้งยังเป็นมนุษย์ และซึ่งยังมีข้อความผิดพลาดอยู่เป็นอันมากเกี่ยวกับเรื่องโลกทิพย์ เรื่องนี้ทำให้ข้าพเจ้ารู้สึกอยู่เสมอว่า ตราบใดที่ยังไม่ได้ทำการแก้ตัวให้ประชาชนผู้อ่านเลิกหลงผิด ๆ ตามไปเช่นนั้นแล้ว ก็จะมีความรู้สึกผิดฝังอยู่ในใจตลอดเวลาที่นึกขึ้นมา คราใดทุกคราว เอ็ดวินได้กล่าวว่าเรื่องนี้เป็นเรื่องใหญ่ เพราะการติดต่อระหว่างชาวโลกมนุษย์กับชาวโลกทิพย์นั้น ปัจจุบันยังเป็นความลำบากอย่างยิ่ง หากข้าพเจ้าจะกระทำได้ก็ต้องอาศัยความช่วยเหลือจากท่านผู้อยู่ในภูมิสูงขึ้นไปร่วมมือด้วยจึงจะสำเร็จ เมื่อกล่าวเช่นนี้แล้วเขาก็ได้ขอตัวออกไปจากห้องนั้น สักพักหนึ่งก็กลับเข้ามาพร้อมกับบุรุษผู้หนึ่ง ผู้ซึ่งข้าพเจ้ามองเห็นในครั้งแรก ก็รู้ได้ทันทีว่ามาจากภูมิที่สูงขึ้นไปกว่าเรา เอ็ดวินได้บอกแก่ข้าพเจ้าว่า บุคคลผู้นี้เป็นชาวอียิปต์พูดภาษาเราได้คล่องแคล่ว และหลังจากแนะนำตัวกันแล้ว เขาก็ได้แจ้งความประสงค์ของข้าพเจ้าให้ท่านผู้นี้ทราบ

ท่านผู้มาใหม่นี้มีบุคลิกลักษณะสงบและสง่าน่านับถืออย่างยิ่ง ท่านได้กล่าวว่ายินดีที่จะช่วยเหลือให้งานของข้าพเจ้าเป็นผลสำเร็จ แต่ทว่างานนี้จะต้องกินเวลาหลายปี ซึ่งข้าพเจ้าจะต้องมีความอดทนสักหน่อย เพราะเราจะต้องรอให้เหตุการณ์บางอย่างของโลกเกิดขึ้นเสียก่อน จึงจะได้โอกาสที่จะดำเนินการนี้ให้ลุล่วงไปด้วยดีในระหว่างนี้ ท่านขอให้เราทำตนให้คุ้นเคยกับสภาวะที่แวดล้อมนี้ก่อน และได้รับรองว่ายินดีจะช่วยให้ความปรารถนาของข้าพเจ้าเป็นผลสำเร็จอย่างจริงจัง ข้าพเจ้าได้กล่าวขอบคุณท่านเป็นอย่างสูง จากนั้นท่านก็ได้ลุกขึ้นและลาจากเราไป

ในความประสงค์ของข้าพเจ้าครั้งนี้ ใคร่ขอให้ท่านผู้อ่านทราบเสียก่อนว่า เรามิได้มีความประสงค์ที่จะทำการกลับใจผู้อื่นในเรื่องลัทธิศาสนา ที่เขามีความเชื่อถืออยู่แต่เดิมอย่างใดเลย โดยเฉพาะอย่างยิ่ง เราต้องการจะช่วยเหลือชาวโลกมนุษย์ส่วนมาก ที่มีความเห็นในเรื่องโลกทิพย์อย่างผิด ๆ ให้มีความเห็นถูกขึ้นเท่านั้น เราต้องการจะให้เขาทราบว่า ความตายนั้นที่แท้จริงคืออะไร น่าเสียดายที่ชาวโลกมนุษย์ส่วนมากมีความเห็นอย่างดึงดันในทางผิด ๆ อย่างแก้ไม่หายเกี่ยวกับเรื่องเช่นนี้

บุคคลเหล่านี้ เมื่อเวลาแห่งความตายมาถึงก็ได้รับความทุกข์ทรมานและความหวาดหวั่นโดยไม่สมควร

สู่อบายภูมิเบื้องสูง (ขั้นแรก)

เอ็ดวินได้กล่าวชวนเราทั้ง ๒ ว่า เนื่องจากเขาเห็นว่าบัดนี้เรามีกำลังใจเข้มแข็งขึ้นพอสมควรแล้ว เขาจึงคิดว่าเราควรจะไปเยี่ยมภูมิต่ำ (อบายภูมิ) อีกครั้งหนึ่ง เพื่อสำรวจดูความเป็นไปให้ถี่ถ้วนยิ่งขึ้นกว่าครั้งแรก ซึ่งเรา ๒ ก็รับด้วยความยินดี เอ็ดวินได้กล่าวว่าเขาจะให้ความคุ้มครองแก่เราอย่างเต็มที่ตลอดเวลา

เราออกจากบ้านของเอ็ดวิน เดินทางผ่านอาณาเขตแห่งภูมิของเราไปอย่างรวดเร็ว และในที่สุดก็เข้าสู่อาณาเขตของอบายภูมิ ณ ที่นี้เอ็ดวินได้กล่าวเตือนว่า เราจะรู้สึกเยือกเย็นไปตลอดร่างเช่นครั้งก่อน แต่เราจะจำกัดความรู้สึกเช่นนี้เสียได้โดยตั้งใจอธิษฐานจิตสลัดมันออกไปเสีย เขาได้จับมือของเราทั้ง ๒ ไว้คนละข้าง ข้าพเจ้าเหลือบมองดูที่เสื้อผ้าของเราก็เห็นว่าได้เปลี่ยนสีคล้ำลงไปอย่างเห็นได้ชัด ซึ่งเป็นการน่าประหลาดอย่างยิ่งเอ็ดวินได้กล่าวว่า การเปลี่ยนสีคล้ำลงของ

เสื้อผ้าของเรานี้เป็นเรื่องของธรรมชาติเช่นนั้นเอง มิได้แสดงว่าเราจะหมดอำนาจคุ้มกันตัวหรือเป็นผู้เสื่อมลงแต่อย่างใด โดยกฎธรรมชาติที่เป็นไปเช่นนี้ ก็เพื่อให้สภาวะภายนอกของเรากลมกลืนเข้ากันได้กับสิ่งแวดล้อมเท่านั้นเอง หาไม่แล้วแสงเรืองรองอันเกิดจากอาภรณ์ของเรานั้นจะทำอันตราย หรือเป็นที่ระคายเคืองแก่สายตาของผู้อยู่ในภูมินี้จนทนไม่ได้

เมื่อข้าพเจ้าได้เหลียวไปพิจารณาดูโดยรอบ ก็เห็นว่าเรากำลังเดินอยู่ในภูมิประเทศที่อ้างว้าง และเปล่าเปลี่ยวเป็นอย่างยิ่งพื้นแผ่นดินแข็งกระด้างผิดกับในภูมิของเราอย่างไกลลิบต้นไม้ใบหญ้าอันเขียวขจีต่าง ๆ ก็ไม่มีปรากฏให้เห็นเลยแม้แต่น้อย ท้องฟ้าเบื้องบนแลดูครึ้มและมืดมนธ์ อากาศเยือกเย็นยิ่งขึ้นทุกขณะ เบื้องหน้าเรามีหมอกสีขาวจาง ๆ ขวางหน้าอยู่ยิ่งเข้าไปใกล้ก็ปรากฏว่า หมอกนี้ได้ทวีความหนาทึบมากขึ้นทุกที ทำให้รู้สึกว่าเป็นเสมือนมีเมฆหมอกอันชื้นแฉะมีน้ำหนักและแรงดันผิดปกติกดทับอยู่โดยรอบกาย ทันใดนั้นเอง ก็มีร่าง ๆ หนึ่งโผล่ออกมาจากหมอกตรงมาที่เรา เอ็ดวินคงจะรู้จักบุคคลผู้นี้ดี เพราะเขาได้กล่าวแนะนำตัวพวกเราให้รู้จัก และให้แจ้งถึงความประสงค์ของการที่พาเรามาครั้งนี้ด้วย บุคคล

ผู้นี้ได้กล่าวว่า เขายินดีจะร่วมทางไปกับเราด้วย เพื่อให้ความช่วยเหลือและแนะนำบางประการ และแล้วเราก็เดินมุ่งหน้าต่อไป สักพักหนึ่งหมอกนี้ก็ค่อยจางลง และในที่สุดเราก็สามารถเห็นภูมิประเทศรอบด้านได้ดีขึ้นกว่าเดิม บัดนี้เราได้มาอยู่ท่ามกลางผืนแผ่นดินที่อ้างว้างและแห้งแล้งอย่างสุดที่จะประมาณได้ ช้า ๆ นาน ๆ จะเห็นบ้านอันซอมซ่อตั้งอยู่โดดเดี่ยวห่าง ๆ กันสักหลังหนึ่ง แลดูแต่ไกลก็รู้สึกทุเรศเหลือประมาณ เดินกันต่อมาอีกไม่นาน เราก็พากันมาถึงบ้าน หรือจะเรียกให้ถูกก็คือกระท่อมโกโรโกโสเข้าหลังหนึ่ง

ก. อบายภูมิขั้นแรก(ขั้นสูง)

อบายภูมิขั้นนี้ เป็นขั้นติดต่อกันกับภูมิสูง ฉะนั้น จึงกล่าวได้ว่า แม้จะปราศจากความเจริญและนับว่าเป็น "อบาย" อย่างหนึ่ง ก็ยังนับว่าสูงกว่าอบายขั้นอื่น ๆ ที่เราจะได้พบเห็นต่อไปข้างหน้า เมื่อเราได้เข้ามาใกล้ ๆ กระท่อมหลังนี้แล้วจึงได้แลเห็นได้ชัดว่า เป็นบ้านเตี้ย ๆ เล็ก ๆ ปราศจากเครื่องประดับตกแต่งใด ๆ ทั้งสิ้น แม้มองดูจากภายนอก ก็แลเห็นได้ว่าไม่น่าที่จะมีผู้คนอยู่อาศัยได้เลย ยิ่งเข้าไปใกล้เพียงใด ก็

ยิ่งแลดูเห็นความน่าเกลียดมากขึ้นอย่างบอกไม่ถูกว่าเป็นเพราะเหตุใด เอ็ดวินและผู้นำทางของเรา ซึ่งเป็นเจ้าหน้าที่อยู่ในภูมินี้ ได้เดินนำทางตรงไปยังประตูหน้า และเมื่อได้เคาะประตูแล้ว ก็บิดเข้าไปภายในทันทีโดยไม่ได้รอเสียงขานรับและหันมากวักมือให้เราตามเข้าไปบ้าง เมื่อเราเข้าไปข้างในก็เห็นว่า ห้องนั้นเป็นห้องที่เลวที่สุดเท่าที่เราได้เคยเห็นมา ถ้าจะพูดเปรียบในแง่ของชาวโลกมนุษย์ ก็พอจะกล่าวได้ว่า เป็นที่อยู่ของบุคคลผู้ที่ยากจนที่ชาวโลกมนุษย์จะพึงคิดฝันได้และเป็นผู้ที่หาที่พึ่งอย่างใดมิได้เลย แต่ทั้งนี้ก็เป็นคำเปรียบให้ท่านผู้อ่านพอจะมองเห็นตามได้เท่านั้น เพราะเมื่อมองในแง่ของเราแล้ว ความยากจนดังกล่าวนั้น หาใช่ความเข็ญใจไร้ทรัพย์สมบัติโดยตรงไม่ แต่เป็นความยากจนทางจิตใจ ซึ่งมีระดับต่ำเหลือประมาณนั่นเอง ความยากจนชนิดนี้ร้ายแรงกว่าความยากจนในทางวัตถุมากมายนัก เพราะเราไม่สามารถหาวัตถุใด ๆ มาเป็นเครื่องบำบัดความรู้สึกอันต่ำทรามเช่นนี้ได้เลย เมื่อเราเข้าไปภายในห้อง ความหนาวเย็นแทนที่จะลดน้อยลงไป ก็กลับยิ่งเพิ่มทวีขึ้นอีก ซึ่งทั้งนี้เอ็ดวินกล่าวว่า เป็นเพราะสภาวะแห่งจิตใจของเจ้าของบ้านนั่นเอง ที่ทำให้เป็นเช่นนี้

ในห้องหลัง เราเห็นบุคคลผู้หนึ่งนั่งอยู่บนเก้าอี้แต่ลำพังผู้เดียว เขามิได้ลุกขึ้นหรือแสดงกิริยาอาการว่ายินดีต้อนรับพวกเราแต่อย่างใด รูธกับข้าพเจ้าคงยืนอยู่ห่าง ๆ ปล่อยให้เอ็ดวินและเจ้าหน้าที่ของภูมินี้ เดินตรงเข้าไปสนทนาโต้ตอบกับเจ้าของบ้านผู้ไม่เต็มใจต้อนรับนี้ตามลำพัง เขาเป็นคนมีอายุอยู่ในวัยกลางคนลักษณะท่าทางเป็นผู้เคยมีความเจริญรุ่งเรืองมาแล้วครั้งหนึ่ง จากเครื่องแต่งกายแสดงว่า เป็นผู้ไม่เอาใจใส่ในความเป็นอยู่ของตนเองเลย เขามีสีหน้าแสดงความไม่พอใจ เมื่อเอ็ดวินแนะนำให้รู้จักเราในฐานะที่เป็นผู้มาใหม่ หลังจากการสนทนาได้สักครู่หนึ่งข้าพเจ้าก็พอจะจับใจความได้ว่า เขากำลังบ่นแสดงความไม่พอใจในความทุกข์ยากที่เขาได้รับว่า เป็นสิ่งที่ไม่ยุติธรรมอย่างยิ่งเอ็ดวินได้กล่าวว่า สิ่งที่เขาคิดนั้น ไม่มีทางที่จะเป็นไปได้เลย เพราะความไม่ยุติธรรมนั้น จะหาไม่ได้ในโลกที่เขากำลังเป็นอยู่นี้ ได้มีการโต้เถียงกันอย่างค่อนข้างรุนแรงอยู่พักหนึ่ง ที่ว่ารุนแรงนั้น ก็คือฝ่ายผู้เป็นเจ้าของบ้านเป็นฝ่ายโต้เถียงอย่างรุนแรงแต่ตลอดเวลานี้ พวกเราไม่มีใครได้กล่าวถ้อยคำอันรุนแรงอย่างใดเลย แต่ในที่สุด เขาก็ค่อยเสียงอ่อนลง และดูเหมือนจะพอรู้เหตุผลขึ้นมาบ้าง หลังจาก

นั้นไม่นาน เขาก็บอกว่าจะขอนำเหตุผลของพวกเราไปคิดดูก่อน และแล้วเราก็ถือโอกาสลาออกจากบ้านของเขา

เมื่อมาอยู่ข้างนอกด้วยกันแล้ว เอ็ดวินได้อธิบายให้ฟังว่าบุคคลผู้นี้ได้มาสู่โลกนี้ประมาณ ๒-๓ ปีมาแล้ว เมื่อครั้งเป็นมนุษย์เขาเป็นนักธุรกิจที่มีชื่อเสียง โดยประสบความสำเร็จในการงานอย่างดี ตามทัศนะของชาวโลกมนุษย์ ตลอดเวลาที่เขาประกอบอาชีพอยู่ในโลกมนุษย์นั้น เขาไม่เคยคิดถึงสิ่งอื่นใดหรือความทุกข์ยากของผู้ใดนอกจากความสำเร็จในการงานของเขาเท่านั้น เขาถือเสียว่าวิธีการทุก ๆ อย่าง หากไม่ผิดกฎหมายแล้ว ก็เป็นของที่ใช้ได้ทั้งนั้น เขาไม่เอาใจใส่ว่า จะมีใครได้รับความเดือดร้อน หรือทุกข์ยากเพราะการงานของเขาหรือไม่เพียงไร เขาไม่เคยมีความกรุณาต่อผู้หนึ่งผู้ใด โดยถือเสียว่า ผู้ที่แข็งแรงหรือผู้ที่ฉลาดกว่านั้นจึงจะสมควรดำรงชีวิตอยู่ได้ จริงอยู่ เขาส่งเงินไปร่วมการบำเพ็ญกุศลต่าง ๆ ไม่น้อยเหมือนกัน

แต่เขาก็จะเลือกส่งเฉพาะที่จะนำชื่อเสียงมาให้หรือจะนำผลประโยชน์ตอบแทนมาให้เขามากกว่า ที่เขาลงทุนไปเท่านั้น เขาช่วยเหลือเจือจานกิจกรรมทางศาสนาด้วยความเข้มแข็ง เอา

จริงเอาจัง แสดงถึงความเป็นผู้มีศรัทธาเลื่อมใสอย่างยิ่ง เพราะเขารู้ว่า เขาจะได้รับความยกย่องนับถือจากพวกพระเป็นอย่างดี และเขาก็รู้สึกพองโตในเมื่อรู้สึกว่า ตนเป็นผู้เด่นอยู่ในสังคม เขาเคยออกเงินสร้างโบสถ์ วิหาร วัดวาอาราม และโบสถ์แห่งหนึ่งก็ถึงกับนำชื่อของเขาไปตั้งเป็นชื่อของโบสถ์นั้น แต่เอ็ดวินได้บอกกับเราว่า เท่าที่ได้สำรวจประวัติความเป็นมาของบุคคลผู้นี้โดยละเอียดแล้ว ก็ไม่เคยปรากฏว่า เขาได้กระทำกิจกรรมอย่างใดด้วยน้ำใจเสียสละอย่างแท้จริงแม้สักครั้งเดียว จุดประสงค์อันยิ่งใหญ่ของการทำบุญของเขาทุกครั้งก็คือต้องการให้ตัวเด่นขึ้น ซึ่งเขาก็ได้รับผลสมประสงค์จริง ๆ ในโลกมนุษย์ แต่ก็เป็นความสำเร็จที่มีราคาแพงเหลือเกิน เพราะในเมื่อเขาได้ผ่านเข้ามาสู่โลกทิพย์นี้ เขาก็ได้รู้ว่าความสำเร็จจอมปลอมทั้งหลายเหล่านั้น ได้เป็นต้นเหตุแห่งความยากแค้นแสนสาหัส ดังเช่นที่เขากำลังประสบอยู่ ณ บัดนี้

ด้วยเหตุดังกล่าวมา จึงได้รับความโกรธแค้นเสียใจอย่างมากมาย เมื่อได้รับผลอันคาดไม่ถึงในโลกนี้ ในทัศนะของเขาเขาถือว่า เขาได้มีชีวิตอันดีงาม สมควรเป็นตัวอย่างแก่อนุชนรุ่นหลังได้จริง ๆ เขาจึงไม่เข้าใจว่า เหตุใดเขาจึง

ต้องได้รับผลอันอยุติธรรมอย่างร้ายแรงเห็นปานนี้ เขาไม่ยอมฟังเหตุผลว่า อันที่จริงแล้วเขาไม่ควรจะโทษผู้อื่นใดนอกจากตนเอง เขาบ่นอยู่เสมอว่า พวกพระทำให้เขาหลงผิดมาตลอดเวลา เพราะการที่เขาได้รับการยกยอปอปั้นตลอดมานั้น ทำให้เขาทึกทักเอาว่า เขาจะต้องได้รับผลแห่งการบุญของเขาอย่างมหาศาลในโลกหน้า เขายังไม่ยอมเชื่อแม้ว่าเราจาได้พยายามอธิบายให้ฟังครั้งแล้วครั้งเล่าว่า ในการทำบุญนั้น เจตนาเป็นของสำคัญที่สุด ไม่ใช่จำนวนเงิน เพราะเราจะเอาเงินซื้อผลบุญหรือความสุขในโลกหน้านั้นไม่ได้เป็นอันขาด การทำบุญหรือการทำประโยชน์ให้แก่ผู้อื่นนั้นแม้มีประมาณเล็กน้อย แต่หากผู้ทำได้กระทำด้วยใจอันบริสุทธิ์ เพื่อช่วยเหลือเพื่อนมนุษย์ผู้เป็นเพื่อน เกิด แก่ เจ็บ ตาย ด้วยกันนั้น ย่อมได้ผลอานิสงส์ใหญ่ยิ่งกว่าการทำบุญด้วยเงินเป็นจำนวนมาก เพื่อหวังผลในทางหาคะแนนนิยม ให้แก่ตัวผู้กระทำเองเป็นไหน ๆ

ใน ปัจจุบัน จิตใจของบุคคลผู้นี้ ถูกกลุ่มรุมด้วยความโกรธแค้นอยู่ตลอดเวลา ซึ่งดูเหมือนจะยิ่งทับทวีมากขึ้นทุกทีทั้งนี้เพราะเมื่อสมัยเป็นมนุษย์ ไม่มีผู้ใดกล้าขัดใจเขาเลย ชีวิตของเขาเคยแวดล้อมไปด้วยความสุขสำราญ นึกอยากได้สิ่งใด ก็

เป็นอันต้องได้ตามปรารถนา จึงไม่ต้องสงสัยว่า ได้ก่อให้เกิดความทุกข์ทรมานขึ้นแก่จิตใจของเขาอย่างหาที่เปรียบมิได้ เขาเคยหวังว่า จะต้องได้รับผลตอบแทนอย่างมหาศาล แต่แล้วก็กลับต้องตกมาอยู่ในสภาวะอันแสนจะทุเรศเวทนา เขาได้แต่บ่นซ้ำ ๆ อยู่ว่า เขาช่างเป็นคนอาภัพเสียจริง ๆ ที่หาบุคคลที่จะชี้ความผิดหวังของเขาให้เขารู้ตัวไม่ได้เลย เอ็ดวินได้กล่าวว่า ทั้งเขาเองและเจ้าหน้าที่อื่นได้พยายามให้เหตุผลปลอบโยนบุคคลผู้นี้ ให้รู้จักผิดชอบชั่วดีมานานหนักหนาแล้ว แต่เขาก็ยังคือไม่ยอมฟังอยู่นั่นเอง มาในครั้งหลังที่ข้าพเจ้ากับรูธได้ร่วมทางมาด้วยนี้เอง ที่เอ็ดวินได้สังเกตเห็นว่า ดูเขาเสียงอ่อนลงบ้างและมีท่าทางว่า พอจะกลับใจได้ทีละน้อยในขั้นต่อไป ซึ่งทั้งนี้เอ็ดวินได้กล่าวว่า อาจเป็นเพราะอิทธิพลแห่งจิตใจอันเต็มไปด้วยความกรุณาปรานีของรูธ ซึ่งได้แผ่ออกมาโดนที่เจ้าตัวมิได้รู้สึกก็เป็นได้

นี่เป็นรายแรกแห่งประจักษ์พยาน อันแสดงถึงความทุกข์ทรมานของผู้อยู่ในอบายภูมินี้ แม้จะเป็นขั้นที่ยังสูงกว่าส่วนอื่นก็ตาม อย่างไรก็ดี ในขณะนี้เรายังไม่สามารถจะช่วยเหลือเขาได้มากกว่านี้ จึงต้องปล่อยไว้เช่นนั้นก่อน และเราทั้ง ๔ ก็ออกเดินทางมุ่งหน้าเข้าสู่แดนอบายภูมิลึกเข้าไปทุกขณะ△

บทที่ ๑๗

สู่อบายภูมิ

ความแตกต่างระหว่างสุคติภูมิกับอบายภูมินั้น มีอยู่ประการหนึ่ง คือเราอาจกล่าวได้ว่า สุคติภูมิเป็นดินแดนแห่งฤดูร้อนตลอดกาล ส่วนอบายภูมินั้นเป็นเสมือนดินแดนแห่งฤดูหนาวตลอดกาลฉะนั้น (ทั้งนี้เพราะในทัศนะของชาวตะวันตกฤดูร้อนเป็นเวลาแห่งความผาสุกสดชื่น ความร้อนไม่รุนแรงเหมือนอย่างในประเทศเรา ส่วนฤดูหนาวนั้น เป็นฤดูแห่งความทุกข์ทรมานเพราะความหนาวมีมาก และร้ายแรงอย่างยิ่ง) แต่การเปรียบเทียบครั้งนี้ ข้าพเจ้าหมายถึงภาวะอากาศโดยทั่วไปเท่านั้น มิได้หมายถึงลักษณะประการอื่นด้วย เพราะอันที่จริง ฤดูหนาวในโลกมนุษย์นั้น แม้จะต้องเผชิญกับความหนาวอย่างรุนแรงของอากาศก็จริง แต่ทัศนียภาพของภูมิประเทศก็มีความสวยสดงดงามไปอีกแบบหนึ่ง ซึ่งให้ความรื่นรมย์ใจได้อีก

ประการหนึ่งเหมือนกัน แต่ในทุคติภูมิที่ข้าพเจ้ากำลังกล่าวถึงอยู่นี้ ถ้าข้าพเจ้าจะใช้คำเปรียบว่า ฤดูหนาว ก็ขอให้ท่านใช้มโนภาพระลึกถึงความเยือกเย็นอันทารุณอย่างเดียวเท่านั้น มิได้เกี่ยวกับความงดงามของพื้นภูมิประเทศแต่อย่างใด เพราะในทุคติที่ข้าพเจ้ากำลังกล่าวถึงอยู่นี้ โดยทั่วบริเวณจะมีแต่ความเยือกเย็น แห้งแล้ง อ้างว้างและเปล่าเปลี่ยวอย่างน่าสพึงกลัวเป็นที่ยิ่ง มันทำให้จิตใจของเราหดหู่ และเศร้าสลดอย่างบอกไม่ถูกจริง ๆ

ในบทที่แล้วมา ข้าพเจ้าได้กล่าวถึงอบายภูมินี้มาแล้วครั้งหนึ่งโดยย่อ ในครั้งนั้นเป็นการบรรยายถึงลักษณะของอบายภูมิอันอยู่ปากทางเท่านั้น นับว่าเป็นส่วนที่ยังอยู่ใกล้กับสุคติภูมิบ้าง แต่บัดนี้ข้าพเจ้าพร้อมทั้งเอ็ดวินและรูธ จะได้นำท่านลึกเข้าไปเป็นลำดับ ก่อนอื่นขอให้ท่านระลึกไว้ด้วยว่าเรื่องต่อไปนี้ มิใช่เรื่องราวที่น่ารื่นรมย์ใจแต่อย่างใดเลย การกล่าวถึงอบายภูมิ จะเป็นเรื่องที่ทำให้เกิดความบันเทิงใจไม่ได้อยู่เอง แต่เนื่องจากเป็นเรื่องของความจริง ฉะนั้น การกล่าวถึงความจริงในบางครั้งนั้น แม้จะไม่เป็นไปเพื่อความบันเทิงหรือรื่นรมย์ใจอยู่บ้าง ก็เป็นเรื่องที่ช่วยไม่ได้ จุดมุ่งหมายของ

การบรรยายครั้งนี้ มิใช่เพื่อขู่ให้ท่านผู้ฟังตกใจกลัว การกระทำเช่นนั้น มิใช่จุดประสงค์ของพวกเราชาวโลกทิพย์แต่อย่างใด ความมุ่งหมายของข้าพเจ้าก็คือ เพื่อแสดงให้ท่านทราบว่า ภูมิเช่นนี้มีอยู่จริงโดยกฎอันไม่มีผู้หนึ่งผู้ใดหลีกเลี่ยงได้ คือกฎแห่งเหตุและผล ซึ่งเป็นเรื่องของผลอันเกิดแก่จิตใจ ที่มนุษย์ทุกคนจะต้องได้รับ หลังจากที่ตนได้หว่านพืชเช่นนั้นไว้แล้วในโลกมนุษย์นั่นเอง (such placea exist solely by virtue of an inexorable law, the law of cause and effect, the spiritual reaping that succeeds the earthly sewing) นอกจากนั้นก็เพื่อแสดงให้เห็นว่า การที่บุคคลหลบหนีความยุติธรรม หรือการลงโทษในโลกมนุษย์มาได้นั้น เขาจะต้องได้เผชิญกับความยุติธรรมอย่างเด็ดขาด และสมควรแก่ความผิดของเขาในอบายภูมินี้ อย่างหลีกเลี่ยงไม่ได้เลย และโดยไม่มีข้อยกเว้นเลยแม้แต่น้อย

ในขณะที่เราเดินทางจากภูมิของเราเข้าสู่อบายภูมินั้น ทัศนียภาพโดยรอบจะเริ่มเปลี่ยนแปลงไปเป็นลำดับ ดอกไม้ก็จะลดจำนวนน้อยลง ที่มีอยู่ก็จะมีสีซีดลงเป็นลำดับ แลดูคล้ายกับจะตายมิตายแหล่ฉะนั้น ต้นหญ้าก็ค่อย ๆ มีสีเหลืองทวีขึ้น

ความเขียวชอุ่มลดน้อยลงทุกที จนกระทั่งในที่สุด ทั้งต้นหญ้าและดอกไม้ก็หายไปหมดโดยสิ้นเชิง เหลือแต่ภูมิประเทศอันแห้งแล้ง ทุรกันดาร เต็มไปด้วยโขดหินอยู่รอบด้าน ความมืดก็ค่อย ๆ ปกคลุมขึ้นเป็นลำดับ จนกระทั่งแสงเรืองรองอันเป็นลักษณะประจำภูมิของเรานั้น ก็ค่อย ๆ กลายเป็นแสงสลัวสีเทาลง และในที่สุดก็กลายเป็นความมืดดำสนิท ในท่ามกลางความมืดชนิดนี้ผู้มีสภาวะแห่งจิตใจยังเจริญไม่ถึงแล้ว จะมองไม่เห็นสิ่งหนึ่งสิ่งใดเลย แต่สำหรับผู้ที่เดินทางมาจากภูมิที่สูงขึ้นไปก็สามารถมองเห็นในท่ามกลางความมืดได้เป็นอย่างดี โดยที่สัตว์ผู้อยู่ในอบายภูมิเหล่านี้จะไม่มีโอกาสเห็นท่านได้เลย นอกจากว่าท่านเหล่านั้นจะต้องการให้สัตว์เหล่านี้เห็น โดยเฉพาะเท่านั้น

ขณะนี้ ทางเดินของเราค่อย ๆ ลาดลงเป็นลำดับ เราได้ผ่านอาณาเขตที่เต็มไปด้วยหมอกมาแล้ว พื้นดินที่เราเหยียบอยู่ขณะนี้รู้สึกว่า แข็งกระด้างขึ้นทุกที มองไปโดยรอบกายจะไม่แลเห็นมีบ้านผู้คนอยู่ ณ ที่แห่งใดเลย มองตรงไปเบื้องหน้าจะเห็นทางหินขรุขระและลาดชันอย่างน่ากลัว ขณะนี้แม้เราจะรู้ดีว่า ความมืดได้ปกคลุมอยู่รอบข้าง แต่เราก็รู้สึกได้ในขณะเดียว

กันว่าเราสามารถมองเห็นสิ่งต่าง ๆ รอบข้างได้อย่างชัดเจน ข้าพเจ้ารับรองว่าที่กล่าวมานี้ เป็นความจริงอย่างแปลกประหลาด ซึ่งไม่สามารถจะอธิบายอย่างไรได้ว่า เหตุใดจึงเป็นเช่นนั้นได้ เมื่อเทียบตามความรู้สึกของทางโลกมนุษย์ อย่างไรก็ตาม ความจริงก็เป็นเช่นนั้น

ทางลาดที่เราเดินลงไปนี้ มีหินเป็นรอยแตกร้าวอยู่ทั่วไป ข้าพเจ้าได้สังเกตเห็นที่พื้นดินเหล่านี้ มีเป็นเมือกจับอยู่ทั่วไปทำให้รู้สึกว่าน่าจะลื่นไถลทำให้หกล้มได้ง่ายเป็นอย่างยิ่ง เมือกนี้มีสีเขียวช้ำ ๆ และมีกลิ่นเหม็นอย่างร้ายแรง สำหรับพวกเราอันตรายอันเกิดจากการลื่นไถลล้มพลาดลงไปนั้น เป็นอันไม่ต้องคำนึงถึง ทั้งนี้ เพราะดังที่ข้าพเจ้าได้กล่าวมาแล้วว่า อาการทางกายของเราอยู่ในบังคับของใจโดยสมบูรณ์ เพราะฉะนั้นการหกล้มพลาดโดยไม่ได้ตั้งใจนั้น ย่อมเป็นไปไม่ได้อย่างเด็ดขาด

หลังจากที่เราได้เดินตามทางลาดลงมาประมาณสักหนึ่งไมล์เป็นอย่างน้อย เราจึงได้แหงนมองดูรอบ ๆ จึงพบความจริงว่าบัดนี้ เราได้อยู่ภายในหุบเขามหึมามีสัณฐานเป็นวงกลมเส้นรอบวงนั้นกะว่าคงยาวหลายไมล์ทีเดียว เมื่อเหลียวไปรอบ

ด้านก็จะเห็นขุนเขาใหญ่ตั้งตระหง่านอยู่ทุกทิศทุกทาง ตามไหล่เขาเป็นลาดหินและหน้าผาชันแลดูน่าสพึงกลัวมิใช่น้อย

บริเวณพื้นที่โดยรอบ มีหินใหญ่น้อยระเกะระกะอยู่ทั่วไป และปรากฏมีหมอกหรือไอบาง ๆ ซึ่งเป็นไออันมีพิษร้ายแรงอย่างยิ่ง ลอยอยู่บนดินและปกคลุมหินเหล่านี้อยู่ทั่วไป แน่นอนเหลือเกิน หากเรามิได้รับการคุ้มกันเป็นอย่างดีแล้ว คงจะต้องได้รับอันตรายอย่างร้ายแรง จากไอพิษเหล่านี้อย่างไม่ต้องสงสัย แม้กระนั้นเราก็รู้ได้ด้วยญาณว่า สถานที่เช่นนี้เป็นภัยอย่างร้ายแรงเพียงใด เราได้เดินเรื่อย ๆ ต่อมาด้วยความปลอดภัยอีกครู่หนึ่ง เมื่อได้เพ่งสายตาผ่าไอพิษออกไปเบื้องหน้า ก็แลเห็นสิ่งหนึ่งเป็นเงาดำ ๆ อยู่ในความมืดสลัวนั้น ครั้งแรกข้าพเจ้าก็คิดว่า ภาพที่เราเห็นตะคุ่ม ๆ นั้น แลดูคล้าย ๆ กับจะเป็นร่างมนุษย์กำลังคลานกระเสือกกระสนอยู่บนพื้นดินฉะนั้น แต่แล้วก็ต้องเลิกคิดเช่นนั้น เมื่อนึกขึ้นมาได้ว่า เป็นการสุดวิสัยที่จะมีมนุษย์ผู้หนึ่งผู้ใดมีชีวิตอยู่ในสถานที่อันเต็มไปด้วยพิษร้ายแรงเช่นนี้ได้ แต่เอ็ดวินก็ได้บอกแก่ข้าพเจ้าในทันทีว่า ร่างเหล่านั้นเป็นร่างของมนุษย์ หรือของผู้ที่ครั้งหนึ่งเคยเป็นมนุษย์มาแล้วอย่างแท้จริง เขาผู้ครองร่างเหล่านั้น ครั้งหนึ่งก็ได้เคยมีชีวิต

อยู่ในโลกมนุษย์ เหมือนกันกับพวกเรานี่เอง เขาได้เคยกิน เคยนอน เคยหายใจ อากาศในโลกมนุษย์เช่นเดียวกับพวกเรา ได้เคยเดินไปมาในโลกมนุษย์ เคยดีใจเสียใจ ร้องไห้หัวเราะมาแล้วเหมือนกัน บางคนก็ได้เคยสมาคมกับพวกเรามาแล้ว แต่เขาเหล่านั้นเป็นผู้มีจิตใจชั่วหยาบอย่างร้ายแรงในดวงจิตของเขาไม่มีสิ่งใด นอกจากความปรารถนาในทางที่ชั่ว และความต้องการที่จะกระทำกรรมอันลามกนานาประการ จิตใจของเขาถูกครอบงำอยู่ด้วยอกุศลวิตกเป็นส่วนมาก ฉะนั้นหลังจากที่เขาได้ละทิ้งกายเนื้อมาแล้ว เขาจึงได้มาอยู่ ณ สถานที่อันสมควรแก่เขาอย่างแท้จริง สถานที่เช่นนี้เอง คือมรดกแห่งกรรมอันชั่วร้าย และแห่งจิตใจอันหยาบช้าของเขา ทั้งหมดนี้ เป็นผลกรรมของเขาเองทั้งสิ้น

เมื่อเราเดินต่อไปอีกพักหนึ่ง ก็ปรากฏว่าหนทางได้ลาดลงไปอีก และเราคือข้าพเจ้ากับรูธได้ทันทีว่า จะต้องประสบภาพที่น่าสังเวชน่าเกลียดและน่ากลัวยิ่งขึ้นไปทุกที แต่เราก็รู้สึกอุ่นใจว่า เอ็ดวินคงจะมีความสามารถคุ้มครองเราไว้ได้เป็นอย่างดีอันที่จริงก็เป็นเช่นนั้น เพราะ บุคคลผู้ยังมีกำลังใจไม่พอที่จะทนดูภาพอันน่าสยดสยองต่าง ๆ ได้ หรือยังไม่มีอำนาจคุ้มครอง

ตนเองได้อย่างเพียงพอแล้ว จะไม่ได้รับอนุญาตให้เข้ามาสู่สถานที่อันเต็มไปด้วยอันตรายรอบข้างเช่นนี้เป็นอันขาด

เมื่อเราเดินเข้าไปใกล้ก็ได้เห็นร่าง ซึ่งน่าจะเป็นร่างของสัตว์มากกว่ามนุษย์นอนเหยียดยาวอยู่พื้นหินโดยทั่วไป ข้าพเจ้าไม่อยากจะใช้คำว่า ร่างมนุษย์ ก็เพราะสภาพที่แลเห็นอยู่นั้น ทำให้เกิดความสังเวชอย่างสุดที่จะบรรยายได้ อย่างไรก็ตาม มันก็เป็นร่างของผู้ซึ่งครั้งหนึ่งเคยเป็นมนุษย์มาแล้วจริง ๆ เครื่องนุ่งห่มที่ปกปิดร่างกายอยู่นั้นขาดวิ่นไม่มีชิ้นดี ซึ่งข้าพเจ้าคิดว่า จะมีปกปิดร่างการอยู่หรือไม่ ก็ดูเหมือนจะมีค่าเท่ากัน เพราะปรากฏว่า เป็นเศษผ้าชิ้นหยาบ ๆ เก่าแก่ และขาดวิ่นจนกระทั่งสามารถมองเห็นเนื้อได้หมดแทบทุกส่วนของร่างกาย และเนื้อนี้ เมื่อเพ่งพินิจดูก็ชวนให้รู้สึกว่าน่าจะเป็นร่างของซากศพมากกว่า ที่จะเป็นของร่างที่ยังมีชีวิตอยู่ ทั้งแขนและขามีแต่หนังหุ้มกระดูกอยู่แทบไม่มิด เมื่อมองดูที่มือ ข้าพเจ้าก็รู้สึกว่า น่าจะเป็นกรงเล็บของสัตว์ชนิดใดชนิดหนึ่งมากกว่าที่จะเป็นนิ้วของมนุษย์ สิ่งที่น่าสยดสยองที่สุดก็คือดวงหน้าของร่างเหล่านี้เอง เป็นดวงหน้าที่บิดเบี้ยวเหยเกจนแทบจะไม่เป็นรูปร่าง ทำให้ข้าพเจ้ารู้สึกว่าสมควรจาเป็นหน้าของสัตว์เสียมากกว่า ดวงตาเล็กและลึกลงไป

ในกระบอกตา ริมฝีปากใหญ่หนาและบานยื่นออกมา ทำให้มองเห็นฟัน ซึ่งมีลักษณะไม่ผิดอะไรกับเขี้ยวของสัตว์นั้นเอง

เราจ้องมองร่าง ซึ่งครั้งหนึ่งเคยเป็นมนุษย์เหมือนกันกับพวกเราเหล่านี้ ด้วยความรู้สึกหดหู่อย่างสุดซึ้ง มันทำให้เรารู้สึกประหลาดใจอย่างยิ่งว่า บุคคลเหล่านี้ ได้ทำกรรมอย่างใดไว้ร้ายแรงเพียงใด จึงต้องได้รับความทรมานถึงขนาดนี้

เอ็ดวินผู้ซึ่งมีความชำนาญในเรื่องนี้ดี จึงได้บอกกับเราว่า ในไม่ช้าเมื่อข้าพเจ้าลงมือทำงานดังที่ตั้งใจไว้ด้วยกันแล้ว ข้าพเจ้าก็จะมีความสามารถรู้เรื่องนี้ได้ดีขึ้น ว่าสัตว์เหล่านี้จะทำกรรมอย่างใดไว้ จึงต้องได้รับผลเช่นนี้ ทั้งนี้ เพราะเราไม่จำเป็นต้องไปถามสัตว์เหล่านี้ ถึงความเป็นมาแต่เบื้องหลังของเขา แต่อย่างใด กรรมของสัตว์แต่ละประเภทนั้น เราจะอ่านได้จากรูปลักษณะ และดวงหน้าของสัตว์ประเภทนั้นเอง นอกจากนั้นผู้ชำนาญในทางนี้ จะสามารถทราบได้ทันทีว่า สัตว์ผู้ใดมีความรู้สำนึกผิดแล้ว และกำลังต้องการความช่วยเหลือเป็นอย่างยิ่ง ซึ่งท่านก็จะได้ให้ความช่วยเหลือทันทีเท่าที่จะทำได้ และเท่าที่กรรมของสัตว์นั้น จะอำนวยผลให้ช่วยได้เพียงไร ส่วนสัตว์เหล่าใดที่ยังไม่สำนึกผิด ยังยินดีในกรรมอันต่ำทราม หมกมุ่นอยู่ใน

ความคิดอันชั่วร้ายของตนเช่นนี้ ก็ต้องปล่อยไปตามเรื่องก่อน เพราะเมื่อเขายังไม่ต้องการความช่วยเหลือแล้ว ก็ไม่มีผู้ใดหรืออำนาจสิ่งใดจะช่วยได้

สำหรับภาพที่อยู่ ณ เบื้องหน้าเรานี้ เอ็ดวินกล่าวว่า ไม่มีประโยชน์อย่างใดเลย ที่เราจะคิดสงสารหรือช่วยเหลือด้วยวิธีหนึ่งวิธีใด เพราะดวงจิตของเขายังถูกห่อหุ้มอยู่ด้วยความมืดบอดอย่างหนาแน่น เขาไม่เคยแสดงความรู้สำนึกผิดในกรรมชั่วร้ายแต่ปางก่อนเสียเลย ตลอดเวลาเขาจะรู้สึกประหลาดใจว่าเหตุใดร่างกายของเขาจึงได้เปลี่ยนแปลงลงไปจนถึงขนาดนี้ได้ ดวงหน้าของเขายังคงบอกให้ทราบอยู่เสมอว่า หากเขามีโอกาสหรือมีกำลังอีกเมื่อใด เขาจะต้องประกอบกรรมอันเลวร้ายต่อไปอีก อย่างไม่ย่อมหยุดยั้ง บุคคลเช่นนี้ หมดหวังที่เราจะให้ความช่วยเหลือ ไม่ว่าโดยประการใด ๆ ทั้งสิ้น

จากลักษณะของเครื่องห่อหุ้มกายอันขาดกระรุ่งกระริ่งนั้น ย่อมแสดงว่า เขาได้รับความทุกข์ทรมานอยู่ ณ ที่นี้มาแล้วหลายร้อยปี ครั้งเมื่อยังเป็นมนุษย์เขาไม่เคยละเว้นหรือปรานีผู้หนึ่งผู้ใดเลย หากว่าจะมีช่องทางกระทำได้เพื่อประโยชน์ของเขาเอง เขาไม่เคยคิดถึงความทุกข์ทรมานทั้งทางกาย และทางใจของ

เพื่อนมนุษย์ผู้อื่นเลย ในที่สุดกรรมอันเลวร้ายต่าง ๆ ที่เขาได้กระทำแก่ผู้อื่นทั้งหมดนั้น ได้สะท้อนกลับมาหาเขาอย่างเต็มที่จนหมดสิ้น สิ่งที่เป็นมรดกของเขาในบัดนี้ก็คือ ความทรงจำอันไม่มีวันลืม เป็นความทรงจำที่ฝังแน่นอยู่ในสมองชนิดที่ทำอย่างไร ๆ ก็ลืมไม่ได้ เขาถูกหลอกหลอนอยู่ด้วยอำนาจแห่งผลกรรม อันชั่วร้ายในอดีตอยู่ตลอดเวลา

เมื่อครั้งยังเป็นมนุษย์เขาได้เป็นผู้บิดเบือนความหมายของคำว่ายุติธรรม เอาตามใจชอบในความคิดเห็นของเขานั้น คำว่าความยุติธรรมไม่มีความหมายอย่างใด นอกจากเป็นเรื่องที่มีไว้สำหรับพูดกันให้ไพเราะเล่นเท่านั้น ณ บัดนี้เขาก็ได้รู้แล้วด้วยตนเองว่า ความยุติธรรมที่แท้จริงนั้น มีความหมายอย่างไรและเพียงไร ความทรงจำอันไม่รู้ลืมที่ฝังอยู่ในสมองตลอดเวลานั้นมิได้มีเฉพาะกรรมอันเลวร้ายที่กระทำลงไปอย่างเดียวเท่านั้น แต่ภาพของบุคคลจำนวนนับไม่ถ้วน ที่ต้องตกเป็นเหยื่อแห่งกรรมอันเลวร้ายของเขานั้น ได้มาหลอกหลอนให้เห็นอยู่ไม่ขาดสายทั้งนี้เพราะจิตใจของคนเรานั้นจะบันทึกเหตุการณ์ทุกอย่าง ทั้งดีและร้ายไว้ในส่วนลึกอย่างไม่ผิดพลาด ไม่บกพร่องและไม่รู้เลือนหาย เขาลืมไม่ได้จริง ๆ เพราะเขารู้สึกเสมือนว่ามีอะไร

บางอย่าง คอยกระตุ้นเตือน ทำให้ต้องระลึกถึงความเลวร้ายของตนเองอยู่ตลอดกาล นอกจากนั้นความรู้สึกพลุ่งพล่านในใจที่ต้องตกมาอยู่ ณ สถานที่นี้ ได้เป็นเครื่องเพิ่มความทุกข์ ทรมานของเราให้ยิ่งขึ้นอีกเป็นทวีคูณ เราทั้งสามยืนปลงสังเวชสัตว์ในร่างมนุษย์ตนนี้อยู่พักใหญ่ บอกไม่ถูกว่ามีความรู้สึกเวทนาสงสารหรือไม่ เราทุกคนรู้ดีว่า เขากำลังได้รับมรดก คือผลกรรมอันสมควรแก่เขาแล้วจริง ๆ ไม่มากเกินไปหรือไม่น้อยเกินไปเลย เขาได้กระทำตัวเอง ลงโทษตัวเอง พิพากษาตัวเองและก็กำลังรับมรดกของตัวเอง ไม่มีพระผู้เป็นเจ้าที่ไหนจะคอยลงโทษมนุษย์ หรือคอยแก้แค้นมนุษย์ด้วยความทารุณโหดร้ายแต่อย่างใดเลย (Hear was no case of avenging God inflicting condign punishment upon a sinner) ความเป็นไปที่เราเห็นอยู่เฉพาะหน้านี้ เป็นเรื่องของกฎแห่งเหตุและผล อันไม่มีใครหลีกเลี่ยงได้โดยแท้ (He i. e. the sinner. was the visible manifestation of the unalterrble law of causd and effect) ชีวิตในโลกมนุษย์คือส่วนเหตุ และความเป็นอยู่ในโลกทิพย์ ก็คือส่วนผลนั่นเอง

อันที่จริง ในบรรดาสัตว์ผู้เสวยผลกรรมของตนเหล่านี้ หากผู้ใดรู้สำนึกผิดในบาปของตนเองแล้ว ก็พร้อมที่จะมีผู้ช่วยเหลือให้คำแนะนำ เพื่อปลดเปลื้องบาปนั้นให้หมดสิ้นไปโดยรวดเร็วยิ่งขึ้น แต่เท่าที่เราเห็นอยู่เบื้องหน้า ณ บัดนี้ ก็ยังไม่มีผู้ใดมีความสำนึกเช่นว่านั้นเลย ในภาวะเช่นนี้ เราย่อมไม่สามารถให้ความช่วยเหลือได้อย่างใดเลย ซึ่งเป็นที่น่าเสียดายอย่างยิ่ง เพราะความจริงแล้ว ผู้ที่อยู่ในภูมิสูงขึ้นไป ต่างพากันเอาใจช่วย และคอยหาโอกาสช่วยเหลืออยู่ตลอดเวลา ขอแต่เพียงให้สัตว์เหล่านี้สำนึกผิด และใคร่ปลดเปลื้องตนให้พ้นจากบาปเท่านั้น ก็จะมีผู้ช่วยเหลือโดยเต็มใจและโดยไม่ชักช้า

เราพากันเดินต่อไปอีก ในไม่ช้าก็ได้มาถึงที่โล่ง ซึ่งมีพื้นที่ราบเรียบกว่าเดิม สังเกตว่าในบริเวณนี้ มีผู้คนอยู่หนาแน่นยิ่งกว่าที่เราผ่านมาแล้ว แต่อันที่จริงเมื่อข้าพเจ้าเห็นร่างของผู้ที่เสวยผลกรรมอยู่ในบริเวณนี้โดยใกล้ชิดแล้ว ก็รู้สึกว่าหากมิใช่เป็นเพราะเขาเหล่านั้นได้เคยเป็นมนุษย์มาครั้งหนึ่งแล้ว ก็ไม่สมควรจะเรียกว่าเป็นร่างของคนเลยแม้แต่น้อย

ผู้อยู่ในบริเวณนี้มีลักษณะท่าทางต่าง ๆ กัน บ้างก็นั่งอยู่บนก้อนหินเป็นกลุ่ม ๆ ลักษณะท่าทางดูคล้ายจะปรึกษา

แผนการณ์ร้ายอย่างใดอย่างหนึ่ง บ้างก็จับกลุ่มกันขู่เข็ญทรมานผู้อื่น ซึ่งกำลังเสวยกรรมอย่างเดียวกัน ณ ที่นี้ให้ได้รับความทุกข์ยิ่งขึ้นไปอีก ดูคล้าย ๆ กับว่าเป็นการแก้แค้น ตอบแทนความผิดที่ได้เคยกระทำไว้ต่อกันมา เมื่อครั้งยังอยู่ในโลกมนุษย์ฉะนั้น เสียงกรีดร้องโหยหวนของผู้ได้รับความทุกข์ทรมานเหล่านี้ ดังระงมไปทั่วบริเวณ บอกไม่ถูกว่า มันทำให้เราหดหู่และสยดสยองอย่างที่ไม่เคยเป็นมาแต่ก่อนเลย เราจึงทำอย่างที่เอ็ดวินแนะนำ คือ อธิษฐานจิตปิดหูเสียไม่ยอมฟังเสียงเหล่านั้น ซึ่งปรากฏผลคือ ทำให้เราได้แต่เห็นภาพอย่างเดียว อวัยวะแขนขาของร่างของบุคคลเหล่านี้ บิดเบี้ยวว์กลจนผิดรูป ศีรษะและหน้าตาเต็มไปด้วยความน่าเกลียด และน่าสะพึงกลัวที่สุดเท่าที่เรานึกเห็นได้ เฉพาะในเวลาที่ฝันร้ายเท่านั้น บางจำพวกก็กำลังนอนแผ่แลดูเสมือนหมดเรี่ยวแรงอยู่บนพื้นดิน หลังจากที่ได้เสวยความทุกข์ทรมานมาแล้วอย่างแสนสาหัส แต่ก็เป็นการนอนรอเพื่อให้มีเรี่ยวแรงขึ้นใหม่ เพื่อจะได้เสวยผลกรรมต่อไปใหม่อีกเท่านั้น

โดยรอบบริเวณอันกว้างใหญ่ไพศาลนี้ จะเห็นมีบ่อน้ำสีขุ่น ๆ อยู่ทั่วไป เมื่อเข้าไปดูข้างในระยะใกล้ก็เห็นได้ว่า เป็น

ขุ่นและเป็นเมืองสกปรก มีกลิ่นเหม็นอย่างสุดที่จะทนทานได้ และเรายิ่งรู้สึกขยะแขยงยิ่งขึ้นไปอีก ในเมื่อได้เห็นร่างของผู้เสวยกรรมอยู่ในบริเวณนี้ พลัดตกลงไปในบ่อครั้งแล้วครั้งเล่า พวกเหล่านี้ไม่มีวันจมน้ำตาย เพราะเขาจะตายไม่ได้ ตราบใดที่ยังใช้กรรมของตนไม่หมด ทั้งนี้เพราะพวกเหล่านี้ก็มีจิตใจเป็นธรรมชาติ อันไม่รู้จักตายเช่นเดียวกับเราเหมือนกัน

เท่าที่บรรยายมาแล้วถึงเพียงนี้ ท่านทั้งหลายคงจะรู้สึกได้ดีว่า เต็มไปด้วยความน่าเกลียดน่ากลัวและเลวทรามต่ำช้าอย่างไรบ้าง ข้าพเจ้าไม่ประสงค์จะบรรยายให้ท่านเห็นทุกแง่ทุกมุมของอาณาเขตบริเวณแห่งภูมินี้ เท่าที่เราได้ไปเห็นมาทั้งหมดอันที่จริงเราก็ยังมิได้เห็นมากมายนัก เพราะยังมิได้เดินทางเข้าไปถึงส่วนลึกที่สุดของหลุมอันน่าสยดสยองนี้เลย แต่ก็เชื่อว่าคงจะทำให้ท่านบังเกิดมโนภาพถึงความเป็นไปในภูมิเช่นนี้ได้บ้างตามสมควรแล้ว

บัดนี้ ท่านคงมีความสงสัยว่าสถานที่เช่นนี้เกิดมีขึ้นมาได้อย่างไร และด้วยเหตุใดจึงมีผู้ปล่อยให้สถานที่อันน่าสยดสยองเช่นนี้ดำรงอยู่ต่อไป เพื่อทรมานผู้อื่นโดยไม่มีที่สิ้นสุด

ข้าพเจ้าขอตอบคำถามนี้ โดยอาศัยหลักความจริงอันใหญ่ยิ่งประการเดียว คือหลักแห่งเหตุและผลนั่นเอง บุคคลผู้ประกอบเหตุดีหรือเหตุชั่วไว้ก็ตาม ย่อมได้รับผลชนิดนั้นอย่างหลีกเลี่ยงไม่ได้ นี่คือความจริง ท่านจะชอบหรือไม่ ความจริงนี้ก็จะไม่มีวันเปลี่ยนแปลงไปได้เป็นอันขาด เป็นของน่าสยดสยองอย่างแท้จริง เมื่อคำนึงถึงว่า ครั้งหนึ่งสัตว์ในร่างมนุษย์เหล่านี้ได้เคยเป็นมนุษย์ เคยท่องเที่ยวอยู่ในโลกมนุษย์เช่นเดียวกับพวกเราทั้งหลายเหมือนกัน ขอท่านทั้งหลายจงอย่าคิดเลยว่าเท่าที่ข้าพเจ้าได้กล่าวมาแล้วนี้ เป็นการกล่าวที่เกินความจริงแต่อย่างใด อันที่จริงแล้วคำบรรยายของข้าพเจ้าทั้งหลายเหล่านี้เป็นคำบรรยายที่น้อยกว่าความจริงเสียด้วยซ้ำ ทั้งนี้ เพราะข้าพเจ้าก็จนปัญญา ไม่สามารถสรรหาคำพูดชนิดใดมาบรรยายความรู้สึกของพวกเรา หรือสภาวะที่เราได้เห็นอยู่เบื้องหน้านั้น ให้ใกล้เคียงต่อความจริงมากกว่านี้ได้อีกแล้ว ดังนั้น หากความไม่จริงจะไม่มีอยู่บ้างก็คือ การบรรยาย "ไม่ถึงความจริง" แต่ไม่ใช่ "เกินความจริง" เลยแม้แต่น้อย

เมื่อกล่าวตามหลักของกฎแห่งเหตุผล เราอาจกล่าวได้ว่าเมื่อบุคคลมีจิตใจต่ำช้า จิตใจดวงนั้นก็ย่อมต้องได้รับมรดก

คือ ความต่ำช้าเป็นธรรมดา พืชแห่งความเลวร้ายอันบุคคลหว่านไว้ในโลกมนุษย์ ก็จะเผล็ดผลเป็นความทุกข์ทรมาน อันบุคคลผู้นั้นจะต้องเก็บเกี่ยวในโลกทิพย์นี้ อย่างหลีกเลี่ยงไม่ได้ ไม่ว่าเขาจะชอบหรือไม่ก็ตาม ถ้าท่านถามข้าพเจ้าว่า ใครเป็นผู้สร้างภูมิอันแสนจะต่ำช้าเลวทราม และเต็มไปด้วยความทุกข์ทรมานปานนี้ไว้ ข้าพเจ้าก็ขอตอบว่า มนุษย์ผู้มีจิตใจเลวทรามต่ำช้าทั้งหลายนั่นเอง ได้ร่วมกันสร้างสถานที่นี้ไว้สำหรับตัวของเขาเอง ในทำนองเดียวกัน บุคคลผู้มีจิตใจประณีต ก็ได้ร่วมใจกันสร้างภูมิ อันเต็มไปด้วยความผาสุกไว้สำหรับตัวของเขาเอง ภูมิเช่นนี้ย่อมเป็นสิทธิ เป็นมรดกของบุคคลผู้มีจิตใจอันเจริญแล้ว เป็นผลแห่งกรรมที่เขาจะต้องเสวย โดยหลีกเลี่ยงไม่ได้เช่นเดียวกัน จิตใจที่ใสสะอาดก็ย่อมเผล็ดผลคือสิ่งที่สะอาดธรรมชาติอันสวยสดงดงามต่าง ๆ ในโลกทิพย์อันเป็นดินแดนแห่งสุคติภูมิจึงเป็นผลที่ผู้ได้หว่านพืชแห่งความดีไว้ในโลกมนุษย์จะพึงเก็บเกี่ยวได้อย่างสมใจ

ด้วยเหตุนี้ จึงกล่าวได้ว่า ไม่มีใครเป็นผู้บังคับให้สัตว์ผู้เสวยความทุกข์ทรมานอยู่ ณ ที่นี้ต้องเดินทางมาสู่ที่นี้เลย กล่าวโดยสรุปก็คือ หลังจากการแตกดับแห่งกาย มนุษย์จะเข้าถึง

สภาวะแห่งโลกอันสูงหรือต่ำทรามอย่างไร ก็สุดแต่กรรมของเขาเอง (It is man alonc who qualifeas himself for the statr of his existence after he passes into spirit) ทุกสิ่งทุกอย่างเป็นเพราะผลกรรมของเขาเอง เป็นไปตามกฎธรรมชาติอันไม่มีผู้ใดหลีกเลี่ยงได้ ไม่มีข้อยกเว้น ไม่มีสิทธิพิเศษเหนือกฎนี้แต่อย่างใดเลย เขาได้พิพากษาโทษตัวเองทั้งนั้น ความจริงข้อนี้ เป็นเรื่องของธรรมชาติเช่นเดียวกับเมื่อมีกลางคืนแล้ว ก็ต้องมีกลางวันตามมาฉะนั้น ไม่มีประโยชน์ที่จะร้องขอความกรุณาลดหย่อนผ่อนโทษแต่อย่างใด โลกทิพย์เป็นโลกของความยุติธรรมที่ไม่มีข้อยกเว้นแต่อย่างใดทั้งสิ้น เป็นความยุติธรรมอันเกิดจากผลที่ทุกคนได้หว่านไว้ด้วยตนเอง ดังนั้น ความยุติธรรมกับความกรุณาจึงอยู่ด้วยกันไม่ได้ โดยทางส่วนตัวเราอาจจะยกโทษหรือให้อภัยในความผิดที่ผู้อื่นได้กระทำต่อเราก็ได้ แต่โดยกฎแห่งเหตุและผลบุคคลผู้นั้น ก็ยังจะต้องได้รับโทษอยู่ดี เพราะกรรมที่บุคคลกระทำไว้ทั้งทางดีและทางชั่ว จะมีอันหายไปเฉย ๆ ไม่ได้เป็นอันขาด การเสวยผลกรรมเป็นเรื่องส่วนตัวโดยเฉพาะของคนทุกคน จะรับแทนกันไม่ได้ เช่นเดียวกันกับความตายที่ทุกคนจะต้องผ่านพบด้วยตนเอง จะหวังพึ่งผู้อื่นให้ตายแทน

นั้นไม่ได้ ทั้งนี้ หมายความว่า ความพยายาม ทุกคนจะต้องกระทำด้วยตนเองทั้งสิ้น

แต่ความหวังย่อมมีอยู่เสมอสำหรับทุกคน ไม่ว่าจะตกต่ำหรือได้รับความทุกข์ทรมานอย่างใดก็ตาม ขอแต่เพียงว่าเขาต้องตั้งเจตนาอย่างแน่วแน่เสียก่อนว่า จะกระทำการแก้ตัวในความผิดที่ได้กระทำมาแล้ว กล่าวโดยสรุป เขาต้องรู้สึกสำนึกผิด เขาต้องพยายามทำความดีลบล้างความผิด ด้วยเจตนาอันบริสุทธิ์จริง ๆ ต่อจากนั้นก็จะมีผู้ยินดีคอยช่วยเหลือให้คำแนะนำ และชี้แนวทางให้ตลอดเวลา ความพ้นทุกข์ของเขาอาจจะเป็นไปอย่างเชื่องช้าอยู่บ้าง แต่ก็เป็นไปอย่างแน่นอน หากเขาไม่เลิกล้มความพยายามเสียกลางคัน แม้ในที่มืดแสนมืด แสงสว่างแห่งความหวังย่อมส่องไปถึงได้เสมอ หากเขามีความตั้งใจอันบริสุทธิ์ และความพากเพียรอันไม่ท้อถอยเสียกลางคัน □

บทที่ ๘

สู่อบายภูมิ (ต่อ)

บรรดาผู้ที่อยู่ในภพอันหาความเจริญมิได้เหล่านี้ ส่วนมากได้อยู่มาแล้วเป็นเวลานาน ปีแล้วปีเล่าในเมื่อเทียบกับเวลาในโลกมนุษย์ แต่สำหรับผู้ที่ตกอยู่ในขุมนรกเช่นนี้ จะไม่รู้สึกตัวเลยว่าเวลาได้ล่วงเลยไปช้าหรือเร็วเพียงใด เพราะในความรู้สึกของตนเองก็มีแต่ความมืดมิดอยู่ตลอดกาล ซึ่งไม่รู้ว่าจะมีโอกาสได้พบความสว่างเมื่อใด หรือว่าวันคืนได้ล่วงมาแล้วช้านานเท่าใด ความจริงก็มีผู้หวังดีมิใช่น้อยอยู่เหมือนกัน ที่ได้พยายามหาโอกาสเข้ามาสู่สถานที่อันน่าสพึงกลัวเช่นนี้ด้วยความเมตตากรุณา ท่านเหล่านี้คือผู้ที่อยู่ในภูมิสูงขึ้นไปอีกมาก แต่อาศัยความเอ็นดูใคร่จะโปรดสัตว์ผู้ลำบากเหล่านี้ให้ได้พ้นทุกข์เสียบ้าง จึงได้พยายามเข้ามา ณ ที่นี้เป็นครั้งเป็นคราว เพื่อหาทางกล่อมจิตใจของสัตว์ผู้กำลังได้รับความทรมาน ให้รู้จักผิดชอบชั่วดีขึ้นบ้าง จะได้มีทางหลุดพ้นจากผลแห่งกรรมของตน

เร็วขึ้นตามสมควร แต่ผลสำเร็จก็หวังไม่ค่อยได้นัก เพราะบางรายก็รู้สึกตัวเห็นความผิดของตนบ้าง แต่บางรายก็ไม่ยอมเห็นเอาเสียเลย ทั้งนี้ขึ้นอยู่กับสภาวะแห่งจิตใจของสัตว์นรกเหล่านี้เองเป็นส่วนใหญ่ เพราะเมื่อในจิตใจของตนเองยังมีผ้าบดบังมากเกินควร จนแสงแห่งธรรมไม่อาจฉายเข้าไปถึงได้เสียเลยแล้วเช่นนั้น ก็เป็นอันหมดหวังที่ผู้อื่นใดจะสามารถช่วยเหลือได้ จากปรากฏการณ์เท่าที่ผ่านมา เราได้ทราบว่าเป็นที่น่าเศร้าสลดใจอย่างยิ่ง ที่บุคคลบางคนมีระดับแห่งความรู้สึกผิดชอบต่ำและมืดมิดเหลือประมาณ จนเป็นอันหมดความสามารถของผู้ช่วยเหลือ ต้องรอให้แสงสว่างเกิดขึ้นภายในใจของเขาเองเสียก่อน แต่ทั้งนี้มิใช่จะถือตามมาตรฐานหรือหลักเกณฑ์ทางโลกมาเป็นเครื่องตัดสินเสมอไป บุคคลบางคนในสายตาของชาวโลก อาจดูคล้ายกับเป็นผู้มีจิตใจต่ำทรามเสียเหลือประมาณ แต่ความจริงเขาอาจเป็นผู้มีจิตใจสูงยิ่งก็ได้ บุคคลเช่นนั้นอาจได้รับความดูแคลนในโลกมนุษย์ก็จริง แต่ก็จะได้พบผลรางวัลอันน่าชื่นใจเมื่อผ่านเข้ามาสู่ภูมิอันเป็นทิพย์ เช่น ภูมิของเรานี้เป็นต้น โดยนัยตรงกันข้าม บุคคลบางคนเมื่ออยู่ในโลกมนุษย์ ดูหน้าฉากก็เป็นเสมือนผู้มีจิตใจประณีตอย่างยิ่ง แต่หลังฉากเป็นผู้สกปรก

โสมมอย่างยิ่งก็มี บุคคลเช่นนั้นภายนอกอาจเป็นผู้มีตำแหน่งยศศักดิ์ ปรากฏเสมือนหนึ่งเป็นผู้ศักดิ์สิทธิ์โดยแท้จริง แต่ภายในเขาเป็นคนลวงโลกอยู่ตลอดเวลา ชีวิตเช่นนั้นไม่มีแก่นสารในทางธรรมแต่อย่างใดเลย เขาอาจหลอกชาวโลกมนุษย์ให้หลงได้ก็จริง แต่เมื่อกายแตกและวิญญาณผ่านเข้ามาสู่โลกอันเป็นทิพย์แล้ว โฉมหน้าของเขาก็จะถูกเปิดขึ้นตามความเป็นจริงของมันครบถ้วนทุกประการ ณ ที่นี้ เขาจะต้องได้รับโทษทุกข์ตามกรรมที่ได้สั่งสมไว้ อย่างหลีกเลี่ยงไม่ได้เลย แต่ทั้งนี้ ใช่ว่าพระผู้เป็นเจ้าจะลงโทษเขาก็หามิได้ เขาเป็นผู้ลงโทษตนเองโดยแท้จริง

ในอบายภูมิเหล่านี้ บางชั้นก็มิได้เป็นที่อยู่ของผู้ที่ได้ประกอบกรรมชั่วร้ายไว้เสมอไป ทั้งนี้เพราะในบางแห่งก็เป็นสถานที่ชดใช้กรรมของบุคคลผู้ใจแคบด้วยประการต่าง ๆ บุคคลเหล่านี้แม้มิได้ประกอบกรรมชั่วร้ายไว้แต่อย่างใดก็ดี แต่เขาก็ได้ปล่อยให้โอกาสแห่งการทำความดีต่าง ๆ หลุดลอยไปอย่างน่าเสียดาย ชีวิตของเขาไม่เคยมีประโยชน์ต่อผู้หนึ่งผู้ใดเลยแม้แต่น้อย เพราะเขามิได้คิดถึงผู้อื่นเลย นอกจากตัวเองโดยส่วนเดียว บุคคลเช่นนี้มักจะบ่นคร่ำครวญอยู่เสมอว่า เขามิได้ทำให้

ผู้หนึ่งผู้ใดเดือดร้อนแต่ประการใดเลย เหตุไฉนจึงต้องได้รับผลอันไม่น่าพึงพอใจเห็นปานนี้ เขาลืมไปเสียสนิทว่า แม้เขาจะมิได้ชื่อว่าเป็นศัตรูแก่ผู้อื่นก็จริง แต่ก็ได้กระทำตนเป็นศัตรูของตนเองโดยแท้

เท่าที่ได้บรรยายมาตั้งแต่ต้นนี้ จะเห็นได้ว่า แม้อบายภูมิเหล่านี้จะเป็นแดนอันหาความเจริญมิได้ด้วยประการทั้งปวงก็ตาม แต่ก็มิได้หมายความว่า สัตว์ผู้ได้รับความทุกข์ทรมานอยู่ในแดนเหล่านี้ จะเป็นผู้หมดหวังด้วยประการทั้งปวง อันที่จริงทุก ๆ คนได้ชื่อว่ามีหวังที่จะหลุดพ้นไป จากความทุกข์ทรมานได้เสมอกันทั้งสิ้น ช้าบ้าง เร็วบ้างตามแต่เหตุการณ์ ในบางรายอาจจะต้องกินเวลาตั้งหลายพันปี จึงจะเคลื่อนก้าวไปข้างหน้าได้สักก้าวหนึ่ง แต่ถ้าเป็นการก้าวไปในหนทางที่ถูกต้องแล้ว ก็ยังดีกว่าที่จะไม่มีการขยับเขยื้อนเสียเลย ความช้าหรือเร็วแห่งการหลุดพ้นจากกรรมนี้ หาได้มีผู้ใดขัดขวางไว้ไม่ นอกจากสภาวะแห่งจิตใจของผู้นั้นเอง แดนทิพย์อันเป็นดินแดนแห่งความสุขสดชื่นนานาประการ อันเราสมมติเรียกกันว่าสวรรค์นั้น หาใช่เป็นอภิสิทธิ์ของชนกลุ่มใดกลุ่มหนึ่งโดยเฉพาะไม่ ดินแดนเช่นนี้อยู่ในระยะเอื้อมถึงของทุก ๆ คน โอกาสที่จะ

ผ่านเข้ามาสู่ดินแดนเช่นว่านี้มีอยู่โดยทั่วไป มิได้จำกัดไว้เฉพาะผู้หนึ่งผู้ใดเลย เพราะทุกคนมีสิทธิ์เสมอกันหมด อันที่จริงความเสมอภาคกันนี้ก็ปรากฏว่า มีอยู่ทั้งในนรกและสวรรค์อย่างแท้จริง เพราะในทางสูงมีบุคคลผู้มาจากโลกมนุษย์ในชั้น วัยและอาชีพต่าง ๆ กันได้ฉันใด ในทางต่ำก็เป็นฉันนั้น ผู้ที่จำต้องมารับใช้กรรมของตน ณ ที่นี้ ก็ล้วนแต่มาจากชาวโลกมนุษย์ทุกชั้นทุกอาชีพเหมือนกัน บางคราวในขณะที่เราเดินผ่านไปก็จะแลเห็นดวงหน้าของบุคคลเหล่านี้ได้อย่างชัดเจน ซึ่ง (สำหรับบุคคลผู้ได้ศึกษามาแล้ว) จะทราบได้ทันทีว่าเขาเหล่านั้นได้ประกอบกรรมอย่างใดไว้ บ้างก็แสดงว่าได้ประกอบกรรมเลวร้าย และต่ำช้าอย่างเหลือประมาณ บ้างก็เป็นผู้ตระหนี่เหนียวแน่นเห็นแก่ตัวอย่างที่สุด บ้างก็เป็นผู้ตกอยู่ภายใต้อำนาจของความโลภอย่างถอนตัวไม่ขึ้น และบ้างก็เป็นผู้มีอัธยาศัยสันดานต่ำทรามไม่ผิดกับสัตว์เดรัจฉาน ฉะนั้น โดยเฉพาะบุคคลที่มีชื่อเสียงตราอยู่ในประวัติศาสตร์ของโลกมนุษย์หลายต่อหลายคน ก็ต้องมาชดใช้กรรมของตนอยู่ ณ ที่นี้ด้วยเหมือนกัน ซึ่งทำให้เราเห็นเจตนาอันแท้จริง ซึ่งอยู่เบื้องหลังตัวกรรมของเขาได้อย่างแจ่มชัดยิ่ง เพราะบ่อยครั้งเหลือเกิน กรรม

อันชาวโลกมนุษย์ยกย่องเทิดทูนว่า เป็นวีรกรรม หรือเป็นการกระทำอันสูงส่งและศักดิ์สิทธิ์เสียเหลือประมาณนั้น เมื่อเพ่งดูเจตนาซึ่งอยู่เบื้องหลังแล้วจะเห็นว่า เต็มไปด้วยความสกปรกอย่างไม่น่าเชื่อว่าจะเป็นไปได้ถึงขนาดนั้น บุคคลเหล่านี้ เมื่อดูอาการภายนอกจากการกระทำของเขาในโลกมนุษย์ คล้ายกับจะเป็นผู้ใฝ่ธรรมก็จริง แต่โดยเนื้อแท้แล้วก็มิใช่อื่นไกล นอกจากความหน้าไหว้หลังหลอกและหายใจเข้าออกเป็นกามคุณอยู่ทุกขณะ ส่วนมากของบุคคลประเภทที่ทำความชั่วอย่างร้ายแรงนี้ ถ้าจะเทียบกันกับสภาพในโลกมนุษย์ ก็เห็นจะต้องใช้คำว่าถูก "ขังเดี่ยว" นั่นเอง และแน่นอน เขาจะต้องถูก "ขังเดี่ยว" อยู่เช่นนั้นตลอดไป ไม่มีผู้ใดทราบว่าจะเป็นเวลาช้านานสักเท่าใด อาจจะเป็นหลายร้อยปีหรือหลายพันปีหรืออาจจะมากกว่านั้น จนกว่าเขาจะได้สำนึกผิดและกลับใจตนเองเสียใหม่ ซึ่งเขาจะได้โอกาสลดหย่อนผ่อนคลายทุกข์โทษของตนเองลงได้บ้างตามสมควร

ดวงหน้าที่บิดเบี้ยวเหยเก จนแทบไม่เป็นรูปร่างก็ดี ลักษณะของรูปกายที่อัปลักษณ์ และโสมมจนไม่น่าเชื่อว่าเป็นลักษณะของผู้ที่ครั้งหนึ่งได้เคยเป็นชาวโลกมนุษย์ อันมีลักษณะ

สมบูรณ์เช่นเราทั้งหลายก็ดี เหล่านี้ล้วนเป็นสัญญลักษณ์แห่งความสกปรก และความวิปริตทางใจของบุคคลประเภทนี้อย่างแท้จริง ในแดนทิพย์เช่นนี้ ไม่มีผู้ใดจะสวมหน้ากากได้อีกต่อไปทุกคนจะต้องเปิดเผยสภาวะแห่งจิตใจอันแท้จริงของตนออกมาอย่างโจ่งแจ้ง และสิ้นไส้ทีเดียว ทั้งในด้านดีและด้านชั่วร้ายผู้ที่รับใช้กรรมอยู่ ณ ที่นี้ บางคนอาจจะดูเป็นคนแก่เสียเหลือประมาณ แต่ข้าพเจ้าก็ได้รับคำชี้แจงว่า พวกเหล่านี้อาจจะต้องทนทุกข์ทรมานอยู่นับเป็นเวลาได้ร้อย ๆ หรือพัน ๆ ปีก็จริง แต่แม้กระนั้น ที่แลดูเป็นชราเช่นนั้น ก็หาใช่เพราะความล่วงไปแห่งกาลเวลาไม่ โดยเนื้อแท้แล้ว ก็เป็นเพราะสภาพแห่งจิตใจอันต่ำทรามของตนนั่นเอง โดยนัยตรงข้ามคือดังที่ข้าพเจ้าได้เคยกล่าวมาแล้วในสุคติภูมิที่สูงขึ้นไปนั้น ความสะอาดและประณีตของจิตใจจะทำให้รูปกาย (ทิพย์) นั้นสดใส แลดูเป็นหนุ่มสาวยิ่งขึ้น ในเมื่อกาลเวลาได้ล่วงไปโดยลำดับ ความสดชื่นร่าเริงและความสวยงามรอบด้านอันเป็นลักษณะของสุคติภูมิจะเป็นเครื่องลบร่องรอยแห่งความทุกข์ทรมานและรอยแห่งความเศร้าหมองนานาประการที่สัตว์ผู้ประกอบกุศลกรรมเหล่านั้น อาจได้รับมาจากในโลกมนุษย์ให้หายไปได้เป็นอย่างดี บุคคลผู้ผ่าน

เข้ามาสู่สุคติภูมินั้นจะเป็นผู้อยู่ในวัยใดก็ตาม ก็จะต้องเปลี่ยนไปสู่วัยหนุ่มสาวเสมอกันหมดทั้งสิ้น คืออยู่ยิ่งนานก็ยิ่งจะหนุ่มหรือสาวขึ้นทุกที

สภาพในอบายภูมิ นอกจากจะเต็มไปด้วยภาพที่น่าขยะแขยงและสะพึงกลัวนานาประการแล้ว ก็ยังระคนไปด้วยเสียงที่พึ่งแล้ว ทำให้รู้สึกขนลุกขนพองอีกมิใช่น้อย เสียงเหล่านี้มีตั้งแต่เสียงหัวเราะแหบ ๆ คล้ายกับเสียงหัวเราะของคนบ้าคลั่งไปจนถึงกรีดร้องโหยหวลของวิญญาณที่กำลังเสวยผลกรรม ได้รับทุกขเวทนาแสนสาหัส สองสามครั้ง เราได้พบกับนักบุญผู้อยู่ในสุคติภูมิชั้นสูงขึ้นไป แต่ได้พยายามลงมายังอบายภูมิเช่นนี้ด้วยความกรุณาหวังอนุเคราะห์วิญญาณที่กำลังเสวยกรรมอยู่ ให้ได้รับความทุกข์เบาบางลงบ้างเท่าที่จะพอกระทำได้ เราได้ทักทายปราศรัยกันด้วยความดีใจอยู่พักหนึ่งในความมืดแห่งอบายภูมิเช่นนี้ เราผู้มาจากสุคติภูมิยังสามารถเห็นกันและกันได้ดี แต่สำหรับผู้ที่กำลังเสวยผลกรรมอยู่ ณ ที่นี้ จะไม่สามารถเห็นเราได้เลย เพราะเรามีเครื่องคุ้มกันเป็นพิเศษอยู่แล้ว ก่อนที่จะเข้ามาในสถานที่เช่นนี้ ในกรณีนี้ เอ็ดวินนั่นเอง เป็นผู้คอยให้ความคุ้มครองแก่เราโดยตลอด ในฐานะที่เรายังเป็นผู้เพิ่งมา

สู่โลกทิพย์นี้ จึงยังไม่สามารถจะคุ้มครองตนเองได้ ส่วนท่านนักบุญผู้กล้าหาญเหล่านี้ ไม่ต้องสงสัยเลยท่านสามารถคุ้มครองตนเองได้เป็นอย่างดีแล้ว จึงได้หาญเข้ารับภารกิจเช่นนี้ได้

ข้าพเจ้าขอรับรองว่า หากท่านนักบวชผู้หนึ่งผู้ใดได้มาเห็นสภาพความเป็นไปของบุคคลผู้กำลังเสวยกรรมอันชั่วร้ายของตนอยู่บนสถานที่เช่นนี้ด้วยตาตนเองแล้ว เขาจะไม่พยายามกล่าวหรือยืนยันต่อไปอีกอย่างแน่นอนว่า พระผู้เป็นเจ้าเป็นผู้ลงโทษวิญญาณทั้งหลายเหล่านี้ มันจะเป็นไปได้อย่างไรกัน ที่พระผู้เป็นเจ้าผู้ทรงพระมหากรุณายิ่ง จะสามารถลงโทษมนุษย์เหล่านี้ได้อย่างรุนแรงและสาหัสถึงปานนี้ เป็นความรุนแรงเหลือประมาณจนถึงขนาดที่แม้พวกเราเองก็รู้สึกว่า ทนดูแทบจะไม่ได้จริง ๆ ก็แล้วพวกเรานั้นจะเป็นผู้มีความเมตตากรุณามากกว่าองค์พระผู้เป็นเจ้าทีเดียวหรือ ? ข้าพเจ้ารับรองว่า จะไม่มีมนุษย์คนใดที่มีใจเหี้ยมโหด พอที่จะลงโทษเพื่อนมนุษย์ด้วยกันได้อย่างแสนสาหัสถึงขนาดนี้ได้เลย ท่านทั้งหลาย บุคคลผู้ทำบาปชั่วร้ายทั้งหลายเหล่านั้นแหละเป็นผู้ลงโทษตนเอง เป็นผู้ก่อให้เกิดสถานที่อันหาความเจริญไม่ได้เช่นนี้เอง หาใช่พระผู้เป็นเจ้าองค์หนึ่งองค์ใดไม่ แท้ที่จริงเป็นผลิตผลแห่งความเลว

ร้ายของเขาเอง ที่เขาจะต้องได้รับในเมื่อได้ละกายเนื้อผ่านเข้ามาสู่โลกนี้แล้วอย่างหลีกเลี่ยงไม่พ้น บ่อยครั้ง พวกเราได้ยินพระในโลกมนุษย์เทศน์ถึงเรื่องเกี่ยวกับจิตใจอย่างผิด ๆ พลาด ๆ เพราะความหลงไม่รู้จริงของตนเอง ซึ่งทำให้เรารู้สึกเสมือนได้ฟังเรื่องชวนหัวขนาดหนัก ฉะนั้นสภาวะของสิ่งทั้งหลายรอบด้านเราเป็นประจักษ์พยานได้อย่างดีว่า กัณฑ์เทศน์ของท่านเป็นเรื่องน่าขบขันเพียงใด มันเป็นเรื่องเหลวไหลสิ้นดีที่ผู้ไม่มีความรู้ในเรื่องนี้แต่อย่างใด กลับทำตนเสมือนว่าเป็นผู้รู้ยิ่งฉะนั้น

บรรดาพระกลุ่มที่ไม่มีความรู้แจ้งเห็นจริงแต่อย่างใดนี้ต่างพากันสวดอ้อนวอนพระผู้เป็นเจ้า ในสรวงสวรรค์เสียอย่างขนานใหญ่ ซึ่งแท้ที่จริง ก็หาได้มีสาระอย่างใดไม่ เพราะการสวดอ้อนวอนต่าง ๆ ซึ่งท่านเหล่านั้นสวด ก็เป็นเพียงแค่ปากคือสักแต่ว่าสวดไปตามประเพณีเท่านั้นเอง พวกนี้พากันปั้นนิทานเหลวไหลต่าง ๆ เข้าใส่ในโอษฐ์พระผู้เป็นเจ้าเสียเป็นภูเขาเลากา เขาพากันออกเงินสร้างโบสถ์วิหารใหญ่ ๆ โต ๆ เพื่อให้พระองค์โปรดปรานเขา ต้องการให้ประชาชนทั้งหลาย เกรงกลัวพระองค์เสมือน หนึ่งว่าพระองค์เป็นผู้ที่มีความโหดร้ายและฉุนเฉียว และเอาใจยากเสียเหลือประมาณ เพราะการที่เหวี่ยง

ใครต่อใครลงไปนรกนั้น ดูเป็นของง่ายดาย และขึ้นอยู่กับอารมณ์ของพระองค์เท่านั้น และในที่สุดเขาก็ต้องการให้ประชาชนเห็นว่า พวกพระเท่านั้นที่ได้รับอภิสิทธิ์ให้เป็นผู้แทนของพระองค์โดยชอบธรรม แต่โดยที่แท้ในแง่ของชาวโลกทิพย์แล้วเราก็เห็นว่าท่านเหล่านี้ ก็เป็นผู้ที่โง่เขลาเบาปัญญาหาความรู้จริงในเรื่องจิตใจ หรือเรื่องโลกหน้าไม่ได้เลย อันที่จริงรับรองได้ว่า พวกเรามิได้มีความรู้สึกขุ่นเคืองแต่ประการใดเลย ตรงกันข้าม เรากลับพากันสมเพทเวทนาท่านเหล่านี้เป็นอย่างยิ่ง

ขณะนี้เราได้ปรึกษากันและเห็นพ้องต้องกันว่า เราได้เข้ามาสำรวจในแดนอบายภูมินี้พอสมควรแล้ว แม้จะยังไม่ได้หมดทุกซอกทุกมุมก็ตาม ฉะนั้น จึงควรจะได้กลับไปพักผ่อนยังภูมิของเราเสียสักที จากนั้น เราจึงเริ่มเดินทางกลับ เราได้ผ่านดินแดนแห่งหมอกควันอันเป็นแดนกั้นอาณาเขต ระหว่างอบายภูมิกับสุคติภูมิมาอย่างรวดเร็ว และในที่สุดก็เข้ามาสู่ภูมิของเราได้มีโอกาสมาสูดอากาศอันสดชื่น แทนกลิ่นเน่าเหม็นอันน่าสะอิดสะเอียนในอบายภูมิอีกครั้งหนึ่ง ซึ่งทำให้เห็นอำนาจอันมหัศจรรย์ของการอธิษฐานจิตได้เป็นอย่างดี เพราะในขณะที่เราท่องเที่ยวอยู่ในแดนอบายภูมินั้น หากเรามิได้อธิษฐานจิต

ปิดหูและจมูกไว้บ้างแล้ว เราคงจะต้องทนฟังเสียงหวีดร้องโหยหวลและกลิ่นศพหรือกลิ่นของเน่าต่าง ๆ ไม่ได้เป็นแน่

ในความรู้สึกของข้าพเจ้านั้น คิดว่าเราได้จากบ้านของเราไปเสียนานพอควร จึงได้เอ่ยชวนเอ็ดวินกับรูธให้ไปแวะที่พำนักของข้าพเจ้าก่อน เพื่อจะได้สำรวจดูว่า มีอะไรเกิดขึ้นบ้างหรือไม่ในระหว่างที่ข้าพเจ้าจากไปเสียพักใหญ่นี้ และนอกจากนั้นข้าพเจ้าคิดว่า ถ้าได้บริโภคผลแอปเปิ้ลในสวนของข้าพเจ้าบ้างแล้วคงจะทำให้เรารู้สึกสดชื่นขึ้นอีกมิใช่น้อย

รูธยังไม่เคยเห็นบ้านของข้าพเจ้ามาก่อน จึงรับคำด้วยความรู้สึกยินดี เมื่อเราไปถึงบ้านของข้าพเจ้า ก็เห็นว่าทุกสิ่งทุกอย่างยังคงอยู่เป็นปกติเรียบร้อยดี ไม่มีเปลี่ยนแปลงอย่างใด ซึ่งเอ็ดวินก็ได้อธิบายว่า ทั้งนี้เป็นของธรรมดาในแดนทิพย์เช่นนี้ เพราะเมื่อไม่มีฝุ่นผงหรือสิ่งอันจะทำให้เกิดความเสื่อมโทรมและชำรุดสึกหรอแต่ประการใดเลย งานของแม่บ้าน ซึ่งเป็นภาระที่แสนจะหนัก และน่าเบื่อหน่ายเป็นอย่างยิ่งของโลกมนุษย์นั้นเป็นอันไม่ต้องคิดถึงอีกต่อไปในโลกทิพย์ ความจำเป็นที่จะต้องหาอาหารมาบำรุงเลี้ยงร่างกายก็เป็นอันสิ้นสุดไป ในทันทีที่เราได้ละกายเนื้อมาแล้ว เพียงเท่านี้ ก็จะเห็นได้ว่า ภาระอันจำเป็น

ต่าง ๆ ของชาวโลกมนุษย์นั้น หมดความหมายไปโดยสิ้นเชิงในโลกนี้ ฉะนั้น งานดูแลความสะอาดเรียบร้อยของแม่บ้านจึงไม่ต้องมีกันเลยในที่นี้ นอกจากนั้นเครื่องประดับบ้านต่าง ๆ ก็ไม่มีวันเสื่อมคุณค่า มันจะคงที่อยู่ในสภาพใหม่เช่นนั้นตลอดเวลาที่เราต้องการจะให้มันอยู่ การไปไหนมาไหนก็ไม่ต้องยุ่งยากถึงกับต้องบิดประตูหน้าต่างลงกลอนกันเหมือนที่เราได้เคยทำกันมาแล้ว เพราะมันจะเปิดอยู่ตลอดเวลาที่เราไม่อยู่ โดยไม่ต้องเกรงอันตรายอย่างหนึ่งอย่างใดเลย เมื่อเรากลับมาทุกสิ่งทุกอย่างก็จะอยู่เรียบร้อยเป็นปกติ จะมีผิดปกติบ้างในบางคราว ก็ต่อเมื่อมีผู้รู้จักหรือคุ้นเคยมาเยี่ยมเยียน ในขณะที่เราออกไปนอกบ้าน เขาก็จะมอบของฝากบางอย่างซึ่งอาจจะเป็นดอกไม้วางไว้เพื่อให้เราทราบว่า เขาได้มาหาในระหว่างที่เราไม่อยู่เท่านั้นเอง △ △

บทที่ ๑๙

งานก่อสร้างบ้านและอาคารในโลกทิพย์

ในโลกทิพย์ของเรา นอกจากจะมีภูเขาลำเนาไพรอันเป็นสิ่งที่เกิดขึ้นโดยธรรมชาติแล้ว ยังมีสิ่งก่อสร้าง เช่น โบสถ์วิหารและตึกราม เพื่อประโยชน์ต่าง ๆ กันอยู่อีกไม่น้อย แต่ทว่าสิ่งก่อสร้างต่าง ๆ ดังกล่าวมาแล้วนั้นมีความแตกต่างกันกับสิ่งก่อสร้างในโลกมนุษย์อยู่มาก คือ ตึกรามและโบสถ์วิหารของเราไม่มีวันชำรุดทรุดโทรมหรือคร่ำคร่าดังในโลกมนุษย์เลย วัตถุที่ใช้ในการก่อสร้างเป็นวัตถุที่ไม่มีการผุพัง ผิวพื้นหน้าของหินในวันเริ่มแรกของการก่อสร้างเป็นเงาสุกใสเช่นไร ก็จะเป็นเช่นนั้นอยู่ตลอดไป ไม่มีเขม่าไฟที่จะทำให้หมองคล้ำสกปรก ไม่มีลมและฝนที่จะมากัดให้ผุกร่อนไปตามกาลเวลา และข้อสำคัญอีกประการหนึ่งก็คือ วัตถุก่อสร้างเหล่านั้นเป็นวัตถุทิพย์ จึงให้ความสวยงามชนิดที่จะเสมอเหมือนไม่ได้เลยในโลกมนุษย์

ความถาวรของวัตถุ
ขึ้นอยู่กับความต้องการของจิต

อย่างไรก็ตามการที่ข้าพเจ้ากล่าวว่าสิ่งก่อสร้างในโลกทิพย์ของเรา เป็นของถาวรยั่งยืนนานตลอดไม่มีวันเก่าคร่ำคร่านั้น ก็ไม่ได้หมายความว่าสิ่งเหล่านั้นจะทำลายสูญหายไปไม่ได้ ทั้งนี้เพราะว่าทุกสิ่งทุกอย่างในที่นี้ขึ้นอยู่กับจิตใจ ดังนั้นหากเราเห็นพ้องต้องกันว่า ตึกรามหลังใดเป็นของเกินความจำเป็น และเราไม่มีความต้องการมันอีกต่อไปแล้ว เราก็สามารถทำให้มันหายไปได้ และเรื่องเช่นนี้ก็มีอยู่บ่อย ๆ ทั้งในด้านการก่อสร้างเพิ่มเติมขึ้นใหม่ และการยุบหรือทำให้ของเก่าหายไป

โลกทิพย์ไม่ใช่โลกของการหยุดนิ่ง

ความจริงดังกล่าวแล้วแสดงว่า โลกทิพย์ไม่ใช่โลกของการหยุดนิ่ง หรือว่าชาวโลกทิพย์ไม่ต้องมีการงานทำอะไรกันเลย อันที่จริงโลกทิพย์เป็นโลกที่มีการงานทำกันอย่างเข้มแข็งและเอาจริงเอาจังตลอดเวลา ในโลกมนุษย์หากมีความเปลี่ยนแปลงอย่างใดเกิดขึ้น ก็มักจะเรียกกันว่าเพื่อเป็นความก้าวหน้าไปให้ทันกับเวลาหรือสมัย (Move with the time) แต่ในโลกทิพย์การที่จะก้าว

หน้าไปให้ทันเวลาเท่านั้นยังไม่เป็นความเพียงพอ เราจะต้องก้าวหน้าไปล่วงหน้าหรือก่อนเวลา (Ahead of the time) อีกด้วย และการจำเป็นที่จะต้องก้าวหน้าไปก่อนเวลานี้ อันที่จริงก็มาจากโลกมนุษย์นั่นเอง ข้าพเจ้าจะขอชักตัวอย่างสักข้อหนึ่ง ดังต่อไปนี้

เมื่อโลกมนุษย์คิดว่า ตนเองมีความเจริญก้าวหน้าไปมากเท่าใด อุบายวิธีสำหรับใช้ประหัตประหารกันในการสงครามก็ยิ่งทวีความรุนแรงและล้างผลาญชีวิตได้คราวละมาก ๆ ขึ้นเท่านั้น ในสมัยก่อนมนุษย์ฆ่ากันได้คราวละเป็นร้อย ๆ แต่ในสมัยนี้มนุษย์ฆ่ากันได้คราวละหมื่นหรือแสน บุคคลผู้น่าสงสารที่ต้องละจากโลกมนุษย์ได้แล้วนั้น (หมายถึงผู้ที่ตายในระหว่างสงคราม) ในไม่ช้าชาวโลกมนุษย์ก็ลืมเขาหมด เพราะว่าชาวโลกมนุษย์จะถือเสียว่า ไม่มีหน้าที่หรือความสัมพันธ์เกี่ยวข้องกันอีกต่อไป แต่สำหรับพวกเราชาวโลกทิพย์ไม่มีใครคิดเช่นนั้นเลย เพราะว่าเขาเหล่านั้นจะต้องมาอยู่กับเรา ชาวโลกมนุษย์ส่งเขามาอยู่กับเราอย่างไม่ต้องรับผิดชอบใด ๆ ทั้งสิ้น แต่เราชาวโลกทิพย์ไม่อาจทำเช่นนั้นได้ และเป็นหน้าที่ของเราที่จะต้องคอยดูแล

เขาต่อไปในโลกทิพย์ ไม่มีการโยนกลอง หรือบั่ดความรับผิดชอบของตนไปให้แก่ผู้อื่นเลย ในโลกทิพย์ทุกคนจะต้องเผชิญหน้ากับความจริงอย่างเคร่งครัด การล้างผลาญกันและกันเป็นการใหญ่ในโลกมนุษย์นั้น พวกเราชาวโลกทิพย์จะรู้ล่วงหน้าก่อนเสมอและเราก็จะเตรียมตัวช่วยกันรับสถานการณ์ดังว่านั้น อย่างเต็มที่

แน่นอนเหลือเกิน การที่เราจะสามารถต้อนรับผู้มาใหม่เป็นจำนวนอันมากมายมหาศาล ในระยะเวลาอันรวดเร็วเช่นนั้นได้ ก็จำเป็นต้องมีที่อยู่ไว้พร้อมก่อน และในการนี้ก็เป็นอันว่าเราต้องการสร้างอาคารพักพื้นดังกล่าวแล้วในบทที่ ๓ ให้มากขึ้นอีกจนเพียงพอแก่ความต้องการ.........นี่เป็นเหตุการณ์ที่ทำให้ต้องมีการก่อสร้างอาคารกันขึ้นใหม่ในโลกทิพย์เป็นจำนวนมาก

อย่างไรก็ตาม ยังมีเหตุประการอื่นอีกเหมือนกัน เช่นบางครั้งมีความจำเป็นต้องขยายตึกเรียนให้ใหญ่ขึ้นกว่าเดิม เพื่อประโยชน์ในการศึกษาเป็นต้น เอ็ดวินได้กล่าวว่า ขณะนี้กำลังจะมีการก่อสร้างขยายปีกหนึ่งของห้องสมุด ที่ข้าพเจ้าเคยเข้าไปอ่านหนังสือนั้นให้กว้างออกไป จึงเป็นการแสดงที่ข้าพเจ้าและ

รูธควรจะไปดูวิธีการก่อสร้างให้เป็นความรู้ รอบตัวไว้ว่ามีความแปลกประหลาดมหัศจรรย์เพียงใด เพราะว่าการที่ได้ไปเห็นวิธีการก่อสร้างของชาวโลกทิพย์ จะทำให้เราได้รับความตื่นเต้นมิใช่น้อย เราทั้งสองเห็นด้วยกับเอ็ดวิน และก็เดินทางไปสู่สถานที่ที่กำลังมีการก่อสร้างทันที

เมื่อเราไปถึง ปรากฏว่ามีผู้คนไปรออยู่แล้วเป็นอันมาก โดยความประสงค์เช่นเดียวกับเรา และในขณะที่กำลังรอพิธี (หรือวิธี) จะเริ่มต้นนี้ เอ็ดวินได้อธิบายแผนการก่อสร้างให้เราทราบคร่าว ๆ ดังต่อไปนี้

กรรมวิธีในการก่อสร้าง

การก่อสร้างอาคารเป็นเรื่องที่ค่อนข้างจะ ซับซ้อน อยู่สักหน่อย แต่ก็มิใช่เป็นความลำบากยากเข็ญแต่อย่างใด ในขั้นแรกเมื่อได้มีความเห็นพ้องต้องกันว่า จำเป็นต้องก่อสร้างอาคารเพิ่มเติมขึ้นใหม่ พวกเราก็จะเริ่มไปปรึกษาท่านผู้เป็นหัวหน้าแห่งภูมิของเรา (ในเรื่องหัวหน้าแห่งภูมินี้ ข้าพเจ้าจะกล่าวโดยละเอียดในตอนหลัง) เมื่อท่านผู้เป็นหัวหน้าแห่งภูมิได้ทราบความประสงค์ และเห็นว่าเป็นสิ่งสมควรเพื่อผลประโยชน์ส่วน

รวมเช่นนี้ ก็จะอนุญาตให้กระทำได้ และท่านก็จะรายงานเรื่องนี้ต่อขึ้นไปยังผู้ที่อยู่เหนือท่านในชั้นสูงขึ้นไปอีกต่อหนึ่ง ต่อจากนั้น ท่านผู้อยู่ในภูมิสูงขึ้นไปก็จะรายงานให้ท่านผู้อยู่สูงขึ้นไปอีกต่อหนึ่งทราบเรื่องอีกครั้งหนึ่ง โดยลำดับชั้นเช่นนี้

เรื่องการรายงานขึ้นไปตาม ลำดับชั้น ดังกล่าว มา แล้วนี้ อาจจะทำให้บางท่านนึกคาดคะเนเอาว่า คงต้องเป็นเรื่องยุ่งยาก มีพิธีรีตองและเป็นการเสียเวลาที่ต้องรอคำ สั่งหรือ รอระเบียบแบบแผนกันอย่างมากมายเป็นแน่ ซึ่งข้าพเจ้าขอตอบว่า มิได้เป็นเช่นนั้นเลยแม้แต่น้อย จริงอยู่ กระบวนการดังกล่าวมานั้น อาจจะเหมือนกันกับในโลกมนุษย์ แต่เวลาที่ใช้นั้นแตกต่างกันอย่างมากมายจนเทียบกันไม่ได้ทีเดียว ข้าพเจ้าขอยืนยันว่ากระบวนการดังกล่าวมาแล้ว ซึ่งในโลกมนุษย์จะต้องใช้เวลาเป็นวัน ๆ หรือสัปดาห์หรือนานกว่านั้น ในที่นี้เราใช้เวลาเพียงไม่เกิน ๒ หรือ ๓ นาทีเท่านั้นเอง และแล้วก็ได้รับอนุญาตให้ดำเนินการก่อสร้างได้

ขั้นต่อไปก็คือ การเรียกประชุมปรึกษานายช่างสถาปนิก ซึ่งข้าพเจ้าขอบอกว่าในภูมิของเรามีเป็นจำนวนมากพอ ท่านเหล่า

ทำงานโดยความรู้สึกรักในงานอย่างแท้จริง เรื่องผลประโยชน์เงินทองดังเช่นในโลกมนุษย์นั้นเป็นอันไม่ต้องคำนึงถึง ท่านมีความปีติยินดีที่ได้ใช้ความรู้ความสามารถ ให้เป็นประโยชน์แก่ผู้อื่น และท่านจะร่วมมือประสานงานกันอย่างที่จะไม่มีเช่นนี้เลยในโลกมนุษย์ เพราะว่าในที่นี้ไม่มีความอิจฉาริษยากัน ทุกท่านมีแต่คิดจะช่วยเหลือ หรือทำตนให้เป็นประโยชน์แก่ผู้อื่นโดยความบริสุทธิ์ใจ

ขั้นต่อไปอีกก็คือเมื่อได้ปรึกษาหารือกับผู้เป็นหัวหน้าแห่งภูมิถึงเรื่องแผนผัง หรือรูปโครงของอาคารที่จะทำการก่อสร้างขึ้นใหม่แล้ว ก็เริ่มเรียกประชุมช่างปูน (mason) ผู้ชำนาญในการนี้โดยเฉพาะ เพื่อบอกให้ทราบถึงรูปโครงการของอาคารหลังใหม่ให้เป็นที่เข้าใจกันดีโดยทั่วกัน และสำหรับนายช่างผู้ที่จะต้องมีส่วนเกี่ยวข้องในการก่อสร้างก็มีเพียงเท่านี้เอง ช่างประเภทอื่นนอกจากนี้ เช่นช่างไฟฟ้าเป็นต้น ก็เป็นอันไม่ต้องกล่าวถึงกันในที่นี้ เพราะว่าเรามีแสงสว่างอันยิ่งใหญ่ประจำอยู่ตลอดเวลาแล้ว

ข้าพเจ้าใคร่ขอกล่าวนอกเรื่องไว้ ณ ที่นี้สักเล็กน้อยว่าห้องสมุดของโลกทิพย์นั้น มีจำนวนหนังสือมากกว่าห้องสมุดใน

โลกมนุษย์มาก เพราะว่านอกจากเราจะมีหนังสือดังเช่นที่มีอยู่ในโลกมนุษย์แล้ว เรายังมีหนังสือที่มิได้มีอยู่ในโลกมนุษย์อีกด้วย หนังสือประเภทหลังนี้ได้แก่ประเภทที่ว่าด้วยความรู้เรื่องเกี่ยวกับโลกทิพย์โดยเฉพาะ ซึ่งเขียนโดยท่านผู้เชี่ยวชาญในเรื่องนี้ซึ่งอยู่ในภูมิสูงขึ้นไป

เนื่องจากการก่อสร้างอาคารครั้งนี้ เป็นเพียงการเพิ่มปีกของอาคารห้องสมุดที่มีอยู่แล้วแต่เดิมเท่านั้น จึงเรียกได้ว่าไม่ใช่เป็นงานที่ใหญ่โตนัก ตัวอาคารเป็นตึก มีรูปทรงแบบสามัญ มีห้องขนาดกลางประมาณ ๒–๓ ห้อง

งานก่อสร้างในโลกทิพย์เป็นเรื่องของงานก่อสร้างด้วยพลังจิตอย่างเดียว เพราะฉะนั้นจึงไม่มีการตระเตรียมวัสดุก่อสร้างคือเครื่องจักรหรือเครื่องอุปกรณ์ในการก่อสร้างแต่อย่างใด ไม่มีร่างร้าน ไม่มีอิฐ ไม่มีปูนซีเมนต์ และไม่มีอะไร ๆ อีกหลายร้อยหลายพันอย่าง ซึ่งเป็นของจำเป็นสำหรับการก่อสร้างในโลกมนุษย์ ในที่นี้สิ่งที่ต้องการมีเพียงอย่างเดียวคือ พลังจิตที่กล้าแข็งพอที่จะ "เนรมิต" สิ่งที่ต้องการออกมาได้เท่านั้น ไม่ต้องสงสัย ข้าพเจ้าและรูธจะตื่นเต้นสักเพียงใดในการก่อสร้างแบบที่เราไม่เคยคิดฝันมาก่อนเช่นนี้

ในที่สุดก็มีสัญญาณว่างานก่อสร้างจะเริ่มลงมือได้แล้ว ท่านผู้ปกครองแห่งภูมิของเราสืบเท้าไปข้างหน้าประมาณ ๒—๓ ก้าวหันหลังให้พวกเรา หันหน้าไปสู่สถานที่ว่าง ซึ่งกะไว้ว่าจะให้เป็นปีกหลังใหม่ต่อจากอาคารเดิม ท่านพึมพำสวดมนต์ขอพรพระผู้เป็นเจ้าออกมา ๒—๓ คำ มีใจความว่า ขอให้พระองค์ทรงช่วยประทานพรและให้ความสำเร็จในการก่อสร้างครั้งนี้ด้วย

พอขาดคำวิงวอนหรืออธิษฐานก็มีลำแสงอันสุกสว่างอย่างยิ่งพุ่งลงมายังร่างของท่าน และของนายช่างต่าง ๆ ที่เข้าแถวอยู่เบื้องหลังท่าน

ขณะนั้นนัยน์ตาของผู้ดูทุกท่าน (ซึ่งมีผู้ที่เพิ่งเคยเห็นการก่อสร้างครั้งนี้เป็นครั้งแรกอยู่มากเหมือนกัน (ได้เพ่งไปจับอยู่ที่ที่วางดังกล่าวแล้วเป็นจุดเดียวกันและในทันใดนั้นเองเราก็ได้เห็นลำแสงอีกลำหนึ่งพุ่งออกมาจากท่านหัวหน้าและนายช่างทั้งหมดลงไปยังที่ว่างนั้น แล้วไปรวมตัวเป็นแสงเรืองสุกสว่างอยู่บนพื้นดินบริเวณที่จะสร้างอาคาร แสงนี้ค่อย ๆ เพิ่มขนาดความกว้าง ความยาวและความสูงขึ้นโดยลำดับ แต่เราก็ยังรู้สึกว่าเป็นเพียงพลังงานแสงเท่านั้นเอง คือยังไม่ถึงขั้นที่เป็นวัตถุ

เท่าที่สังเกตเห็นอีกอย่างหนึ่งก็คือ แสงเหล่านี้เริ่มเปลี่ยนสีเป็นสีเดียวกันกับตัวอาคารหลังเดิมที่ตั้งอยู่ติดกันนั้นในขณะนี้แต่แสงนั้นก็ยังไม่ได้เป็นรูปร่างแต่อย่างใด

อย่างช้า ๆ กลุ่มหมอกแสงดังกล่าวได้ก่อตัวสูงขึ้น ๆ จนกระทั่งสูงเท่าตัวอาคารเดิม และต่อมาเราก็ได้เห็นกลุ่มแสงนั้นกลายเป็นรูปโครงชั้นนอก พร้อมทั้งลวดลายของตัวตึกขึ้นมาทุกที และแล้วก็รู้สึกว่าดูเหมือนจะเป็นตัวตึกมา

ในขณะนั้นบรรดานายช่างสถาปนิกก็พากันเข้าไปสำรวจดูอย่างใกล้ชิด บางท่านก็เดินหายเข้าไปภายในตอนนี้ เอ็ดวินได้อธิบายให้ฟังว่า ตึกที่เราเห็นเกิดขึ้นใหม่นี้ยังไม่ได้เป็นตึกที่แท้จริง ความจริงเป็นเพียงคล้ายหุ่น หรือรูปจำลองที่มีขนาดเท่าตัวจริง มีลวดลายและสีสรรวรรณะเหมือนตัวจริง แต่ก็ยังอยู่ในสภาพที่ไม่ใช่เป็นวัตถุที่แท้จริง ถ้าจะพูดตามสำนวนชาวโลกมนุษย์ จะว่าเป็นเหมือนกับเงาของตึก หรือตึกปีศาจ (ghostlyedifice) ก็ได้ งานก่อสร้างได้หยุดเพียงระยะนี้ก่อนชั่วคราว โดยบรรดานายช่างได้พากันเข้าไปเดิน สำรวจดูทั้ง ภายนอกและภายในอย่างใกล้ชิด เพื่อจะตรวจดูว่ามีส่วนสัดหรือลวดลายตอนใดที่ยังบกพร่องอยู่บ้าง จะได้ช่วยกันแก้ไขเพิ่มเติม ในตอนนี้

ซึ่งเป็นขั้นที่ยังไม่เป็นวัตถุแท้จริง การแก้ไขเพิ่มเติมจึงทำได้ง่ายกว่าที่จะกระทำในขั้นสุดท้าย เมื่อลำแสงได้กลายเป็นวัตถุไปเสียแล้ว

เรารอกันอยู่พักหนึ่งก็ได้เห็นนายช่างทั้งหมดเดินออกมารายงานกับท่านหัวหน้าว่า ทุกสิ่งทุกอย่างเรียบร้อย เป็นอันว่างานก่อสร้างขั้นสองก็เริ่มดำเนินต่อไปได้

พอมาถึงขั้นนี้ลำแสงที่พุ่งเป็นแนวดิ่งลงมายังท่านหัวหน้าและนายช่างก่อสร้าง ปรากฏว่า มีความเข้มข้นและสุกสว่างยิ่งกว่าเดิมอีกมาก และต่อมาอีกประมาณ ๒—๓ นาที ลำแสงที่พุ่งเป็นแนวนอน ออกจาก ท่าน หัว หน้าและนายช่างก็ ทวี ความสุกสว่างและแรงกล้าขึ้น ในทำนองเดียวกัน ขณะนี้พวกเราก็ได้สังเกตเห็นว่า กลุ่มหมอกแสงซึ่งเป็นรูปตึกเพียงเงา ๆ อยู่แต่เดิมนั้น ได้เริ่มรวมตัวทวีคามวเข้มข้นเข้า จนชักจะมีภาวะเป็นวัตถุแข็งยิ่งขึ้นทุกที ในขณะที่กระแสความคิดของจิตทุกดวงเพ่งตรงไปยังเงาตึกนั้น ทำให้อำนาจแห่งการ "เนรมิต" มีพลังกล้าเพิ่มขึ้นโดยไม่ขาดสาย

ตอนนี้เองที่เราได้เริ่มเห็น ความสำ คัญของ ท่าน หัวหน้าของเราได้เป็นอย่างดี ท่านทำหน้าที่เป็นเสมือนผู้จ่ายพลังแม่

เหล็ก (Magnetic power) ที่ได้รับจากลำแสงที่พุ่งลงมายังท่านให้บรรดานายช่างทั้งปวง เพราะว่าลำแสงที่เป็นแนวนอนพุ่งจากตัวท่านไปสู่นายช่างแต่ละคนเป็นลำยาว มีสีและความเข้มข้นแตกต่างกันไปแต่ละนาย บรรดานายช่างทั้งหลายต่างพากันใช้กระแสจิตหรือพลังสมาธิรวมกัน (Unanimity of Concetration) อย่างแรงกล้า และสิ่งที่เราเห็นเป็นเงาของตึกเมื่อครู่หนึ่งที่แล้วมา ก็ปรากฏเป็นวัตถุแข้นแข็งยิ่งขึ้นจนเห็นได้ชัด

ต่อมาอีกพักหนึ่ง รูปร่างอันได้ส่วนสัดสมบูรณ์ของตึกที่เป็นวัตถุแข็งจริง ๆ ก็ปรากฏตั้งตระหง่านอยู่เบื้องหน้าพวกเรา และจากนั้นลำแสงทั้งที่พุ่งลงมาเป็นแนวดิ่ง และออกไปเป็นแนวนอนก็หายไป ไม่ต้องสงสัยเลยว่า พวกเราที่เคยเห็นงานก่อสร้างหรือ "เนรมิต" ครั้งแรกนี้จะตื่นเต้นมหัศจรรย์ใจเพียงใด มันเป็นเรื่องที่เกือบจะคิดว่าฝันไปแท้ ๆ ทีเดียว

เราทั้งหมดที่เคยเห็นเป็นครั้งแรกกรูกันเข้าไปดูโดยใกล้ชิดอย่างไม่ค่อยจะเชื่อสายตาตนเอง เราเอื้อมมือไปลูบคลำไปทั่วบริเวณเพื่อให้แน่ใจว่าสิ่งที่เราได้เห็นเกิดขึ้นจากความไม่มีอะไรเลยนี้เป็นวัตถุที่แข้มแข็งอย่างแท้จริง อย่างไม่ลวงตา และหลังจากลูบคลำแล้วลูบคลำอีกจนเกือบทั่วบริเวณ ในที่สุดเราก็ต้อง

ยอมรับว่า มันเป็นตึกที่แท้จริง เป็นตึกที่ไม่ใช่ภาพลวงตาแต่ประการใดเลย จิตที่รวมกันเป็นพลังสมาธิช่างมีอำนาจมหัศจรรย์อะไรเช่นนี้

การก่อสร้างบ้านส่วนตัว

งานก่อสร้างบ้านส่วนตัวของบุคคลในโลกทิพย์ มีเรื่องแตกต่างกันกับที่ข้าพเจ้ากล่าวมาแล้วเพียงเล็กน้อย คือในขั้นแรกผู้เป็นเจ้าของบ้านนั้นจะต้องเป็นผู้มีสิทธิ์ที่จะได้ครองบ้านเช่นนั้นเสียก่อน ซึ่งทั้งนี้ย่อมขึ้นอยู่กับการครองชีพหรือกรรมที่เขาได้สั่งสมไว้ในระหว่างยังอยู่ในโลกมนุษย์ หรือไม่ก็ในการประกอบกรรมดีเพื่อเลื่อนภูมิชั้นของตนเองในระหว่างที่มาอยู่ในโลกทิพย์แล้ว หากบุคคลใดยังไม่มีสิทธิ์ด้วยการทำความดีดังที่ได้กล่าวมานี้แล้ว ก็ไม่มีผู้ใดสามารถช่วยสร้างบ้านให้อยู่ได้เลย

มีผู้กล่าวว่า มนุษย์สร้างบ้านทิพย์ของตนรอไว้ตั้งแต่ยังเป็นมนุษย์อยู่ เรื่องนี้เป็นความจริงได้โดยโวหาร แต่ไม่ใช่ความจริงทั้งหมด เพราะว่าดังที่ข้าพเจ้าได้กล่าวมาแล้วก็คือบุคคลต้องได้ทำกรรมดีเสียก่อน และกรรมดีนั้นก็ต้องถึงขนาดที่สมควรจะมีบ้านรออยู่ในโลกทิพย์ได้ ต่อจากนั้นก็จะต้องมีผู้เชี่ยวชาญในทางนี้ช่วยสร้างให้อีกด้วย ในกรณีของข้าพเจ้าเอง

บ้านในโลกทิพย์ของข้าพเจ้าถูกสร้างรออยู่แล้ว โดยช่างผู้ชำนาญในการนี้ และโดยมีเอ็ดวินเป็นผู้คอยชี้แจงแก้ไข ช่วยให้บ้านนั้นมีรูปร่าง และทรวดทรงตามที่ข้าพเจ้าเคยชอบ

เมื่อใดที่ข้าพเจ้าได้ทำความดี จนสามารถเลื่อน ชั้นขึ้นไปอยู่ภูมิที่สูงกว่านี้ ข้าพเจ้าก็จะออกจากบ้านหลังปัจจุบันนี้ไป และข้าพเจ้าก็มีสิทธิ์ในการตกลงใจตามลำพังว่าจะ "ยุบ" บ้านหลังนี้เสีย หรือว่าจะปล่อยให้อยู่ไว้ตามเดิมเช่นนั้น

แต่ข้าพเจ้าได้รับคำบอกเล่าว่า ตามปกติเมื่อเจ้าของบ้านต้องการจะปล่อยให้บ้านคงอยู่เช่นนั้น ก็มักจะมอบให้แก่ท่านผู้เป็นหัวหน้าในภูมิของตน เพื่อให้ท่านมอบให้กับผู้หนึ่งผู้ใดที่มาทีหลังต่อไป ตามแต่ท่านจะเห็นสมควร.

บทที่ ๑๐

โลกทิพย์อยู่ที่ไหน ?

บุคคลส่วนมากคงจะได้สงสัยอยู่ไม่น้อยว่า โลกทิพย์นี้ถ้ามีจริงจะอยู่ที่ไหน และเราจะไปถึงโลกทิพย์ได้อย่างไร ปัญหานี้เป็นเรื่องใหญ่และสำคัญที่สุด ข้าพเจ้าเองก็เช่นเดียวกับคนทั้งหลายเหมือนกัน ได้เคยครุ่นคิดหาคำตอบมาแล้วในสมัยเมื่อยังมิได้ผ่านเข้ามาสู่โลกนี้

การอธิบายถึงเรื่องนี้จำเป็นจะต้องย้อนไปกล่าวถึงเมื่อตอนที่ข้าพเจ้าเจ็บหนัก และในขณะนั้น กายทิพย์กำลังจะพรากจากกายเนื้ออยู่แล้ว

ในขณะที่กายสังขารอ่อนกำลังลงทุกที จวนจะขาดอยู่แล้วนั้น ข้าพเจ้าก็เกิดความรู้สึกอย่างรุนแรงว่าต้องการจะลุกขึ้นให้ได้ และในขณะต่อมาก็ได้รู้สึกว่าตนเองได้ลุกขึ้นมาแล้วจริง ๆ อันที่จริงกายที่ลุกขึ้นมาจากที่นอนได้สำเร็จนี้ หาใช่เป็นกายเนื้อไม่ แต่เป็นกายทิพย์ซึ่งพรากจากกายเนื้อแล้ว ทั้งนี้ เพราะกายเนื้อ

ของข้าพเจ้ายังคงนอนทอดอยู่บนเตียงนั่นเอง ในตอนนี้ขอให้ท่านผู้อ่านลองพิจารณาดูให้ดี เพื่อจะได้เห็นว่าเส้นเขตแดนที่กั้นระหว่างโลกทิพย์กับโลกมนุษย์นี้อยู่ที่ไหน ท่านคงจะเห็นได้แล้วว่ากระบวนการของกายทิพย์ที่เริ่มต้นขึ้นพร้อม ๆ กับการสิ้นสุดลงแห่งกระบวนการของกายเนื้อนั้นเป็นของละเอียดอย่างยิ่ง ยากที่จะกล่าวโดยจำเพาะเจาะจงได้ว่า เส้นกั้นเขตแดนระหว่างโลกทั้งสองนี้ควรจะอยู่ ณ ที่ใด ทั้งนี้เพราะข้าพเจ้ายังคงมีความรู้สึกอยู่ตลอดเวลาที่เกิดการเปลี่ยนแปลง ดังที่ได้เล่ามาแล้วข้างต้นนั้น กล่าวอีกนัยหนึ่งก็คือ ข้าพเจ้าคงมีสติสมปฤดีอยู่ตลอดเวลา ที่ความรู้สึกทางกายเนื้อดับ และเริ่มเข้าสู่ภาวะอันเป็นทิพย์ โดยนัยนี้เมื่อว่าโดยฐานะที่ตั้งทางภูมิศาสตร์แล้วก็ดูเหมือนจะกล่าวไม่ได้ว่าโลกทิพย์นี้ ควรจะอยู่ทางทิศใดของโลกมนุษย์เรา เป็นความจริงอยู่อย่างหนึ่งว่า การละกายเนื้อเข้าสู่ภาวะอันเป็นทิพย์นี้ เป็นกระบวนการที่ละเอียดและสุขุมอย่างยิ่ง จนไม่สามารถจะหาจุดปักปันเขตแดนให้แน่นอนได้

แต่ข้าพเจ้าใคร่ขอให้ท่านผู้อ่านทั้งหลายระลึกถึงความจริงไว้อีกประการหนึ่งว่า ในขณะที่ประสาทและความรู้สึกทางกายเนื้อ ซึ่งรับรู้หรือเสวยเวทนาอันเกิดจากความเจ็บไข้ของกายเนื้อ

อยู่ตลอดเวลามาได้ดับวูบลงนั้น ในทันที ข้าพเจ้าก็รู้สึกเกิดความเบาและปลอดโปร่งขึ้นมาทั้งกายและใจขึ้นแทนที่ มันเป็นความรู้สึกที่ระคนอยู่ด้วยความปีติยินดีเอิบอาบอยู่ในดวงจิตอย่างบอกไม่ถูก ข้าพเจ้ารู้สึกว่าอยากจะหายใจแรง ๆ ด้วยความโล่งอก และก็ได้กระทำตามที่คิดไว้จริง ๆ พึงสังเกตว่า

ความรู้สึกอันรุนแรง ที่อยากจะลุกขึ้นจากเตียงให้ได้ก็ดี และความรู้สึกทางประสาทสัมผัสของกายเนื้อ ที่ดับวูบลงก็ดี เป็นเครื่องส่อ แสดงว่ากายเนื้อ ของข้าพเจ้าได้ ถึงแก่ความตายไปแล้ว และในขณะนั้นเอง ข้าพเจ้าก็ได้ผลุดขึ้นในแดนทิพย์ทันที

แต่อย่าลืมว่า กระบวนการแห่งความเปลี่ยนแปลงทั้งหลายเหล่านี้ ได้เกิดขึ้นที่ห้องนอนในโลกมนุษย์นี่เอง และจนถึงเวลาที่กล่าวนี้ คือในขณะที่ข้าพเจ้าได้ละกายเนื้อผ่านเข้ามาสู่ภาวะอันเป็นทิพย์นี้ ข้าพเจ้าก็ยังอยู่ในห้องนอนดังกล่าวนี้เอง ดังนั้นน่าจะพอมองเค้าได้ลาง ๆ ว่า โลกทั้งสองนี้ คงจะซ้อนกันอยู่นั่นเอง เมื่อเป็นเช่นนี้ก็น่าจะแสดงว่า ที่ตั้งของโลกทิพย์นี้ควรจะอยู่ ณ ที่ใด เพราะด้วยอาศัยประสพการณ์ดังที่ได้

บรรยายมาแต่ต้นนี้ จะเห็นได้ว่าเราไม่สามารถจะบอกถึงฐานะที่ตั้งทางภูมิศาสตร์ของโลกทิพย์ได้เลย

ในขณะต่อมาหลังจากที่ข้าพเจ้าได้ละโลกมนุษย์ผ่านเข้าสู่โลกทิพย์แล้วก็คือ การปรากฏตัวขึ้นของเอ็ดวินมิตรผู้หนึ่งของข้าพเจ้าผู้ซึ่งได้ ตาย จากโลกมนุษย์มาก่อนข้าพเจ้าแล้วหลายปี สถานที่ที่เราได้พบและสนทนากัน ก็คือในห้องนอนของข้าพเจ้าในโลกมนุษย์นั้นเอง* และภายหลังได้สนทนากันครู่หนึ่งด้วยความดีใจ ที่ได้มีโอกาสพบกันอีกครั้งหนึ่งแล้ว เอ็ดวินก็แนะนำว่าเราควรจะไปเสียจากที่นั้น เพราะรู้สึกว่าบรรยากาศโดยรอบเต็มไปด้วยความเศร้าสลดอยู่มาก เอ็ดวินได้จับแขนของข้าพเจ้าไว้แล้วบอกให้หลับตาเสีย ต่อจากนั้น ข้าพเจ้าก็รู้สึกตัวว่าค่อย ๆ เคลื่อนไหวไปในที่ว่างเปล่า ห่างจากที่นั้นออกไปทุกที ซึ่งข้าพเจ้าไม่สามารถบอกได้ว่า กำลังเดินทางไปในทิศใดในขณะนั้นคงมีแต่ความรู้สึกว่ากำลังเดินทางไปเรื่อย ๆ เท่านั้นจะเป็นการเดินทางขึ้นหรือลงหรือไปตามทางราบ ก็รู้สึกว่าบอกไม่ถูกจริง ๆ ยิ่งเดินทางไป ก็รู้สึกว่าตนเองกำลังเคลื่อนที่ไปยิ่งเร็วขึ้นทุกขณะ และในที่สุดเมื่อเอ็ดวินได้บอกให้ข้าพเจ้าลืมตา

ขึ้น ข้าพเจ้าก็เห็นว่า ตนกำลังยืนอยู่หน้าบ้านในโลกทิพย์เสียแล้ว

นับแต่นั้นเป็นต้นมา ข้าพเจ้าก็ได้เรียนรู้สิ่งแปลก ๆ ใหม่ ๆ อีกหลายอย่าง ดังที่ได้พรรณนามาบ้างแล้วในบทต้น ๆ เหล่านั้น ในบรรดาความรู้และประสพการณ์ล้วนใหม่และแปลกประหลาดน่าทึ่งอย่างยิ่งนั้น ก็คือการเดินทางไปไหนมาไหนซึ่งไม่ต้องใช้วิธีเดินดังที่เราเคยกระทำกันอยู่ในโลกมนุษย์ อาณาเขตของโลกทิพย์นี้กว้างใหญ่ไพศาลเหลือคณนา บางครั้งเราจำเป็นต้องไปถึงที่ที่ต้องการจะไปในทันที แม้ว่าสถานที่นั้น ๆ จะอยู่ห่างไกลออกไปเพียงใดก็ตาม เราก็สามารถไปถึงได้โดยทันทีเหมือนกัน ดังเช่นที่ข้าพเจ้าได้เคยบรรยายให้ฟังมาแล้วเช่นเดียวกัน ในสภาวะอันเป็นทิพย์เช่นนี้ เรามีความเร็วของร่างกายเท่าเทียมกับความเร็วของจิตโดยแท้ แต่สิ่งที่แปลกประหลาดประการหนึ่ง ก็คือ ในขณะที่เราเคลื่อนไหวไปสู่จุดหมายที่ห่างไกลออกไปด้วยความเร็วของร่างกายเท่าเทียมกับความเร็วของจิตนั้น ข้าพเจ้าบอกไม่ถูกจริง ๆ ว่าได้เคลื่อนไหวไปด้วยประการใดหรือโดยทิศทางใด คงรู้สึกแต่ว่ามีการเคลื่อนไหวแวบไปเท่านั้น มีความจริงอีกประการหนึ่ง ก็คือ ในสภาวะเช่นนี้คือในโลกทิพย์

อันกว้างใหญ่ไพศาลเช่นนี้ เราไม่ต้องกลัวว่าจะเกิดการหลงทางขึ้นได้เลย เรื่องเช่นนี้จะมีขึ้นไม่ได้เป็นอันขาด

แต่การไม่รู้ถึงทิศทางของการเคลื่อนไหวแวบไปสู่จุดหมายปลายทางของเราเช่นนี้ มิได้เป็นอุปสรรคขัดขวางความสามารถในการไปไหนมาไหนของเราแต่อย่างใดเลย เช่น พอเรานึกว่าต้องการจะไปที่นั้นที่นี้ จะใกล้หรือไกลเพียงใดก็ตาม เราก็นึกให้ร่างกายของเราเคลื่อนไหวไปตามความคิด ซึ่งในทันใดนั้นกายอันเป็นทิพย์ของเราก็จะดำเนินตามเจตนาของเราทันทีอย่างชนิดที่เกือบจะเรียกได้ว่า ไม่ต้องเสียเวลาคิดตริตรองแต่อย่างใดเลย ข้าพเจ้าได้สืบถามผู้อื่นในเรื่องนี้มาแล้วหลายต่อหลายท่านด้วยกัน ในเรื่องนี้ก็ได้ความจริงเป็นเช่นเดียวกันหมดทุกราย จริงอยู่ในตอนแรกเมื่อเริ่มฝึกหัดใหม่ ๆ สัญญาในกายเนื้อยังไม่ลบเลือนไป เราก็อาจจะรู้สึกขัดเขินอยู่บ้าง แต่ในที่สุดก็จะเคยชินไปเอง มีความจริงอยู่อย่างหนึ่งว่าระยะเวลาที่เราตั้งต้นคิดว่าจะไปสู่จุดหมายปลายทาง กับขณะที่เราได้ไปถึงที่หมายปลายทางนั้น ดูเหมือนว่าวัดไม่ได้เลยทีเดียว เพราะมันเป็นไปอย่างฉับพลันทันทีเหลือเกิน

ด้วยเหตุดังกล่าวมา อาจจะพอทำให้ท่านผู้อ่านเห็นได้ว่า การที่จะกล่าวให้แน่ชัดลงไปว่า โลกทิพย์นี้ ถ้ามีจริงแล้ว ควรจะตั้งอยู่ทางทิศไหนของโลกมนุษย์นั้น เป็นของยากอย่างยิ่ง อันที่จริง พวกเราชาวโลกทิพย์ก็ไม่เคยวิตกกังวลต่อปัญหาเช่นนี้เลย เพราะเรารู้ถึงความมีอยู่และความจริงของดินแดนของเราอยู่เต็มอกแล้ว จนไม่ต้องเสียเวลาไปคิดให้เปลืองสมองว่าโลกของเราควรจะอยู่ทางทิศใดของโลกมนุษย์ แม้เราจะถูกชาวโลกมนุษย์สมมติเรียกกันว่า ตาย แล้วก็ตาม แต่เราก็รู้ดีว่าเรายังมีชีวิตอยู่อย่างบริบูรณ์ ดังนั้นการที่ชาวโลกมนุษย์จะพูดถึงหรือคิดเห็นอย่างใดเกี่ยวกับพวกเรา จึงไม่เป็นเรื่องที่มีความสำคัญแต่อย่างใด ข้าพเจ้าเองอาจมีส่วนผิดจากผู้อื่นอยู่บ้าง ก็ในข้อที่ว่ารู้สึกกระหายใคร่จะให้ชาวโลกมนุษย์ ได้ทราบถึงความเป็นไปอันแท้จริงของพวกเราเป็นอย่างยิ่ง ดังนั้นจึงน่าจะเป็นประโยชน์แก่ชาวโลกมนุษย์อยู่บ้าง หากเขาเหล่านั้นได้ทราบพอเป็นเงา ๆ ว่า โลกทิพย์นี้มีอยู่จริงเพียงไร และน่าจะตั้งอยู่ ณ ที่ใดเมื่อเปรียบกับโลกมนุษย์

โลกทิพย์นี้มิใช่มีอยู่เพียงโลกเดียวเท่านั้น แต่อันที่จริงมีอยู่หลายชั้นหรือหลายภูมิด้วยกัน ซึ่งบางท่านได้แบ่งออกเป็น

๗ ชั้น คือจากชั้นหนึ่งซึ่งเป็นชั้นต่ำที่สุดจนถึงชั้นเจ็ดซึ่งเป็นชั้นสูงที่สุด คำว่าต่ำหรือสูงในที่นี้ หมายถึงความหยาบ หรือประณีตแห่งจิตใจ หรืออีกนัยหนึ่งหมายถึงวิวัฒนาการทางจิตซึ่งจะสูงขึ้นไปโดยลำดับเหมือนการขึ้นบันไดเจ็ดชั้นฉะนั้น อาณาเขตของโลกทิพย์เหล่านี้อยู่ซ้อนกันเป็นชั้น ๆ เป็นเสมือนหนึ่งวงกลมล้อมรอบโลกเราอยู่ อาณาเขตของวงกลมเหล่านี้ยื่นออกไปในอวกาศอันไพศาล และมีส่วนสัมพันธ์กับโลกนี้ในการหมุนไปรอบโลกและรอบดวงอาทิตย์ด้วย แต่ดวงอาทิตย์ไม่ได้มีอิทธิพลอย่างหนึ่งอย่างใดต่อโลกทิพย์เลย ทั้งนี้เพราะดวงอาทิตย์เป็นโลกฝ่ายวัตถุ โดยปกติแล้วเราจะไม่รู้สึกด้วยซ้ำว่ามีดวงอาทิตย์อยู่

การที่ข้าพเจ้ากล่าวว่าโลกทิพย์เป็นเสมือนวงกลมซ้อนกันอยู่รอบโลกมนุษย์นั้น พอจะมีหลักฐานอนุมานได้จากความจริงที่ว่า เมื่อเวลามีผู้ที่อยู่ในภูมิสูงขึ้นไปมาเยี่ยมเยียนเรา ท่านเหล่านั้นได้ชื่อว่าเป็นผู้ลงมายังภูมิของเรา ซึ่งหมายความว่าท่านอยู่เหนือเราขึ้นไปทั้งในด้านอวกาศ และในด้านระดับความประณีตของจิต

ในด้านตรงข้าม ภูมิแห่งความมืดมิดซึ่งเป็นภูมิชั้นต่ำนั้นก็อยู่ใกล้กับโลกมนุษย์ที่สุด และส่วนที่ต่ำที่สุดของภูมินี้ก็แทรก

ซ้อนกันกับโลกมนุษย์ การที่เอ็ดวินบอกให้ข้าพเจ้าหลับตาเสีย เมื่อครั้งที่ข้าพเจ้าละกายเนื้อมาใหม่ ๆ และเพิ่งเดินทางเข้ามาสู่ภูมินี้เป็นครั้งแรก ก็เพื่อไม่ต้องการให้เห็นความน่าสยดสยองของภูมินั้นเอง

การที่โลกทิพย์ซ้อนกันอยู่เป็นชั้น ๆ รอบโลกมนุษย์ โดยมีโลกมนุษย์เป็นเหมือนกับศูนย์กลางนั่นเอง อาณาเขตของชาวโลกทิพย์จึงถูกแบ่งออกตามดินแดน สัญชาติ และภาษาของชาวโลกมนุษย์นั้นด้วย ด้วยเหตุนี้โลกทิพย์ที่อยู่เหนืออาณาเขตของประเทศใดในโลกมนุษย์ ก็มักจะเป็นที่อยู่ของชาวโลกทิพย์ที่เคยเป็นประชาชนของชาตินั้นภาษานั้นเมื่อครั้งยังเป็นมนุษย์ หมายความว่าโลกทิพย์ของฝรั่งก็อยู่ดินแดนของฝรั่ง และโลกทิพย์ของชาติอื่น ๆ ก็อยู่เหนือดินแดนของชาตินั้น ๆ นั่นเอง ในเรื่องนี้ถ้าท่านพิจารณาดูถึงความจริงที่ว่า คนเราชอบอยู่ในดินแดนของตนหรือพวกพ้องของตนแล้ว ก็ไม่เป็นที่น่าประหลาดใจแต่อย่างใด เพราะการได้อยู่ร่วมและสมาคมกับบุคคลชาติเดียวกันภาษาเดียวกัน มีความโน้มเอียงคล้าย ๆ กัน ชอบและไม่ชอบสิ่งเดียวกันนั้น ก็ย่อมเป็นความสุขใจอย่างหนึ่ง เป็นลักษณะทั้งของชาวโลกมนุษย์และชาวโลกทิพย์ อย่างไรก็ตาม

ความจริงดังกล่าวมาแล้วนั้นมิใช่ว่าเป็นกฎเกณฑ์บังคับกันเลยทีเดียวก็หาไม่ เพราะทุก ๆ คนมีสิทธิ์เสรีเต็มที่ที่จะเลือกได้ตามชอบใจสุดแล้วแต่จะชอบอยู่ ณ ส่วนใดของโลกทิพย์ (อันเหมาะสมกับภูมิชั้นแห่งจิตของตน) เพราะในดินแดนเช่นนี้ไม่มีพรมแดนหรือหลักเขตแบ่งเชื้อชาติหรือประเทศไว้ดังเช่นในโลกมนุษย์ ผู้ที่อยู่รวมกันเป็นกลุ่มก้อนในสถานที่แห่งเดียวกันนั้น ก็เป็นด้วยความ สมัครใจที่ ต่างคนต่างเห็นว่า ควรที่จะได้อยู่ร่วม กับผู้มีศีลและทิฏฐิเสมอกันเท่านั้น เราสามารถเดินทางไปเยี่ยมเยียนบุคคลเหล่าอื่น ที่ต่างชาติต่างภาษากับเราได้เสมอ และเราจะอยู่กับเขาสมาคมกับเขานานเท่าใดก็ได้ เพราะไม่มีเครื่องกีดขวางคือเชื้อชาติภาษา หรือวรรณะอันสูงต่ำแต่อย่างใด โดยเฉพาะในเรื่องภาษาพูดแล้ว ไม่มีปัญหาข้อขัดข้องแต่อย่างใด เนื่องจากเราใช้ภาษาของใจ จึงไม่จำเป็นที่จะต้องพูดออกมาดัง ๆ การกระทำความเข้าใจระหว่างกันก็เป็นของง่าย ๆ เพราะเราจะใช้วิธีส่งกระแสความคิดของเราให้พุ่งตรงไปยังผู้ที่เราจะสนทนาด้วย ซึ่งบุคคลผู้นั้นจะเข้าใจความหมายของความคิดของเราได้ทันที และโดยถูกต้อง ณ ที่นี้เราพูดกันด้วยภาษาใจ

อาศัยเหตุดังกล่าวมาแล้ว ที่ว่าโลกทิพย์ของชาติใดภาษาใดก็อยู่ใกล้เคียงกับดินแดนของมนุษย์ชาตินั้นภาษานั้น ดังนั้นสิ่งแวดล้อมของโลกทิพย์ ณ ที่นั้น ๆ ก็มักจะมีลักษณะคล้ายคลึงกับภาวะของโลกมนุษย์ในถิ่นนั้นไปด้วย เรื่องเช่นนี้ก็เป็นเรื่องธรรมดานั่นเอง เพราะโลกทิพย์เป็นผลของโลกมนุษย์ ตัวอย่างเช่นบ้านของข้าพเจ้าเองในโลกทิพย์นี้ โดยลักษณะทั่วไปก็ไม่แตกต่างอะไรกับบ้านของข้าพเจ้าในโลกมนุษย์นัก แม้ว่าส่วนปลีกย่อยหรือสิ่งแวดล้อมอาจจะมีผิดเพี้ยนกันไปบ้างก็ตาม

ภาวะในโลกทิพย์ที่ยังมีการแบ่งแยกดินแดนตามเชื้อชาติและภาษาของชาวโลกมนุษย์เช่นนี้ มิได้มีอยู่ตลอดไปทุกชั้นภูมิ ปรากฏการณ์ดังกล่าวมีอยู่จนถึงขีดหนึ่งเท่านั้น ต่อจากนั้นไปก็จะไม่มีอีก ทั้งนี้หมายความว่าเหนือภูมิดังกล่าวนี้ไปแล้ว ความรู้สึกในสัญชาติและภาษาจะเป็นอันหมดไป โดยสิ้นเชิงในภาวะดังกล่าวนี้ แม้ร่างกายภายนอกของท่านผู้ที่อยู่ในภูมิเช่นนี้จะยังมีแตกต่างกันอยู่บ้างเช่นมีผิวขาว ดำ เหลือง หรือแดงเป็นต้นก็ตาม ท่านเหล่านั้นจะไม่มีความรู้สึกในเรื่องสัญชาติหรือภาษาดังเช่นที่เคยเป็นอยู่ในโลกมนุษย์หรือในภูมิแห่งโลกทิพย์ชั้นต่ำ

อีกต่อไป สิ่งที่ยังคงเหลืออยู่ก็คือความบริสุทธิ์แห่งจิตใจ ซึ่งจะมีมากขึ้นเป็นลำดับ

ในภูมิหรือชั้นหนึ่ง ๆ ของโลกทิพย์นี้ ก็มีผู้ปกครองอยู่ท่านหนึ่งเป็นประจำอยู่เสมอไป ความจริงข้าพเจ้ารู้สึกว่า การใช้คำว่า ผู้ปกครอง นี้ อาจจะไม่ตรงต่อความจริงนัก เพราะโดยเนื้อแท้แล้วเราควรจะเรียนท่านว่า เป็นหัวหน้า อาจจะเหมาะกว่า บรรดาท่านที่มีตำแหน่งเป็นหัวหน้าของแต่ละภูมิเหล่านี้ ล้วนเป็นผู้ที่มีระดับจิตใจสูงกว่าภูมิที่ท่านเป็นหัวหน้าอยู่ทั้งสิ้น ท่านเหล่านี้ล้วนเป็นผู้มีความรอบรู้ ชำนาญเรื่องของโลกทิพย์มาแล้วเป็นอย่างดี และล้วนเป็นผู้ที่ได้อยู่ในโลกนี้มาแล้วเป็นเวลานานทั้งสิ้น บางท่านได้อยู่มาแล้วเป็นเวลานับพัน ๆ ปี ท่านเหล่านี้นอกจากจะเป็นผู้มีจิตประณีตและสูงแล้ว ยังต้องเป็นผู้ที่รอบรู้ในกิจการ และสามารถแก้ไขตัดสินปัญหาหรือข้อขัดข้องต่าง ๆ ได้อย่างดี ท่านเหล่านี้ถ้าผู้หนึ่งผู้ใดจะไปหาสนทนา หรือปรึกษาข้อขัดข้องอย่างใดกับท่านก็ได้ทั้งสิ้น ไม่มีเรื่องพิธีรีตองหรือยศศักดิ์อย่างเช่นในโลกมนุษย์เลย

บางท่านอาจจะสงสัยว่า ในภาวะอันเป็นทิพย์เช่นนี้ ยังจะมีปัญหาขัดข้องอย่างใดอยู่อีกหรือ ข้าพเจ้าขอตอบว่ายังมีอยู่

เหมือนกัน เป็นแต่ว่ามิใช่ปัญหาเกี่ยวกับความทุกข์ลำบากหรือวิตกกังวลต่าง ๆ นานา ดังเช่นปัญหาของชาวโลกมนุษย์ ยกตัวอย่างเช่น หลังจากที่ข้าพเจ้าได้ผ่านเข้ามาสู่โลกนี้แล้วและเมื่อได้เห็นความผิดพลาดของตนเองที่ได้เคยกระทำไว้ในโลกมนุษย์ ก็รู้สึกใคร่จะกระทำการอย่างหนึ่งอย่างใดลบล้างความผิดนั้นลงไปบ้าง ปัญหาก็เกิดขึ้นว่าข้าพเจ้าจะทำได้อย่างไร เมื่อข้าพเจ้านำเรื่องนี้ไปปรึกษาเอ็ดวิน เขาก็ได้นำเรื่องนี้ไปปรึกต่อหัวหน้าของเราอีกทีหนึ่ง ซึ่งผลก็คือว่าจะมีผู้ที่อยู่ในภูมิสูงขึ้นไปอีกชั้นหนึ่งมาปรึกษาหาลู่ทางในเรื่องนี้กับข้าพเจ้า

ความแตกต่างระหว่างความสามารถในทางจิตใจของชาวโลกมนุษย์ กับชาวโลกทิพย์มีอยู่อีกประการหนึ่งคือ จิตใจของชาวโลกมนุษย์ซึ่งยังข้องอยู่กับร่างกายนั้น มีความสามารถอันอยู่ในขอบเขตจำกัดมาก เพราะจิตใจเช่นนั้นต้องทำงานโดยผ่านทางสมองของกายเนื้อ ส่วนในโลกทิพย์นี้ เราไม่มีเครื่องถ่วงให้หนักและขัดข้องเช่นนั้น จิตใจของเราจึงมีประสิทธิภาพสูงกว่านั้นมาก ดังนั้นสิ่งใดก็ตามที่ผ่านมาในความทรงจำของเราแล้ว เราจะไม่มีวันลืมมันเลย โดยนัยนี้ความรู้ความชำนาญทุกประการที่เราได้ศึกษา ณ ที่นี้เราจะสามารถจำไว้ได้หมดทุกสิ่ง

ทุกอย่างจริง ๆ ดังนั้นท่านผู้ที่เป็นหัวหน้าของภูมิหนึ่ง ๆ นั้น จะต้องเป็นผู้ที่มีความรู้ความชำนาญกว้างขวางมากจริง ๆ

ตามที่ได้กล่าวมาแล้วว่าโลกทิพย์นี้มีอยู่หลายชั้นด้วยกันนั้นขอให้ท่านระลึกถึงความจริงอีกประการหนึ่งไว้ด้วยว่า ผู้ที่อยู่ภูมิต่ำจะมองไม่เห็นผู้ที่อยู่ในภูมิสูงกว่าตนขึ้นไปเลย แต่ในทางตรงกันข้าม ผู้ที่อยู่ในภูมิสูงขึ้นไป จะสามารถมองเห็นผู้ที่อยู่ในภูมิต่ำทั้งหลายได้โดยตลอด

ถ้าเราจะเดินทางไปสู่ภูมิที่ต่ำลง จะเห็นได้ว่าภูมิประเทศโดยรอบด้านเริ่มเสื่อมโทรมชวนใจให้หดหู่ลงไปโดยลำดับ แต่ถ้าเราเดินทางหันไปสู่ภูมิที่สูงขึ้นไป ภูมิประเทศรอบด้านก็จะมีสภาพตรงกันข้ามกับที่เราได้กล่าวมาแล้ว คือเราจะรู้สึกว่ามีอากาศเจือจางลงและสุขุมขึ้นเป็นลำดับ จนในที่สุดถ้าหากว่าความประณีตของจิตของเรายังไม่ขึ้นถึงชั้นของภูมินั้นแล้ว เราจะก้าวหน้าต่อไปไม่ได้เลย นี้คือเขตแดนตามธรรมชาติซึ่งแยกภูมิต่าง ๆ ออกจากกันเป็นชั้น ๆ นั้นเอง ณ ที่นี้ความบางของอากาศจะทำให้เรารู้สึกมีความอึดอัดเป็นอย่างยิ่ง ผู้ที่ยังไม่มีคุณสมบัติอันสมควรจะผ่านเข้าไปได้แล้ว จะรู้สึกว่าไม่สามารถจะก้าวออกไปข้างหน้าอีกได้เลย สมมุติว่ายิ่งพยายามฝืนความรู้สึก

มากขึ้นเท่าใด ก็จะยิ่งได้รับความอึดอัดจนในที่สุดก็จะถึงขีดที่ทนไม่ได้ ตลอดเวลาเหล่านี้ มองไปข้างหน้าจะไม่เห็นอะไรเลย นอกจากแสงสว่างอันกล้าเข้าตาจนพร่าไปหมด แต่ครั้นเหลียวหลังกลับมามองดูก็ยังจะคงเห็นภาพต่าง ๆ ได้ดี ในทางวิทยาศาสตร์เราย่อมรู้ว่า มีแสงบางชนิดไม่สามารถเห็นได้ด้วยตาของเราและมีเสียงบางชนิดที่หูเราฟังไม่ได้ยิน แต่ก็ยังมีอยู่อย่างแท้จริงฉันใด ภูมิแห่งทิพย์ชั้นสูงขึ้นไป ก็เป็นเช่นเดียวกันกับเรื่องแสง และเสียงที่กล่าวมาแล้วนั้นเอง เพราะถึงแม้จะเป็นธรรมชาติที่มีอยู่จริงอย่างไร หากเรามีคุณสมบัติไม่เพียงพอ ก็จะไม่สามารถรู้และเห็นได้เลยฉันนั้น เพราะในภูมิที่ยิ่งสูงขึ้นไปเท่าใด ก็จะยิ่งมีอัตราความถี่ของการสั่นสะเทือนหรือช่วงคลื่นสูงขึ้นเป็นลำดับ การที่ชาวโลกมนุษย์ไม่สามารถรู้และเห็นความเป็นไปของชาวโลกทิพย์ได้ก็ดี หรือการที่ผู้อยู่ในโลกทิพย์ชั้นต่ำไม่สามารถรู้และเห็นความเป็นไปของผู้ที่อยู่ในโลกทิพย์ชั้นสูงได้ก็ดี ย่อมเป็นเพราะเหตุดังได้กล่าวมาแล้วนี้เอง △

บทที่ ๑๑

ความบริสุทธิ์ของจิต
เป็นมาตรฐานการวัดระดับความดีในโลกทิพย์

หลังจากที่ข้าพเจ้าได้ผ่านเข้ามาสู่โลกทิพย์นี้แล้ว ความรู้สึกประการแรกที่ได้รับก็คือความรู้สึกเป็นสุขอย่างเหลือล้น ที่ได้พรากจากกายเนื้อ อันประกอบด้วยทุกขเวทนามาเสียได้ แต่ในขณะเดียวกัน ข้าพเจ้าก็รู้สึกถึงความเศร้าสลดของบรรดาผู้ที่รักษาพยาบาลข้าพเจ้าอยู่ในห้องนั้น ตลอดจนถึงผู้ที่ได้ทราบข่าวว่าข้าพเจ้าได้จากพวกเขาไปแล้ว ซึ่งเขาได้สมมติว่าข้าพเจ้าเป็นผู้**ตาย** จากเขาไปแล้ว ความรู้สึกของผู้อื่นที่มีต่อข้าพเจ้าเช่นนี้ได้ทำให้ข้าพเจ้าประหลาดใจเป็นอย่างยิ่ง ที่ว่าทำไมเขาเหล่านั้นจึงต้องมาเศร้าโศกแทนข้าพเจ้าในเมื่อในขณะนี้ขณะที่กล่าวนั้นข้าพเจ้ามีความสุขอย่างเหลือล้น อย่างไม่เคยมีมาก่อนเลย แม้เอ็ดวินก็ได้บอกกับข้าพเจ้าว่าในไม่ช้า ความ

รู้สึกของชาวโลกมนุษย์เช่นนี้จะค่อย ๆ หายไปเองและในที่สุดเขาก็จะลืมข้าพเจ้าเสียสนิทเช่นเดียวกันกับที่เขาได้เคยลืมใคร ๆ มาแล้วมากต่อมาก ไม่ว่าผู้ที่จากไปนั้นจะเป็นผู้มีเกียรติยศชื่อ-เสียง มีความสำคัญหรือมีความกว้างขวาง เป็นที่รักชอบพอเพียงใดก็ตาม

ข้าพเจ้าเอง ไม่ได้เคยเป็นคนมีชื่อเสียงอย่างมากมายนัก แต่ก็ได้พยายามทำความดีไว้ในระหว่างที่มีชีวิตอยู่เท่าที่พอจะทำได้ การที่กายทิพย์ของข้าพเจ้าพรากจากกายเนื้อมาได้ ก็เป็นไปอย่างสงบไม่ทุรนทุรายอย่างใด การที่ข้าพเจ้าจากโลกมาก็ไม่ทำให้ตนเองเกิดความอาลัย หรือเสียดายเท่าใดนัก ข้าพเจ้าไม่มีสิ่งผูกพันอย่างอื่นนอกจากการงานเท่านั้น เรื่องนี้เอ็ดวินได้กล่าวว่าข้าพเจ้าเป็นคนมีบุญมาก เขาได้เล่าให้ข้าพเจ้าฟังว่า มีบุคคลเป็นจำนวนมากที่กว่ากายทิพย์จะพรากจากกายเนื้อออกมาได้ก็ต้องได้รับความทุกข์ทรมานมากมายเหลือแสนและยิ่งกว่านั้นเมื่อเข้ามาสู่โลกทิพย์นี้แล้วก็มีความทุกข์ร้อนมากขึ้นไปอีก มีหลายต่อหลายรายเหลือเกินที่เมื่อครั้งยังเป็นมนุษย์ ได้เคยเป็นคนใหญ่คนโตมีผู้คนยกย่องนับถืออย่างมากมาย แต่เมื่อมาสู่ที่นี้แล้วกลับรู้สึกว่าตนเองด้อยและหมดค่าลงไปแทบไม่มีอะไรเหลือเลย

ในทำนองเดียวกันก็มีหลายต่อหลายรายที่เมื่อครั้งอยู่ในโลกมนุษย์ เป็นผู้ต่ำต้อยและอาภัพเสียเหลือประมาณ แต่เมื่อมาสู่สถานที่นี้แล้วกลับรู้สึกว่ามีผู้นิยมนับถือยกย่องเป็นอย่างสูง จนกระทั่งตนเองก็เกือบจะไม่เชื่อว่าจะเป็นไปได้ถึงเพียงนั้น ณ ที่นี้เราวัดความสูงต่ำของบุคคลกันด้วยความบริสุทธิ์แห่งจิตของผู้นั้น ๆ อย่างเดียว

ในโลกมนุษย์ มีผู้พยายามไขปัญหาความลี้ลับของชีวิตอยู่มากมายด้วยกัน เขาเหล่านั้นพยายามตั้งสมมติฐาน และสร้างทฤษฎีแปลก ๆ ต่าง ๆ กัน ซึ่งบางคราวก็ได้รับความนิยม นับถือเป็นอย่างมาก แต่ความจริงแล้วไม่มีสาระอย่างใดเลยและไกลต่อสภาพความเป็นจริงอย่างที่สุด ส่วนบุคคลบางจำพวกก็ถือเสียว่าการคิดในเรื่องเช่นนี้เป็นของไร้ประโยชน์ เพราะถือเสียว่า พระผู้เป็นเจ้าไม่ต้องการจะให้รู้สิ่งหนึ่งสิ่งใดมากไปกว่าเท่าที่รู้อยู่ในขณะนั้น แล้วเขาก็ไม่พยายามเข้าใจความลี้ลับของชีวิตหรือศึกษาเรื่องความเป็นไปและเรื่องจิตใจเอาเสียเลย บุคคลสองจำพวกนี้ชื่อว่ามีความคิดเห็นสุดโต่งทั้งสองทาง พวกนี้เมื่อมารู้ความจริงเข้าในภายหลัง ก็จะได้รับความประหลาดใจและตกใจอย่างที่เรียกว่าเกือบจะต้องตายไปอีกครั้งหนึ่งเลยทีเดียว

ภาวะเป็นไปของพวกเราในโลกทิพย์นี้ไม่มีซับซ้อนและยุ่งเหยิง ดังเช่นภาวะของโลกมนุษย์นั้นเลย หลายต่อหลายอย่างมันกลายเป็นของง่ายเสียจนแทบคิดไม่ถึงว่าจะเป็นไปได้ถึงเพียงนั้น เพราะในที่นี้เราไม่ต้องผจญกับปัญหาต่าง ๆ ที่ทำให้ชาวโลกมนุษย์ต้องประสบความอึดอัดขัดข้องและวิตกกังวลอยู่ตลอดเวลา เช่นปัญหาเกี่ยวกับเรื่องศาสนาและการเมืองซึ่งได้ทำให้เกิดการเปลี่ยนแปลงอย่างขนานใหญ่แก่โลกมนุษย์ตลอดมาทุกยุคทุกสมัยจนกระทั่งถึงปัจจุบันนี้

จริงอยู่ข้าพเจ้าเองก็มิใช่ว่าจะมีความรู้ไปเสียหมดทุกสิ่งทุกอย่าง ในเรื่องที่เกี่ยวกับโลกทิพย์ ข้าพเจ้าได้เคยสนทนาวิสาสะกับท่านผู้มาจากภูมิสูงขึ้นไปในบางครั้ง ซึ่งทำให้ข้าพเจ้ารู้สึกว่ามีหลายอย่างหลายประการที่ทำให้ข้าพเจ้าห่างไกลจากท่าน อย่างเปรียบเทียบกันไม่ได้เลย ดังเช่นในเรื่องอายุเป็นต้น ระยะเวลาที่ข้าพเจ้าได้เกิดมามีชีวิตอยู่ในโลกทิพย์นี้นั้น เมื่อเทียบกับท่านแล้วก็รู้สึกว่าเปรียบกันไม่ได้เลย นอกจากนั้นท่านยังอธิบายเรื่องต่าง ๆ ให้ข้าพเจ้าฟังอีกหลายอย่างหลายประการ ซึ่งทำให้ข้าพเจ้ารู้สึกว่าท่านมีความรู้สึกซึ้งกว่าข้าพเจ้ามากมายนัก ทั้งนี้กล่าวเฉพาะในส่วนที่ข้าพเจ้าพอจะมีสติปัญญาเข้าใจได้เท่านั้น

แน่ละ ยังมีสิ่งต่าง ๆ อีกมากมาย ซึ่งระดับแห่งสติปัญญาของข้าพเจ้ายังไม่สูงพอที่จะเข้าใจได้ สิ่งเหล่านี้ข้าพเจ้าหรือผู้อื่นที่อยู่ในภูมิเดียวกันก็มีความพอใจที่จะรับเชื่อไว้ก่อน จนกว่าจะถึงวันหนึ่งที่จิตของเราจะประณีตสูงขึ้น จนถึงขนาดที่จะสามารถเข้าถึงความจริงอันสูงนั้นได้

ดอกไม้และดิน

ต่อไปนี้เพื่อสนองความต้องการของชาวโลกมนุษย์ผู้ใคร่ทราบความเป็นไป และสภาพของสิ่งต่าง ๆ ในโลกทิพย์โดยละเอียด ข้าพเจ้าจะนำเรื่องต่าง ๆ สิ่งละอันพันละน้อยเท่าที่เห็นว่าสมควรมาบรรยายให้ท่านได้ทราบเป็นลำดับไป

เรื่องแรกที่สุดก็คือเรื่องดิน ถ้าโลกทิพย์มีจริงจะอยู่ที่ไหนข้าพเจ้าก็ได้พยายามบรรยายให้ท่านได้ทราบไปแล้วตามกำลังความสามารถ ปัญหาที่ควรคิดต่อไปก็คือว่า เมื่อสมมติว่าเรายอมรับเชื่อกันแล้วว่าโลกทิพย์มีจริง มีที่ตั้งอยู่แห่งใดแห่งหนึ่งจริงแล้วเช่นนี้ ก็น่าจะคิดต่อไปว่าโลกทิพย์ดังกล่าวนี้ประกอบด้วยวัตถุธาตุอย่างใดบ้าง พื้นดินของโลกทิพย์นี้จะเป็นพื้นดิน

ที่แข็งหรืออ่อน ผิดกันหรือเหมือนกันกับโลกมนุษย์สักแค่ไหน

ก่อนที่จะบรรยายให้ท่านทราบถึงลักษณะของพื้นดินในโลกทิพย์นี้ ต้องขอให้ท่านทั้งหลายเลิกคิดตามทัศนะของชาวโลกมนุษย์เสียก่อน ก่อนอื่นใคร่ขอบอกให้ท่านทราบว่า ในดินแดนเช่นนี้ไม่มีถนนเหมือนอย่างถนนของโลกมนุษย์ เรามีทางเดินกว้างขวาง ทั้งในเขตเมืองหรือนอกเมืองทั่วไปหมดทุกหนทุกแห่งแต่ทางเหล่านี้ไม่ได้ปูลาดด้วยวัตถุที่แข็ง เพื่อทำให้ทนทานสามารถรับน้ำหนักของการจราจรด้วยยวดยานต่าง ๆ ได้เหมือนดังที่เป็นอยู่ในโลกมนุษย์ เนื่องจากเราไม่มีการจราจรโดยยวดยานหนัก ๆ เช่นนั้น ทางหรือถนนของเราจึงปูลาดด้วยหญ้าที่เขียวสดชื่นที่สุดและหนาแน่นที่สุด ตลอดเวลาที่เราเดินไปจะรู้สึกอ่อนนุ่มเหมือนกับเดินไปบนพรมที่ดีที่สุดฉะนั้น นี่แหละคือลักษณะของถนนหรือทางเดินของเรา อนึ่งหญ้าที่ปกคลุมพื้นถนนอยู่นั้น ก็จะไม่งอกงามจนเกะกะแลดูน่าเกลียดไปได้เลย มันจะคงอยู่ในขนาดที่เหมือนกับว่าได้ถูกตบแต่งไว้เป็นอย่างดีด้วยเครื่องตัดหญ้าอยู่ตลอดเวลาฉะนั้น ในที่นี้ขอท่านอย่าได้เข้าใจว่าเป็นหญ้าเทียมเลยทีเดียว เพราะความจริง มันก็เป็นหญ้าที่มีชีวิตเช่นเดียวกับหญ้าในโลกมนุษย์นั้นเหมือนกัน

ในบางแห่งเมื่อไม่มีความจำเป็นที่จะต้องใช้ทางอันกว้างใหญ่เช่นนั้น เราก็มีทางขนาดย่อมไว้แทน และในบางแห่งเมื่อเรารู้สึกว่าการมีทางปูลาดด้วยหญ้าเช่นนั้น จะไม่เหมาะสมหรือไม่เข้ากับภูมิประเทศ เราก็มีทางชนิดอื่นตามความเหมาะสมเหมือนกัน ส่วนมากทางเช่นนี้ ปูลาดด้วยวัตถุซึ่งเมื่อดูเผิน ๆ ก็อาจจะคล้าย ๆ กับหินดังเช่นในโลกมนุษย์ แต่โดยเนื้อหาแล้วก็มีคุณสมบัติเหนือกว่ากันมาก เพราะนอกจากจะมีสีสดใสกว่ากันแล้วยังมีความหยาบกระด้างดังเช่นหินในเมืองมนุษย์อยู่เลย เมื่อเราเดินไปบนพื้นหินเช่นนี้ จะรู้สึกว่ามีคุณสมบัติหยุ่นตัวได้อย่างประหลาด อันที่จริงข้าพเจ้าก็อยากจะอธิบายถึงความรู้สึกของเราให้มากกว่านี้ แต่ก็จนใจที่ไม่สามารถหาคำพูดมาบรรยายให้เห็นความจริงได้เหมือนกับที่ได้ไปรู้สึกมาด้วยตนเอง

คุณสมบัติอีกประการหนึ่งของทางปูหินเหล่านี้ก็คือ ตลอดเวลานานเท่านานมันจะไม่ปรากฏมีฝุ่นละอองจับเป็นคราบ หรือมีสีซีดลงไปกว่าเดิมเลย เมื่อเราเดินทางเข้าไปใกล้ภูมิที่สูงขึ้นไป คุณสมบัติของหินเช่นว่านี้จะปรากฏลักษณะพิเศษให้เห็นยิ่งขึ้นอีกคือ แม้จะเป็นของแข็งเหมือนอย่างของแข็งทั้งหลายในโลกมนุษย์ก็ตาม แต่ก็จะปรากฏความอ่อนนุ่มต่อการสัมผัสมากขึ้น

ตลอดจนสีสรรวรรณะของมัน ก็จะสดใสเป็นเงางามยิ่งขึ้นทุกขณะ ในทางตรงข้าม เมื่อเราเดินไปสู่ภูมิต่ำใกล้เข้าไปทุกที หินเช่นนี้ก็จะเปลี่ยนลักษณะเป็นแข็งกระด้างและสีคล้ำลงทุกขณะเช่นเดียวกัน

รอบ ๆ บริเวณบ้านของเราก็มีสนามหญ้า แปลงดอกไม้และไม้ยืนต้นขึ้นอยู่ทั่วไป ทางเดินในสวนเหล่านี้ก็จะปูลาดด้วยหินดังที่กล่าวมาแล้ว สำหรับดินเปล่า ๆ นั้นเราจะหาโอกาสเห็นได้น้อยเต็มที เมื่อมองจากหน้าต่างบ้านของข้าพเจ้าออกไปจะแลเห็นทุ่งหญ้าเขียวชะอุ่มและมีบ้านตั้งอยู่ห่าง ๆ กัน ในระหว่างป่าละเมาะและสวนอันน่าเพลิดเพลินเจริญใจอย่างยิ่งนั้นไม่ปรากฏว่ามีที่ไหนที่มีแต่ดินโล้น ๆ ให้มองเห็นอยู่เลย

ถ้าเช่นนั้นท่านอาจจะถามว่า เราไม่สามารถเห็นลักษณะของพื้นดินได้บ้างเลยหรืออย่างไร ?

ขอตอบว่า มีเหมือนกัน แต่ลักษณะของมัน แม้จะแตกต่างกันบ้าง สุดแล้วแต่ว่าจะอยู่ในสถานที่ใดก็ตาม ก็มีคุณสมบัติประการหนึ่งคือ รู้สึกว่าจะไม่มีความชื้นอยู่ในก้อนดินเลย เมื่อหยิบขึ้นมาแล้วปล่อยให้ร่วงลงไป ก็จะรู้สึกว่าร่วงออกไปจากมือเหมือนกับทรายแห้ง ๆ เท่านั้น แต่เมื่อลงไปอยู่กับดิน

ตามเดิมแล้วก็ดูปรากฏว่าเกาะกันแน่นดี ไม่ร่วนเหมือนกับทรายแห้งดังเช่นที่ร่วงพรูออกไปจากมือนั้นเลย ส่วนสีก็มีแตกต่างกันตามพื้นที่ต่าง ๆ กัน แต่เท่าที่เห็นมาก็ไม่ปรากฏว่ามีสีคล้ำหรือมัวอย่างดินในโลกมนุษย์เลย เท่าที่ข้าพเจ้าสังเกตมารู้สึกว่าสีของดินที่นี่ดูเหมือนจะผันแปรไปตามสีของหญ้า หรือดอกไม้ที่ขึ้นอยู่บนนั้นเสียมากกว่า

ในเรื่องดอกไม้นี้ปรากฏว่า จำนวนหรือสีสรรของมันนั้นโลกมนุษย์ไม่มีทางที่จะมาเปรียบได้เลย ที่นี่มีดอกไม้นานาพันธุ์แต่ละอย่างมีสีสรร วรรณะสวยงามทั้งสิ้น บางอย่างก็เป็นชนิดเดียวกันกับที่มีอยู่ในโลกมนุษย์ และบางอย่างก็มีอยู่เฉพาะในโลกทิพย์นี้เท่านั้น ทุกดอกอยู่ในสภาพที่บานสะพรั่งเต็มที่ และมันจะบานอยู่เช่นนั้นโดยไม่มีเหี่ยวแห้งหรือโรยรา ตราบใดที่เขายังไม่ต้องการให้มันเหี่ยวแห้งไป กลิ่นหอมของดอกไม้เหล่านี้ฟุ้งกระจายอยู่ในบรรยากาศโดยรอบทำหน้าที่เป็นเหมือนเครื่องบำรุงกำลังแห่งดวงจิตของเราให้สดชื่นอยู่ตลอดเวลา ความรักและความชื่นชมของเราที่มีอยู่ต่อดอกไม้เหล่านี้นั่นเองที่สามารถรักษามันไว้ได้ตลอดเวลานานเท่านาน โดยไม่มีการเหี่ยวแห้งหรือเสื่อมสลายไป หากเราค่อยบรรจงกำดอกไม้นี้ไว้ในอุ้งมือ

เราจะรู้สึกว่ามีพลังชนิดหนึ่งคล้าย ๆ กับกระแสแม่เหล็กไหลซ่านเข้าสู่ตัวเรา เป็นพลังที่ทำให้เรารู้สึกสดชื่นและปลอดโปร่งอย่างบอกไม่ถูก ในบรรดาดอกไม้เหล่านี้ บางชนิดเราก็เก็บมาประดับบ้านของเราเช่นเดียวกับชาวโลกมนุษย์เหมือนกัน และแม้จะถูกเด็ดมาจากต้นแล้วก็ตาม มันจะคงความสดชื่นอยู่เช่นนั้นตลอดไป ตลอดเวลาที่เรายังมีความต้องการมันอยู่ ขณะใดที่เราไม่ต้องการจะให้มันอยู่ มันก็จะสลายตัวไปอย่างรวดเร็ว ทั้งนี้จะไม่ปรากฏว่ามี ร่องรอยของความเหี่ยวแห้งหรือซากของมันปรากฏอยู่ให้เห็นเลย เพราะในดินแดนเช่นนี้จะไม่มีเรื่องของความตายมาปะปนอยู่ด้วยเป็นอันขาด เราจะเห็นแต่เพียงว่าดอกไม้ที่เราไม่ต้องการแล้วนั้น ให้หายไปแล้วเท่านั้นเอง

ขอย้อนกลับมากล่าวถึงเรื่องลักษณะของดินต่อไปอีกสัก-เล็กน้อย

การเดินทางใกล้ภูมิต่ำเข้าไปทุกทีก็จะปรากฏว่าลักษณะของพื้นดินค่อย ๆ สูญเสียความสดใสของสีและความละเอียดของเนื้อดินลงยิ่งขึ้นทุกที โดยจะมีความเย็นชื้น หยาบกระด้างและสีซีดลงจนในที่สุดก็จะกลายเป็นหินแข็งก้อนเล็กๆและต่อมาก็จะกลายเป็นหินก้อนใหญ่ขึ้นทุกที ต้นไม้ใบหญ้าตามแถบนี้หากจะ

มีบ้างก็มีลักษณะเป็นสีเหลืองคล้ำและแห้งผาก หาความสดชื่นมิได้เลย

หากเราเดินทางขึ้นไปสู่ภูมิสูง สีของดินจะเพิ่มความสดใสเป็นประกายยิ่งขึ้น และเนื้อก็จะละเอียดยิ่งขึ้นด้วยเหมือนกัน นอกจากนั้นความหยุ่นหรือความอ่อนนุ่ม ก็จะรู้สึกชัดเจนยิ่งขึ้น ทุกย่างก้าวที่เราเดินไปข้างหน้า หากเราก้มลงดูโดยใกล้ชิดจะเห็นว่ามีลักษณะคล้าย ๆ เพชรพลอยฉะนั้น ทั้งในด้านสีและรูปร่างรูธและข้าพเจ้าเคยหยิบขึ้นมาดูกำมือหนึ่ง แล้วลองปล่อยให้ร่วงไหลออกจากมือของเราทีละน้อย น่าแปลกประหลาดเหลือเกินที่ในขณะที่เมล็ดของดินอันละเอียด ร่วงพรูออกจากฝ่ามือของเราเป็นสายลงไปนั้น ก็มีเสียงดังแว่วเบา ๆ เกิดขึ้นเป็นเสียงแหลมไพเราะเหมือนเสียงดนตรี คล้าย ๆ กับว่าเมล็ดของมันได้ถูกโปรยร่วงลงไปกระทบลิ้นเสียงของเครื่องดนตรีอันแสนละเอียดอ่อนอย่างใดอย่างหนึ่ง ฉะนั้น

ความจริงดังกล่าวมานี้ อาจเป็นของประหลาดไม่น้อยในทัศนะของชาวโลกมนุษย์ แต่โดยหลักแห่งปรากฏการณ์ของโลกทิพย์แล้ว ก็นับว่าเป็นของธรรมดาอย่างหนึ่งนั่นเอง ทั้งนี้เพราะเหตุผลดังที่เคยกล่าวมาแล้วครั้งหนึ่งว่า ในที่นี้สีกับเสียง

เป็นธรรมชาติที่แยกกันไม่ออกจริง ๆ ถ้าท่านจะทำการอย่างใดอย่างหนึ่งที่ทำให้เกิดสีขึ้น ท่านก็จะต้องได้ยินเสียงด้วยเสมอไป ความสูงต่ำหรือความแหลมทุ้มของเสียงดนตรีที่เกิดขึ้นนั้น ก็ย่อมจะผันแปรไปตามความเข้มหรือจางของสีชนิดต่าง ๆ ที่เกิดขึ้นนั้นเอง โดยนัยกลับกัน ถ้าท่านกระทำการอย่างหนึ่งอย่างใดให้บังเกิดเสียง เช่นเล่นเครื่องดนตรีเป็นต้น ท่านก็จะได้เห็นสีปรากฏขึ้นในขณะเดียวกัน นักดนตรีผู้เชี่ยวชาญจึงสามารถใช้เสียงอันเกิดจากการบรรเลงดนตรีของเขานั้น ทำให้เกิดแสงสีสลับซับซ้อนกลมกลืนกันดุจสีทอง อันรุ้งเกี่ยวกระหวัดกันไปมาอย่างน่าดูยิ่ง ในทำนองเดียวกันนักร้องก็สามารถใช้สีของเขาเองสร้างแถบรุ้งสีต่าง ๆ ให้เกิดขึ้นได้อย่างงดงาม สีต่าง ๆ ที่เกิดขึ้นนี้จะมีความผ่องใสหรือบริสุทธิ์เพียงใดก็สุดแล้วแต่ความบริสุทธิ์ของเสียงนักร้องผู้นั้น หรือของเครื่องดนตรีชิ้นนั้นเป็นสำคัญ.

บทที่ ๑๒

กาลและอวกาศ

กาล

ชาวโลกมนุษย์โดยมากมักเข้าใจว่าไม่มีกาลและอวกาศในโลกทิพย์ ทั้งนี้ เป็นความเข้าใจผิดอย่างหนึ่ง ในโลกเรามีกาลและอวกาศอยู่ทั้งสองประการ แต่ก็มีสภาพความเป็นไปแตกต่างกันกับกาลและอวกาศในโลกมนุษย์อยู่บ้าง

ในโลกมนุษย์ การวัดเวลาเกิดขึ้นโดยถือตามกำหนดที่โลกหมุนรอบแกนของตนเองเป็นหลัก ต่อจากนั้น ก็แบ่งย่อยออกไปเป็นกลางวันกลางคืน ชั่วโมง นาทีเป็นลำดับ การแบ่งเวลาส่วนใหญ่ ก็ถือเอาการหมุนของโลกรอบดวงอาทิตย์เป็นสำคัญ แล้วจึงแบ่งออกเป็นเดือนและปีตามลำดับ สมัยต่อมาเมื่อมีผู้คิดประดิษฐ์นาฬิกาขึ้นได้ ก็ทำให้การคำนวณเวลาละเอียดยิ่งขึ้นกว่าเดิม

แต่ในโลกทิพย์ เราไม่มีนาฬิกาหรือเครื่องมืออย่างอื่นที่จะวัดว่าเวลาได้ล่วงไปแล้วนานเท่าใด อันที่จริงถ้าเราจะต้องการให้มีขึ้นเมื่อไรก็ย่อมทำได้โดยสะดวก เพราะผู้ที่เคยเป็นนักประดิษฐ์หรือนักวิทยาศาสตร์ผู้มีความชำนาญในทางนี้มาแล้วก็มีอยู่มิใช่น้อย แต่โดยสภาพความเป็นจริงแล้ว เราก็มิได้มีความจำเป็นเช่นนั้นแต่อย่างใด ณ ที่นี้ไม่มีความมืดและความสว่างที่เกิดขึ้นสลับกัน ทำให้เกิดเป็นกลางคืนกลางวันขึ้นเหมือนดังเช่นในโลกมนุษย์ นอกจากนั้นเรายังไม่มีฤดูกาลต่าง ๆ ที่ผลัดเปลี่ยนหมุนเวียนกันมาโดยลำดับ ณ ที่นี้มีแต่ความสว่างอยู่ตลอดเวลา อากาศก็อบอุ่นสบายอยู่เช่นนั้นโดยไม่มีการเปลี่ยนแปลงและนอกเหนือสิ่งอื่นใด ก็คือร่างกายของเรา ไม่มีภาระหนักเหมือนดังเช่นร่างกายมนุษย์ เพราะงานหนักที่จะต้องปฏิบัติบำรุงร่างกาย ในเมื่อเกิดความหิวกระหาย หรือเหน็ดเหนื่อยอ่อนเพลียนั้น เป็นอันหมดไปแล้วโดยสิ้นเชิง ด้วยเหตุนี้กาลตามความหมายอันเป็นที่เข้าใจของโลกมนุษย์นั้นจึงไม่ปรากฏในโลกทิพย์ กล่าวโดยสรุปก็คือ เราไม่ต้องมีความกังวลว่าเวลาจะผ่านไปแล้วมากน้อยเพียงใด

อันที่จริง กาล หรือเวลาดังที่รู้สึกกันอยู่ในโลกมนุษย์นั้น ก็เป็นเรื่องเปรียบเทียบทั้งสิ้น ทั้งนี้หมายความว่าเราเอาใจของเราเข้าไปเกี่ยวเกาะกับมัน เราก็สมมติเอาว่าช้าบ้าง เร็วบ้าง สุดแล้วแต่กรณี ตัวอย่างเช่น บุคคลที่ได้รับความทุกข์ทรมาน หรือเจ็บปวดอย่างรุนแรงเพียง ๕ นาทีเท่านั้น ก็รู้สึกคล้าย ๆ กับว่าเป็นเวลานานเหลือเกิน โดยนัยตรงกันข้าม บุคคลผู้ที่ได้รับความสุขและเพลิดเพลินก็รู้สึกเหมือนว่า ๕ นาทีนั้น ผ่านไปรวดเร็วมาก คล้าย ๆ กับว่าเป็น ๕ วินาทีเท่านั้น โดยนัยเดียวกันผู้อยู่ในภูมิแห่งความสุขในโลกทิพย์เช่นนี้ก็จะไม่รู้สึกเลยว่า เวลาได้ผ่านไปแล้วช้านานเพียงไร แต่ภูมิต่ำของโลกทิพย์ สภาวะก็จะกลับกันเป็นตรงกันข้าม ความทุกข์ทรมานอันใหญ่หลวงที่เขาได้รับอยู่ตลอดเวลานั้น จะทำให้เขารู้สึกว่าเวลาได้ผ่านไปอย่างเชื่องช้าเหลือเกิน ระยะเวลาปีหนึ่งของโลกมนุษย์นั้น เมื่อคิดตามความรู้สึกของผู้อยู่ในอบายภูมิแล้ว ก็มีค่าเท่ากับหมื่นปีหรือแสนปีทีเดียว เท่าที่กล่าวมานี้ก็คงจะพอทำให้ท่านเห็นได้ว่าแนวคิดเรื่องเวลาของโลกทิพย์นั้น แม้จะมีอยู่ก็ห่างไกลกับระดับของชาวโลกมนุษย์มากทั้ง ๒ แง่ คือ จะว่าช้าเหลือเกินหรือเร็วอย่างยิ่งก็ได้ทั้งสองประการ สุดแล้วแต่ว่าจะกล่าวตามความรู้สึกของชาวโลกทิพย์ภูมิใดและชั้นใด

ในบางกรณี พวกเราที่อยู่ในดินแดนแห่งความสุขซึ่งแทบจะไม่รู้เรื่องความล่วงไปของเวลานี้ ก็มีการนับเวลาเป็นวันเดือนปีกันเช่นเดียวกับในโลกมนุษย์เหมือนกัน แต่ทั้งนี้จะทำเฉพาะผู้ที่มีหน้าที่ทำการเกี่ยวข้องกับความเป็นไปของมนุษย์โดยเฉพาะเท่านั้น เราจำเป็นต้องทำเช่นนี้ ก็เพื่อจะได้ดำเนินการติดต่อกับมนุษย์ให้ถูกต้องตรงตามเวลาของเขา

แต่ก็มีบางท่านเหมือนกัน ที่ถึงแม้ว่าจะไม่มีกิจการเกี่ยวข้องกับโลกมนุษย์โดยตรงก็ตาม แต่ก็ยังใคร่จะทราบความเป็นไปของโลกมนุษย์เป็นครั้งคราว ท่านเหล่านี้บางครั้งก็หาโอกาสมาเยือนโลกมนุษย์เป็นครั้งคราวเพื่อดูเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นบ้าง หรือเพื่อเยี่ยมญาติและมิตรสหายบ้าง ท่านเหล่านี้เมื่อได้ทราบถึงเวลาที่ล่วงไปในระหว่างนั้นแล้ว ก็มักจะต้องประหลาดใจเป็นอย่างยิ่ง ในเมื่อได้พบความจริงอย่างไม่น่าเชื่อว่า เวลาแห่งความสุขของท่านที่ท่านคิดว่า เป็นระยะเวลาประเดี๋ยวเดียวในโลกทิพย์นั้น กลับเป็นเวลาที่นานเหลือเกินในโลกมนุษย์

สำหรับตัวข้าพเจ้าเอง ก็รู้สึกว่าเวลาได้ผ่านไปอย่างรวดเร็วเหมือนกัน นับตั้งแต่ที่ข้าพเจ้าได้จากโลกมนุษย์มาอยู่ ณ ที่นี้ ทั้งนี้เพราะข้าพเจ้าได้ติดต่อกับโลกมนุษย์ เพื่อแจ้งถึงสภาวะ

ความเป็นไปของชีวิตหลังจากมรณกรรมแล้ว ให้ชาวโลกมนุษย์ทราบตามความสามารถเท่าที่จะทำได้ นอกจากนี้ก็มีท่านผู้อื่นอีกหลายท่านผู้ซึ่งมีความประสงค์ในทำนองเดียวกัน ท่านเหล่านี้ได้คอยสังเกตความเป็นไปของโลกมนุษย์อยู่ ด้วยความสนใจอย่างยิ่ง ทั้งนี้เพื่อรอจังหวะที่จะมีเหตุการณ์สำคัญบางอย่างเกิดขึ้นในโลกมนุษย์ ซึ่งจะทำให้ชาวโลกมนุษย์ได้มีโอกาสทราบความเป็นไป หรือความจริงหลังจากความตายของเขาได้มากยิ่งขึ้นกว่าที่เป็นอยู่ในปัจจุบันนี้

โดยความจริงดังกล่าวมาท่านจะเห็นได้ว่า กาล หรือเวลานั้นก็มีความสำคัญอยู่ไม่น้อยเหมือนกันในโลกทิพย์ โดยที่ความเป็นไปของโลกทั้งสองนี้ต้องเกี่ยวข้องกันอยู่เสมอ ไม่สามารถจะแยกออกจากกันได้โดยเด็ดขาด ดังนั้นผู้ที่อยู่ในโลกทิพย์แต่ต้องมีหน้าที่เกี่ยวข้องกับโลกมนุษย์อยู่เสมอ ก็มีความจำเป็นต้องกำหนดนับเวลาตามมาตรฐานของโลกมนุษย์อยู่เสมอ เช่น ในวันที่ ๒๕ ธันวาคม เราก็มีการฉลองวันคริสต์มาสเช่นเดียวกับโลกมนุษย์ อันที่จริงวันที่ ๒๕ ธันวาคม นี้ จะเป็นวันสมภพของพระเยซูจริงหรือไม่นั้น ก็ไม่อยู่ในวิสัยที่เราจะยืนยันได้ แต่เราก็ยังพอใจที่จะร่วมฉลองในโอกาสอันเดียวกัน ทั้ง

นี้มิได้หมายความว่า ความเป็นไปของเราจะต้องขึ้นอยู่กับชาวโลกมนุษย์แต่อย่างใด ที่ทำเช่นนั้น ก็เพียงเพื่อเป็นการร่วมมือหรือร่วมใจกันในโอกาสอันสำคัญยิ่งเท่านั้นเอง

ในโลกมนุษย์ เมื่อถึงวันกำหนดอันเป็นโอกาสสำคัญดังเช่นที่กล่าวมาแล้วนั้น จะเกิดมีพลังจิตแห่งความเมตตากรุณาและความเลื่อมใสเกิดขึ้นอย่างมากมายผิดกว่าปกติ ในโอกาสเช่นนี้ บุคคลเป็นจำนวนมากซึ่งปกติก็จะยุ่งอยู่กับการงานประจำวัน จนไม่มีเวลานึกถึงบุรพชนที่ล่วงลับไปแล้วนั้น ก็จะมีจิตปลอดโปร่งขึ้นบ้างชั่วคราว และจะหวลระลึกถึงท่านผู้ที่ได้จากมาสู่โลกทิพย์แล้วได้บ้าง ในโอกาสเช่นนี้ บุคคลเหล่านั้นก็จะส่งความรักและคิดถึงไปยังท่านผู้ล่วงลับไปแล้ว กระแสจิตของเขาเหล่านั้นจะมาถึงเราได้ทันที ซึ่งทางฝ่ายเราก็จะรู้สึกได้และจะส่งกระแสจิตอันเต็มไปด้วยความรักและคิดถึงและห่วงใยกลับไปให้แก่บุตรหลานของผู้ยังอยู่ในโลกมนุษย์นั้น ด้วยเหตุนี้เมื่อมีโอกาสอันสำคัญเช่นนี้ใกล้เข้ามา พวกเราในโลกทิพย์จะพากันรับทราบด้วยความยินดี เพราะเรารู้ว่าชาวโลกมนุษย์จะได้มีโอกาสคิดถึงเรามากขึ้นกว่าเดิม และเราก็จะมีโอกาสส่งกระแสจิตไปให้เขาได้อย่างมีผลยิ่งขึ้นกว่าเคย ในโอกาสที่วันสำคัญเช่น

นี้ใกล้เข้ามา เรามักจะได้ยินชาวโลกทิพย์บอกกันและกันว่าขณะนี้วันสำคัญเช่นนั้น ๆ ในโลกมนุษย์กำลังจะมาถึงแล้ว ทั้งนี้เพื่อเตือนให้บางท่านได้เตรียมตัวหรือเตรียมใจไว้ร่วมรื่นเริงหรือส่งความปรารถนาดีไปยังชาวโลกมนุษย์ด้วย มิเช่นนั้นบางท่านที่กำลังเสวยสุขอยู่ ณ ที่นี้ ก็อาจจะมิได้นึกถึงโอกาสเช่นนั้นก็ได้

อันที่จริงในโอกาสอันสำคัญเช่นวันคริสต์มาสเป็นต้นนี้ ในโลกทิพย์ เราก็มีเรื่องที่จะได้รับความปีติยินดีเป็นพิเศษเหมือนกัน โดยมิต้องเกี่ยวข้องกับชาวโลกมนุษย์เลย กล่าวคือในวันอันสำคัญเช่นนั้น ก็มักจะมีท่านผู้อยู่ในภูมิสูงขึ้นไปลงมาเยี่ยมเยียนอยู่เสมอ การปรากฏกายของท่านให้พวกเราได้เห็นเช่นนี้ ก็นับว่าเป็นลาภอย่างยิ่งแก่พวกเราเหมือนกัน

อันที่จริงความสามารถของเรา ในอันที่จะรู้เวลาตามมาตรฐานของชาวโลกมนุษย์นั้น ก็มิได้หมายความว่าเราจะต้องคอยกำหนดนับวันเดือนปีไว้เหมือนอย่างมนุษย์ ทั้งนี้เพราะตามปกติแล้วเราจะไม่มีความรู้สึกเช่นนั้นเลย แต่ในขณะใดที่เราต้องการจะทราบก็อาจจะทราบได้ทันที ในเมื่อส่งกระแสจิตมาติดต่อกัน ตัวอย่างเช่นเมื่อเราทราบว่าญาติพี่น้องหรือเพื่อน

ฝูงผู้คุ้นเคยกับเรามาแต่เดิม จะต้องผ่านเข้ามาสู่โลกทิพย์นี้เมื่อใด เรียกง่าย ๆ ตามภาษาของชาวโลกมนุษย์ก็ว่า เขาจะต้องตาย เมื่อใดแล้วเราก็สามารถจะรู้ได้ทันทีว่า ระยะเวลานั้นจวนจะมาถึงแล้วหรือยัง ทั้งนี้ขอให้ท่านทราบว่าเรามิได้นับเวลาคอยท่าเอาไว้ดังที่ท่านอาจจะเข้าใจเช่นนั้น หามิได้เลย เรารู้ได้ว่าเหตุการณ์นั้น ๆ จะเกิดขึ้นเมื่อไร ก็เพราะว่าเราส่งจิตไปเพื่อเห็นเหตุการณ์นั้นโดยเฉพาะ และก็รู้ได้ทันทีว่า เหตุการณ์นั้นจะเกิดขึ้นเมื่อใดโดยไม่ต้องกำหนดนับเวลาเลย

เท่าที่ได้กล่าวมาแล้วแต่ต้นนี้ ก็เป็นความรู้ความเข้าใจของข้าพเจ้าเท่าที่อยู่ในภูมินี้เท่านั้น ซึ่งหาได้เป็นความรู้ความสามารถที่สมบูรณ์อย่างใดไม่ เพราะยังมีท่านที่อยู่ในภูมิสูงกว่าข้าพเจ้าขึ้นไปอีกมากมายหลายชั้นนัก แน่นอนทีเดียวความสามารถเหล่านั้นย่อมจะสูงกว่าข้าพเจ้ามากมายนัก เท่าที่ข้าพเจ้าทราบมาเลา ๆ ก็ปรากฏว่าท่านเหล่านั้นสามารถเห็นเหตุการณ์ล่วงหน้าได้อย่างชัดเจน และยังสามารถกะกำหนดไว้อย่างแม่นยำอีกด้วยว่า เหตุการณ์เช่นนั้น ๆ จะเกิดขึ้นแก่ผู้ใด ที่ไหน และเมื่อไร ซึ่งอำนาจที่จะเล็งเห็นเหตุการณ์ในอนาคตในระยะไกลเช่นนี้ ยังอยู่เกินวิสัยของข้าพเจ้าอย่างมากมาย ตราบใด

ที่ข้าพเจ้ายังมิได้กระทำจิตให้ประณีตเลื่อนขึ้นไปถึงชั้นภูมินั้นได้เสียก่อนแล้ว ก็จะไม่สามารถมีญาณอันลึกซึ้งเช่นนั้นได้เป็นอันขาด

อวกาศ

เมื่อกล่าวถึงเรื่องอวกาศ ก็พอจะกล่าวได้อย่างกว้างว่าเรื่องอวกาศมีส่วนเกี่ยวข้องกับโลกทิพย์เหมือนกัน แต่ก็เป็นไปในลักษณะแตกต่างกันกับโลกมนุษย์ ทั้งนี้ก็เป็นเช่นเดียวกับเรื่องกาลหรือเวลาดังที่ได้กล่าวมาแล้วนั่นเอง

แน่นอนเหลือเกิน อวกาศ จะต้องมีอยู่ในโลกทิพย์ ตัวอย่างเช่นเมื่อข้าพเจ้ายืนอยู่ที่หน้าต่างห้องชั้นบน ก็จะเห็นภูมิประเทศในลักษณะต่าง ๆ ไกลออกไป ในระยะไกลข้าพเจ้าก็จะสามารถเห็นเมืองซึ่งมีตึกรามบ้านช่องใหญ่โต นอกจากนี้ภูมิประเทศที่เห็นโดยรอบก็เป็นเช่นเดียวกับในโลกมนุษย์ คือมีที่ราบที่ดอน แม่น้ำลำธาร และป่าเขาลำเนาไม้ไม่ผิดกับในโลกมนุษย์ สิ่งเหล่านี้ก็ต้องกินเนื้อที่เช่นเดียวกับสิ่งเหล่านี้ในโลกมนุษย์เหมือนกัน ทั้งหมดเป็นของจริง ๆ จับถูกต้องได้ไม่ใช่เป็นเงา ๆ ทับหรือซ้อนกันแต่อย่างใด ภูมิประเทศเหล่านี้จะแลเห็นได้ไกลออกไปจนสุดขอบฟ้า และนอกเหนือ

อาณาเขตนี้ไปก็คงจะมีภูมิประเทศเช่นเดียวกันนี้ แผ่ออกไปอีกไม่รู้สิ้นสุด ข้าพเจ้าทราบดีว่าข้าพเจ้าสามารถจะเดินทางไปในระยะไกลแสนไกลโดยไม่มีอะไรติดขัด ระยะทางเหล่านี้กว้างขวางและยืดยาวมากกว่าระยะทางรอบโลกมนุษย์ หลายต่อหลายเท่านัก แต่ระยะทางอันไกลแสนไกลและพื้นที่อันกว้างใหญ่มหาศาล เช่นนี้ ก็เป็นเพียงพื้นที่ส่วนน้อยของโลกทิพย์นี้เท่านั้นเอง ยิ่งกว่านั้นท่านผู้ที่อยู่ในภูมิสูงขึ้นไปก็ยังได้เคยบอกแก่ข้าพเจ้าว่า ข้าพเจ้าจะเดินทางข้ามเขตแดนของข้าพเจ้าไปสู่ภูมิที่สูงกว่าขึ้นไปอีกก็ได้ ถ้ามีเครื่องคุ้มกันหรือมีผู้ช่วยเหลือ ดังนั้นจะเห็นได้ว่า อวกาศ ก็เป็นสิ่งที่มีอยู่ในโลกนี้เหมือนกัน

เมื่อกล่าวตามทัศนะของโลกมนุษย์ ก็จะเห็นได้ว่าภูมิอันเป็นทิพย์เช่นนี้อยู่เหนือวิสัย ที่ชาวโลกมนุษย์ทั้งหลายจะเข้าถึงได้ ทั้งนี้ เพราะการเคลื่อนไหวไปไหนมาไหนของชาวโลกมนุษย์นั้นจะต้องอาศัยยานพาหนะในรูปต่าง ๆ เป็นเครื่องช่วยเหลืออยู่เป็นส่วนมาก ยกตัวอย่างเช่นในระยะทาง ๑๐๐๐ ไมล์ การเดินทางในโลกมนุษย์จะต้องเสียเวลามิใช่น้อย แม้จะไปโดยยานพาหนะที่เร็วที่สุดอย่างใดก็ต้องใช้เวลาบ้าง ไม่มากก็น้อย แต่ในโลกทิพย์นี้ระยะทางไม่มีความหมายสำหรับพวกเราแต่อย่างใด

เลย ดังที่ท่านได้เคยทราบมาแล้วว่า ณ ที่นี้กระแสจิตเท่านั้นที่จะครองความเป็นใหญ่อยู่โดยสมบูรณ์ สถานที่ใด ๆ แม้จะห่างไกลเพียงใดก็ตาม หากไม่เกินวิสัยของภูมิของเราแล้ว เราก็สามารถจะนึกให้ตัวเองไปถึงที่นั้นได้ในฉับพลัน โดยไม่ต้องเสียเวลาเลย ในที่นี้ความเร็วของจิตเป็นเช่นใด ความเร็วของกายก็เป็นเช่นนั้น เท่าที่กล่าวมานี้ ท่านคงจะเห็นได้แล้วว่าแม้อวกาศ จะมีอยู่จริงเช่นเดียวกับในโลกมนุษย์ก็ตามแต่อำนาจจิตของเราได้ก้าวขึ้นสู่เหนืออำนาจของมันเสียแล้ว ในขณะเดียวกัน กาล ที่จะต้องใช้สิ้นเปลืองไปเกี่ยวกับ อวกาศ นั้น จึงเป็นอันหมดสิ้นไปด้วย ในเรื่องเช่นนี้กล่าวโดยสรุปก็คือ กาล อวกาศ ทั้งสองประการนี้ หากกล่าวตามทัศนะของชาวโลกมนุษย์แล้ว จะว่ามีอยู่หรือไม่มีก็ดูเหมือนว่าจะได้ทั้งสองประการ แต่สำหรับพวกเราแล้วย่อมเป็นสภาวะที่มีอยู่จริง ๆ โดยแท้ สิ่งที่ทำให้แตกต่างไปจากโลกมนุษย์ ก็คือเราได้ก้าวล่วงพ้นสภาวะเช่นนั้นเสียแล้วโดยสิ้นเชิง ความเป็นอยู่ของเราจึงไม่ต้องถูกจำกัดด้วยสภาวะทั้งสองนั้นแต่อย่างใด

อย่างไรก็ตาม มีข้อสำคัญอยู่ประการหนึ่ง เกี่ยวกับเรื่องเวลา กล่าวคือ ในกรณีที่มีความจำเป็นจะต้องติดต่อกับโลก

มนุษย์แล้ว เราก็ถือเวลาเป็นเรื่องสำคัญเสมอ โดยเหตุที่เราเห็นการเกิดขึ้นของเรื่องนั้น ๆ ได้ก่อนที่มันจะเกิดขึ้น เราจึงสามารถติดต่อกับโลกมนุษย์ได้ในขณะที่เหตุการณ์นั้น ๆ กำลังจะเกิดขึ้นพอดีโดยไม่ผิดพลาดในเรื่องเวลาแต่อย่างใด แม้ว่าเราจะไม่มีนาฬิกา หรือกำหนดนับเวลาไว้อย่างชาวโลกมนุษย์ก็ตาม △ △

บทที่ ๑๓

ความรู้สึกครั้งแรก

เมื่อได้ละทิ้งกายเนื้อมาครองกายทิพย์โดยสมบูรณ์

ท่านอาจจะเคยได้อ่านหนังสือเกี่ยวกับโลกทิพย์ และความเป็นอยู่ของผู้ครองกายทิพย์มาแล้วเป็นอันมากก็จริง ในระหว่างนั้น กล่าวคือในระยะก่อนที่ท่านจะได้หลุดจากกายเนื้อซึ่งชาวโลกสมมติเรียกกันว่าความตายนั้น ท่านก็คงจะได้นึกฝันเอาไว้บ้างไม่มากก็น้อยว่า เมื่อขณะนั้นมาถึงเข้าจริง ๆ ท่านคงจะรู้สึกเช่นนั้นเช่นนี้ต่าง ๆ นานา แต่ข้าพเจ้าใคร่ขอให้ท่านทราบความจริงประการหนึ่งว่า ความรู้สึกเช่นนั้นเป็นเรื่องพ้นวิสัยที่จะบรรยายด้วยคำพูด หรือตัวหนังสือให้เท่าเทียมกับความจริงได้ ทั้งเป็นของลึกซึ้งและใหญ่หลวงเกินกว่าที่จะนึกฝันหรือคาดคะเนล่วงหน้าได้จริง ๆ ท่านอาจจะนึกฝันไว้ล่วงหน้าเท่าใด ๆ ก็ได้ แต่เมื่อขณะนั้นมาถึงเข้า ท่านก็จะต้องได้พบความประหลาดใจ ที่สิ่งที่ท่านนึกฝันไว้ต่าง ๆ นานานั้นไม่เท่าเทียมกับความรู้สึก

อันแท้จริงที่ท่านจะต้องประสบด้วยตนเอง ในขณะอันสำคัญเช่นนั้นเลย ทุก ๆ ท่านที่ได้ผ่านเข้ามาสู่โลกทิพย์แล้ว ก็จะรับรองในความจริงเช่นนี้เหมือนกันหมดว่า ความรู้จากหนังสือหรือจากการคาดคะเนนึกฝันเอานั้น ห่างไกลจากความรู้สึกที่แท้จริงอย่างเทียบกันไม่ได้เลยทีเดียว

บุคคลในโลกทิพย์นั้น เมื่อกลับมาติดต่อกับชาวโลกมนุษย์ก็มักจะรู้สึกอึดอัด ไม่ทราบว่าจะบรรยายความรู้สึกและสภาวะความเป็นอยู่ของตนให้ชาวโลกมนุษย์ฟังได้อย่างไร จึงจะสามารถให้เขาเข้าใจได้อย่างถูกต้องหรือ ใกล้เคียง กับ ความเป็นจริงอย่างที่ สุดความรู้สึกเช่นนี้มีเหมือน ๆ กันหมด ในเมื่อท่านเหล่านั้นพยายามจะตอบคำถามของชาวโลกมนุษย์ที่ว่า สภาวะความเป็นอยู่ของโลกทิพย์นั้นเป็นอย่างไร มนุษย์ส่วนมากติดอยู่ในคำพูดและภาษาของตน ซึ่งอันที่จริงมีสิ่งต่าง ๆ อีกมากหลายที่ไม่สามารถจะบรรยายให้เห็นแจ้ง หรือเข้าใจได้เพียงด้านคำพูดเท่านั้นโดยเฉพาะอย่างยิ่งในเรื่องของโลกทิพย์ ซึ่งสำเร็จและเป็นอยู่ด้วยธาตุใจอย่างเดียวนั้น ยิ่งเป็นของแสนยากที่จะนำมาบรรยายด้วยคำพูดให้ลึกซึ้งเท่าเทียมกับความเป็นจริงได้ เพราะชาวโลก มนุษย์ผู้ เปรียบเหมือน กับอยู่ ในบ่อน้อย เป็นผู้มี

ประสพการณ์อันจำกัดอยู่ในวงแคบย่อม คิดเปรียบ เทียบและนึกฝันเอาตามประสพการณ์ อันแคบของตนเป็นมาตรฐาน ถึงจะบรรยายให้พิสดารเพียงไร เขาก็นึกไปไม่ถึง และโดยเฉพาะอย่างยิ่งภาษาของโลกมนุษย์ก็จะไม่มี พอที่จะบรรยายให้แจ่มแจ้งชัดเจนได้ ดังนั้น ยิ่งบรรยายมากไป ชาวโลกมนุษย์ก็มักจะยิ่งไม่เข้าใจ และผลสุดท้ายก็เลยยิ่งไม่เชื่อหนักขึ้นอีก ตัวอย่างเช่นการบรรยายถึงความสวยงามของดอกไม้และภูมิ ประเทศเป็นต้น เราชาวโลกทิพย์ผู้ซึ่งได้ผ่านเข้า มาเห็นของจริงด้วยตน เองแล้วก็ย่อมรู้และเห็นอย่างแจ้งชัดว่า สิ่งที่กล่าวมาแล้วนี้มีความวิจิตรพิสดารและสวยสดงดงามเหนือโลกมนุษย์ อย่างที่จะเปรียบกันไม่ได้เลย เราอยากจะพูดให้เขาฟัง อยากจะบรรยายให้เขาเห็นจริงเหลือเกิน แต่ไม่รู้จะสรรหาคำพูดอย่างไรจึงจะให้ได้ความหมายลึกซึ้ง ทำให้เขาเกิดมโนภาพใกล้เคียงกับความเป็นจริงได้ผลสุดท้ายก็ต้องกล่าวแต่เพียงว่าสิ่งทั้งหลายเหล่านั้นวิจิตรพิสดารกว่าโลกมนุษย์อย่างมากมายหลายเท่าเช่นสิบเท่าบ้างยี่สิบเท่าบ้างเป็นต้น ซึ่งเราก็รู้ดีว่าการบรรยายเช่นนี้ไม่มีผลนัก เพราะชาวโลกมนุษย์ก็จะไม่สามารถวาดมโนภาพได้เลย ที่สิบเท่าหรือยี่สิบ

นั้นความจริงจะเป็นเพียงไร ที่กล่าวมานี้ก็คือตัวอย่างของส่วนที่เป็นรูปธรรม คือสิ่งที่เห็นได้จับต้องได้เท่านั้น ไม่ต้องกล่าวถึงสิ่งที่เป็นเรื่องของจิตใจโดยตรงเช่นความรู้สึกปีติยินดีต่าง ๆ เป็นต้น การบรรยายให้ชาวโลกมนุษย์ฟังถึงความล้ำลึกไพศาลของอารมณ์ อันบังเกิดกับจิตโดยเฉพาะเช่นนี้ เป็นเรื่องหมดหวังเอาจริง ๆ อย่างมากเราก็ได้แต่เพียงพูดว่า ในตอนนั้นมีความปีติยินดีมีความรู้สึกเอิบอาบเป็นสุขอย่างยิ่ง หรือในทางตรงกันข้าม ถ้ากล่าวถึงอบายภูมิก็ต้องว่ามีความทุกข์ทรมานมากลำบากเหลือแสนเป็นต้นคำบรรยายเหล่านี้ เราชาวโลกทิพย์ผู้ได้ประสบและเห็นแจ้งแก่ใจมาแล้ว ย่อมรู้สึกว่ามันไม่มีความหมายใกล้เคียงความจริงแม้แต่น้อย แต่เราก็ไม่สามารถจะอธิบายให้ชาวโลกมนุษย์ทราบให้ดีกว่านี้ได้อย่างไร เราก็ได้แต่ภาวนาขอให้เขามาเห็นด้วยตาของเขาเอง และรู้ด้วยใจของตนเองเหมือนอย่างพวกเราเท่านั้น

อย่างไรก็ตามมีคำถามอยู่ข้อหนึ่ง ซึ่งข้าพเจ้ามักจะได้รับการซักไซ้ไล่เลียงเสมอว่า เรามีความรู้สึกเป็นอย่างไรบ้างในขณะแรกที่เรารู้ตัวว่าได้หลุดจากกายเนื้อมาแล้วและได้มีกายทิพย์เป็น

ตัวของตัวเองโดยสมบูรณ์ แน่ละ ความรู้สึกเช่นนี้สำหรับผู้ที่เคยติดอยู่กับกายเนื้อ คิดว่ากายเนื้อเป็นตัวของตัวที่แท้จริงติดอยู่ในสันดานมาเป็นเวลานานนั้น ย่อมเป็นของที่แปลกประหลาดมหัศจรรย์ และยิ่งใหญ่อย่างบอกไม่ถูกทีเดียว มันคงจะมีความรู้สึกอันน่าพิศวงลึกล้ำเหนือความรู้สึกใด ๆ ที่เราได้ประสบมาในชีวิต ในสมัยที่ยังครองกายเนื้ออยู่มากนัก

ในการตอบคำถามเช่นนี้ ข้าพเจ้าจะลองประมวลความรู้สึกอันเกิดกับผู้อื่น เช่นของเอ็ด วินและรูธ เป็นต้น มาเล่ากันฟังเป็นทำนองว่า ข้าพเจ้าเป็นตัวแทนของท่านและได้ไปสัมภาษณ์คนทั้งสองมาฉะนั้น

ท่านทั้งหลายคงจะทราบมาแล้วว่า เอ็ดวินกับข้าพเจ้านั้นได้เคยเป็นพระมาด้วยกันในสมัยที่ยังอยู่ในโลกมนุษย์ เอ็ดวินเองก็มิได้มีความรู้ในเรื่องเกี่ยวกับโลกทิพย์หรือโลกหน้าแต่อย่างใด เมื่อข้าพเจ้าปฏิบัติทางสมาธิ ได้รับความลำบากต่าง ๆ ก็ดี ได้เกิดประสพการณ์บางอย่างในทางจิต ในระหว่างที่ปฏิบัติทางสมาธิอยู่ก็ดี เอ็ดวินก็เป็นบุคคลหนึ่งในจำนวนไม่กี่คนที่เห็นอกเห็นใจในความลำบากของข้าพเจ้า และมิได้เหมาว่าข้าพเจ้าเป็น

คนบ้า หรือถูกมารเข้าสิงดังที่บุคคลอื่นส่วนมากมักพากันมองข้าพเจ้าในแง่ร้ายต่าง ๆ นานา ซึ่งต่อมาเขาก็ได้บอกกับข้าพเจ้าว่า เขารู้สึกดีใจไม่น้อยที่มิได้คิดเห็นว่าข้าพเจ้าเป็นบ้าหรือถูกมารสิงเหมือนกับบุคคลอื่น ๆ

อันที่จริงเมื่อเขาเป็นมนุษย์อยู่นั้น ก็เป็นเช่นเดียวกับบุคคลอื่น ๆ ทั้งหลายโดยทั่วไปนั่นเอง คือมิได้มีความรู้ว่ามนุษย์เรานี้เมื่อตายไปแล้วจะเป็นอย่างไรบ้าง เขารู้สึกว่าเรื่องนี้เป็นเรื่องลึกลับสำหรับมนุษย์เสียเหลือเกินและคงเป็นเรื่องพ้นวิสัยที่มนุษย์จะเข้าใจได้อย่างแน่นอน เมื่อคิดไปในทำนองนี้แล้วเขาจึงมิได้พยายามแสวงหาความรู้ความเข้าใจในเรื่องนี้แต่อย่างใด คงคิดเอาง่าย ๆ ว่าถึงเวลาเข้าก็คงจะรู้ได้เอง อย่างไรก็ตามในระหว่างที่ยังมีชีวิตเป็นมนุษย์อยู่ เขาก็ได้พยายามประพฤติตนไปในทางที่ดีที่ชอบตามกำลังความสามารถ เขาได้ปฏิบัติหน้าที่ของตนด้วยความซื่อตรง เคารพคำสั่งสอนของศาสนาอย่างจริงใจ ไม่ได้เป็นคนหน้าไหว้หลังหลอกหรือลวงโลกแต่อย่างไร เขาได้ประพฤติปฏิบัติเช่นนี้ตลอดมาพร้อมกับนึกคิดอยู่เสมอว่า เขาคงจะได้รับผลตอบแทนความดีดังกล่าวแล้วบ้างไม่

มากก็น้อย แต่ผลที่จะได้รับนั้นจะเป็นอย่างไร เขาก็มิได้มีความรู้แจ้ง หรือวิตกกังวลอย่างใดนัก ตลอดที่ยังมีชีวิตอยู่นั้น เขามิได้กระทำกิจทางศาสนาเช่นสวดมนต์ไหว้พระแต่อย่างเดียว แม้ในเรื่องที่ต้องติดต่อกับผู้อื่น เขาก็พยายามอุตสาหะทำความดีตลอดมา เขาไม่เคยวางเฉยหรือดูดายในเมื่อเห็นผู้อื่นได้รับความทุกข์ร้อน หากไม่เป็นการเหลือวิสัยจริง ๆ แล้ว เขาก็ขวนขวายหาทางช่วยเหลือความเดือดร้อนของผู้อื่นอยู่เสมอ ตามกำลังที่จะทำได้ ในการกระทำเช่นนี้ เขาก็ไม่เคยนึกเลยว่าจะอวดใครหรือเพื่อลำเลิกเอาบุญคุณแต่อย่างใด ความดีต่าง ๆ ที่เขากระ-ทำไปด้วยความบริสุทธิ์ใจตลอดมานี้เอง ได้มีส่วนช่วยเหลือเขาเป็นอย่างมาก ในเมื่อถึงคราวที่จะต้องจากโลกมนุษย์มาซึ่งชาวโลก เรียกว่า **ความตาย** ผลแห่งความดีเช่นนั้นเองทำให้เขาได้มาเสวยสุขอยู่ ณ ที่นี้หลังจากมรณกรรมแล้ว

ความรู้สึกครั้งแรกของเอ็ดวิน
หลังจากได้ละทิ้งกายเนื้อมาแล้ว

เขาได้กล่าวมา เขารู้สึกตื่นเต้นเป็นอย่างยิ่ง ชนิดไม่เคยเป็นมาแต่ก่อนเลย ก่อนที่เขาจะตาย เขานึกฝันเอาเองว่า

โลกหน้าคงจะมีสภาวะมืด ๆ มัว ๆ คล้ายกับเมืองในหมอก และคงจะมีการสวดมนต์ภาวนาสรรเสริญพระผู้เป็นเจ้ากันแทบตลอดทั้งวัน ดังนั้น เมื่อได้มาเห็นโลกที่สวยสดงดงามอย่างไม่เคยคิดคาดฝันมาแต่ก่อนเลย เป็นโลกอันแท้จริงที่แจ่มใสสดชื่น ไม่มีสภาวะเป็นเมืองในหมอก หรือเป็นภาพเงา ๆ อย่างใดเช่นนี้ทำให้เขาในครั้งแรกแทบไม่เชื่อสายตาของตนเอง เบื้องหน้าและรอบกายของเขาเป็นภูมิประเทศอัน เจริญตาเจริญ ใจเป็นอย่างยิ่ง มีแม่น้ำลำลาร ไม้ผลไม้ดอก ภูเขาและที่ราบ บ้านเมืองและตึกรามใหญ่น้อยเช่นนี้ทำให้เขาอดนึกไม่ได้เลย ภาพที่เห็นเบื้องหน้านั้นก็คงจะเป็นความจริงอันเจ็บปวดและทรมานในโลกมนุษย์เช่นเดิม ส่วนภาพสิ่งของต่าง ๆ เหล่านี้ก็คงจะหายวับไป ไม่มีอะไรเหลืออยู่เช่นเดียวกับภาพในความฝันทั้งหลายนั่นเอง เขาคิดแน่ใจอยู่อย่างเดียวว่าโลกอันสวยสดงดงามเช่นนี้ ดีเกินไปจนไม่สามารถจะเป็นโลกแห่งความจริงได้เลย

ด้วยเหตุดังกล่าวนี้ เอ็ดวินได้บอกแก่ข้าพเจ้าว่า เขายังดื้อคิดว่าโลกทิพย์นี้เป็นโลกของความฝันอยู่พักใหญ่ และนี่คือความรู้สึกครั้งแรกของเขาหลังจากที่ได้หลุดจากกายเนื้อมาแล้ว

ครั้งแรกที่เขาตื่นขึ้นมานั้น เป็นการฟื้นขึ้นมาภายในบ้านอันสวยงามหลังหนึ่ง เขารู้สึกตัวว่ากำลังนอนอยู่บนเตียงนอนอันอ่อนนุ่ม และแลเห็นสหายเก่าของเขาคนหนึ่งกำลังนั่งอยู่ข้าง ๆ บุคคลผู้นี้ก็เป็นผู้นำวิญญาณของเอ็ดวินมาสู่โลกทิพย์ในทำนองเดียวกันกับที่เอ็ดวินนำวิญญาณของข้าพเจ้ามานั่นเอง แต่มีลักษณะแตกต่างกันอยู่บ้างคือ เอ็ดวินได้รู้สึกตัวฟื้นขึ้นก็พบว่า ตนเองได้มานอนอยู่บนเตียงในบ้านหลังใหม่เสียแล้ว ส่วนข้าพเจ้านั้นรู้สึกตัวว่าหลุดจากกายเนื้อมาตั้งแต่ขณะแรก คือตั้งแต่ยังอยู่ในโลกมนุษย์นั่นเอง

ผู้ตายใหม่ ๆ เมื่อฟื้นขึ้นมาในโลกทิพย์ มักไม่ยอมเชื่อว่าตนตายแล้ว

สหายของเอ็ดวิน จึงพาเขาออกไปนอกประตู เพื่อให้ดูทัศนียภาพของโลกใหม่โดยรอบ จากนั้นก็ถึงตอนที่เป็นภาระหนักที่สุดของเพื่อนของเขาผู้มีหน้าที่รับวิญญาณของมนุษย์มาสู่โลกทิพย์ คือจะต้องบรรยายให้เขาเห็นความจริงว่า เขาได้ตายมาแล้วจากโลกมนุษย์ และบัดนี้ เขาก็กำลังมีชีวิตอยู่อย่างสมบูรณ์ในโลกอีกโลกหนึ่ง เป็นชีวิตจริง ๆ ไม่แพ้ชีวิตในโลกมนุษย์

นั้นเลย และโดยทั่วไปจะวิเศษพิสดารกว่าเสียด้วยซ้ำ ทั้งนี้เพราะผู้ที่ตายใหม่ ๆ มักจะไม่ใคร่ยอมเชื่อได้เลยว่าเป็นเช่นนั้น ส่วนมากเขาคงคิดว่าเขายังเป็นมนุษย์อยู่เสมอ และโดยเฉพาะอย่างยิ่ง เอ็ดวินก็รู้สึกอยู่ตลอดเวลาว่าเขากำลังฝันไป เป็นการฝันที่ดีทำให้เขามีความผาสุกมาก แต่มันก็ทำให้เขาได้รับความทรมานใจและหวั่นวิตกมากเหมือนกัน เพราะมันเตือนให้เขารู้สึกอยู่เสมอว่า อีกไม่ช้าภาพอันสวยสดงดงามและความสึกอิ่มเอิบเบิกบานใจเช่นนี้ก็คงจะหายวับไปเช่นเดียวกันกับในความฝันทั้งหลายที่เขาเคยฝันมาหลายต่อหลายครั้งแล้วฉะนั้น และต่อจากนั้นเขาก็คงจะตื่นขึ้นมากลายเป็นคนป่วยเช่นเดิม เอ็ดวินได้กล่าวว่า กว่าเขาจะรับเชื่อได้ว่า เรื่องดังกล่าวไม่ใช่ความฝันก็เป็นเวลานานโขอยู่ แต่รู้สึกว่าสหายของเขามีความอดทนและมีอารมณ์เย็นเป็นอย่างยิ่ง

ในขณะที่แน่ใจว่าไม่ใช่ความฝัน เขาก็รู้สึกว่าเกิดมีความปีติปราโมทย์อย่างที่ไม่เคยมีมาแต่ก่อนเลย ต่อจากนั้นเขาจึงเริ่มกระทำอย่างที่รูธกับข้าพเจ้า หรือคนอื่นกระทำมาแล้วนั้นเอง คือออกตระเวนท่องเที่ยวไปตามที่ต่าง ๆ ด้วยความตื่นเต้นยินดี บัดนี้เขาได้เป็นผู้มีอิสระพร้อมทั้งกายและใจ ไม่ต้อง

ถูกมัดอยู่กับพันธะหรือความลำบากและทรมานอย่างใด ๆ โดยสิ้นเชิง

ความรู้สึกของรูธ

สำหรับรูธนั้น เธอได้กล่าวว่ามรณกรรมของเธอเป็นไปอย่างสงบสุข คือมิได้ดีความทรมานมากมายนัก ในขณะสุดท้ายนั้น เธอได้หลับผล็อยไปเหมือนคนนอนหลับตามธรรมดาได้สักครู่หนึ่ง ก็รู้สึกตัวว่าตื่นขึ้นมาอยู่ในบ้านที่น่าอยู่และงดงามอย่างยิ่งหลังหนึ่งเช่นเดียวกับเอ็ดวิน เธอได้พบเพื่อนเก่าของเธออยู่ข้าง ๆ ผู้ซึ่งพร้อมที่จะตอบคำถามเกี่ยวกับความสงสัยต่าง ๆ นานาซึ่งมักจะเกิดขึ้นเสมอแก่ผู้ที่ผ่านเข้ามาสู่โลกทิพย์ในระยะแรก ๆ

ตามปกติรูธเป็นคนค่อนข้างพูดน้อย และโดยเฉพาะอย่างยิ่งในส่วนที่เกี่ยวกับตนเอง เธอมักไม่ค่อยเล่าอะไรให้ผู้อื่นฟังนัก สำหรับเอ็ดวินนั้นข้าพเจ้ารู้จักเขาดีมาตั้งแต่ยังเป็นมนุษย์ จึงสามารถประมวลเหตุการณ์เกี่ยวกับความประพฤติและอัธยาศัยใจคอของเขาได้มากพอสมควร แต่สำหรับรูธนั้นข้าพเจ้าไม่เคยได้รู้จักมาแต่ก่อนเลยในสมัยเมื่อยังเป็นมนุษย์ ดังนั้นเรื่องราวต่อ

ไปนี้จึงปะติดปะต่อกันมาได้มาจากการสนทนากันบ้าง และการถามกันบ้างนาน ๆ ครั้ง

เธอได้กล่าวว่า ตามปกติเธอก็มิได้ไปวัดบ่อยนัก ที่เป็นเช่นนี้มิใช่เพราะว่าเธอมิได้นับถือศาสนาก็หาไม่ แต่เพราะว่าทัศนะของพระสงฆ์ที่สอนกันอยู่นั้นรู้สึกว่าไม่ค่อยจะตรงกัน เท่าที่ทางพระสอนก็มีการกะเกณฑ์บังคับให้เชื่อเสียเป็นส่วนมาก ดูเหมือนจะไม่ให้ใช้เหตุผลหรือปัญญาเสียเลย นอกจากนั้นเธอรู้สึกเอาเองจากส่วนลึกของหัวใจว่าคำสอนเรื่องโลกหน้าก็ดี เรื่องวันพิพากษาโทษมนุษย์ก็ดีนั้น น่าจะมีอะไรผิดพลาดไปหลายอย่างเสียแล้ว ความรู้สึกเช่นนี้ทำความลำบากและอึดอัดให้แก่เธอมาก ในเมื่อต้องคบหาสมาคมกับผู้อื่นทั้งฝ่ายพระและฆราวาสซึ่งมีความเห็นไม่ตรงกัน คำสอนเรื่องที่ว่ามนุษย์ทุกคนเป็นผู้ทำบาปหรือเป็นผู้รับมรดกบาปอย่างชนิดเหวี่ยงแหเช่นนี้ เธอรู้สึกเอาเองว่าเป็นความยุติธรรมอย่างยิ่ง เพราะการที่บุคคลผู้ที่มิได้มีส่วนรู้เห็นหรือร่วมในการทำบาปใด ๆ เลย แต่ต้องมาได้รับการประณามเอาดื้อ ๆ ว่าเป็นผู้มีบาปเช่นนี้ เธอรู้สึกว่าเป็นสิ่งที่ทนไม่ได้ และความจริงก็ไม่น่าจะเป็นเช่นนั้น จริงอยู่ เราอาจจะไม่ใช่นักบุญหรือผู้สำเร็จไปหมดทุกคนก็จริง แต่เราก็คง

มิใช่เป็นผู้มีบาปอย่างที่ถูกพวกพระตราหน้าไว้ไปเสียหมดทุกคน เท่าที่เคยพบปะสมาคมมาก็ปรากฏว่า บางคนมิได้มีคุณลักษณะที่จะถูกตราหน้าว่าเป็นผู้มีบาปได้เลย ก็เมื่อในทัศนะของเขาซึ่งเป็นมนุษย์ยังมีความรู้สึกเมตตากรุณาต่อมนุษย์ด้วยกันถึงขนาดนี้แล้ว พระผู้เป็นเจ้าจะมีความทารุณโหดร้ายถึงขนาดลงโทษผู้ไม่มีความผิดได้ทีเดียวหรือ ถ้าเป็นเช่นนั้นจริง ก็แสดงว่าเธอมีความกรุณามากกว่าพระเจ้าเท่านั้นเอง ซึ่งจะเป็นไปได้อย่างไร ด้วยเหตุต่าง ๆ ดังกล่าวมานี้ ทำให้เธอมีทัศนะเชื่อส่วนตัวของเธอเช่นนี้ หากพวกพระทั้งหลายได้ทราบเรื่องเข้าแล้ว คงจะพากันตื่นตกใจในความเห็นอันแหวกแนวเช่นนี้อย่างขนานใหญ่ และคงจะต้องกล่าวหาเธอต่าง ๆ นานา เป็นทำนองว่าวิญญาณของเธอคงจะได้รับโทษทัณฑ์อันไม่รู้จบเป็นแน่ ในฐานะที่มีความคิดอุตริวิตถารเช่นนี้ แต่รูธก็รู้สึกว่าเธอเป็นคนหัวดื้อเอาการอยู่เหมือนกัน เพราะเธอไม่เคยหวั่นวิตกในความคิดแหวกแนวเช่นนี้แต่อย่างใด เธอคงยึดมั่นอยู่ในอุดมคติส่วนตัวของเธอเอง ไม่ดูดายในความทุกข์และความเดือดร้อนของผู้อื่น พยายามขวนขวายหาวิธีช่วยเหลือแบ่งเบาความทุกข์ยากของเพื่อน

มนุษย์ด้วยกันไปตามกำลังความสามารถ และไม่เคยคิดหรือกระทำการใด ๆ เพื่อเบียดเบียนและประทุษร้ายผู้อื่นเลย

เธอมิได้มีความหวาดกลัวต่อความตายเท่าใดนัก เพราะนึกเชื่ออยู่อย่างหนึ่งว่า เมื่อถึงเวลาเข้าจริง ๆ เธอก็คงสามารถเผชิญหน้ากับมันได้อย่างอาจหาญ และอนาคตของเธอหลังจากมรณกรรมแล้วก็คงไม่มืดมัวเกินไปนัก แม้เธอจะยังไม่รู้แจ่มแจ้งว่าความเป็นอยู่ในโลกหน้าจะเป็นเช่นใดก็ตาม อันที่จริงเธอก็รู้ตัวดีว่าไม่มีเหตุผลอย่างใดในการที่จะถือเช่นนี้ แต่ก็รู้สึกอย่างหนึ่งว่ามันออกมาจากส่วนลึกของหัวใจ ทำให้เธอมีความยึดมั่นอยู่ในความคิดเช่นนั้นเสมอ

นอกจากทัศนียภาพอันสวยสดงดงามของภูมิประเทศรอบข้างซึ่งปรากฏให้เห็นอยู่เบื้องหน้านั้นแล้ว สิ่งที่ทำให้เธอรู้สึกประหลาดใจเป็นอย่างยิ่งก็คือความแจ่มใสของ บรรยา กาศนั่นเอง เธอรู้สึกทันทีในขณะรกที่ลืมตาขึ้น ว่าเหตุไฉนบรรยากาศของสถานที่นี้จึงแจ่มใสอย่างชนิดที่เธอไม่เคยนึก ฝันว่าจะ เป็นไปได้ถึงเพียงนี้เลย ไม่มีหมอกหรือฝ้าหรือสิ่งอื่นใดที่จะทำให้เกิดความมัวในบรรยากาศโดยรอบเลยแม้แต่น้อย และรู้สึกว่ากำลังแห่งสายตาของเธอนั้นดูเหมือนจะเพิ่มขึ้นเป็นอย่างมาก เพราะรู้

สึกตัวได้ทันทีว่าสามารถมองออกไปเห็นภูมิประเทศได้อย่างระยะไกลเหลือเกิน ความจริงเธอเป็นผู้มีประจักษุประสาทละเอียดมาแต่เดิมแล้ว คือสามารถแยกแยะสีสรรวรรณะต่าง ๆ ได้ดีกว่าผู้อื่น แม้ในด้านการดนตรีเธอก็มีโสตประสาท อันได้รับการฝึกอบรมมาเป็นอย่างดีแล้วเหมือนกัน แต่ครั้นเมื่อเข้ามาสู่ภูมิเช่นนี้ เธอก็รู้สึกว่าอินทรีย์เหล่านั้นมีประสิทธิภาพเพิ่มขึ้นอย่างมากมาย จนเธอต้องประหลาดใจเป็นอย่างยิ่ง

ในชั้นแรก เธอก็เป็นเช่นเดียวกับผู้เพิ่งย่างเข้ามาสู่โลกทิพย์ใหม่ ๆ ทั้งหลาย คือยังไม่ค่อยจะเชื่อในประสาทสัมผัสของตนเองเท่าใดนัก คอยแต่จะรู้สึกว่าเป็นภาพลวงเสียร่ำไป เธอคิดว่า ถ้าจะนับตามเวลาในโลกมนุษย์ก็คงจะกินเวลาหลายวันอยู่กว่าเธอจะไว้ใจในสภาวะความเป็นอยู่อันใหม่เช่นนี้ได้

ต่อจากนี้ ข้าพเจ้าจะขอนำท่านไปพบกับบุคคลอีกผู้หนึ่ง ซึ่งเมื่อครั้งเป็นมนุษย์ ก็ได้เป็นนักบวชเช่นเดียวกันกับข้าพเจ้าและเอ็ดวินเหมือนกัน แต่ท่านเป็นผู้มีศักดิ์ในทางพระสูงกว่าเราทั้งสอง เราได้พบท่าน ขณะเมื่อสนทนากันอยู่วันหนึ่ง และข้าพเจ้าจะขอนำถ้อยคำของท่านจากการสัมภาษณ์ของข้าพเจ้ามาเล่าสู่กันฟังอีกสักรายหนึ่ง

ท่านกล่าวว่า ความรู้สึกครั้งแรกเมื่อได้ปรากฏตัวขึ้นในที่นี้ก็คือ ท่านได้รำพึงอยู่ในใจอย่างตื่นเต้นว่า สถานที่นี้เป็นบ้านเมืองของใครที่ไหนหนอ จึงได้สวยงามตระการตาถึงเพียงนี้ ครั้นต่อมาเมื่อท่านได้ทราบความจริงทั้งหลายแหล่แล้ว ท่านก็รู้สึกเสียดายเวลา ที่ได้ปล่อยให้ล่วงไปเสียเปล่าประโยชน์เมื่อครั้งยังอยู่ในโลกมนุษย์ เพราะท่านกล่าวว่า เนื่องจากท่านค่อนข้างจะเป็นคนใหญ่คนโตอยู่สักหน่อยในสมัยนั้น จึงได้ใช้เวลาส่วนมากให้หมดเปลืองไปในงานพิธีอันหรูหรา มีเกียรติยศและพิธีการเพิ่มพูนบารมีต่าง ๆ มากมาย ซึ่งโดยมากก็หาแก่นสารอะไรไม่ค่อยได้ นอกจากเป็นเรื่องเพียงแค่เปลือกเท่านั้น อย่างไรก็ตามท่านยังรู้สึกตัวเองว่า ยังเคราะห์ดีอยู่อย่างหนึ่ง คือมิได้ปล่อยใจให้หลงมัวเมาตามไปเสียทั้งหมด ว่าโดยใจจริงแล้ว ท่านก็พอจะรู้อยู่บ้างเหมือนกันถึงความหาสาระมิได้ ของพิธีการและเกียรติศักดิ์เหล่านั้น แต่เมื่อเป็นการหลีกเลี่ยงไม่ได้ก็ต้องกระทำไปทำนองตามประเพณีนิยมเท่านั้นเอง

แต่สิ่งที่ทำให้ท่านผิดหวังเป็นอย่างมากก็คือ การที่ได้เห็นว่าคำสอนหลายอย่างของพวกพระในโลกมนุษย์นั้นเหลวไหลใช้ไม่ได้เสียโดยมาก เพราะเมื่อท่านได้เข้ามาเห็นสภาพ

การต่าง ๆ ตามความเป็นจริงด้วยตนเองเช่นนี้แล้ว ก็รู้สึกว่าคำสอนที่ขู่เข็ญต่าง ๆ ก็ดี ความเชื่ออันงมงายไร้เหตุผลต่าง ๆ ก็ดีล้วนพังครืนลงมาอย่างไม่เป็นท่าเลยทั้งสิ้น ท่านรู้สึกว่าท่านได้มีชีวิตอยู่ใต้ข้อบังคับขู่เข็ญจุก ๆ จิก ๆ ของพวกพระในโลกมนุษย์ซึ่งมากด้วยกฎเกณฑ์ต่าง ๆ ในโลกทิพย์นี้เป็นไปตามธรรมชาติจริง ๆ ไม่ยุ่งยากกวนใจเลอะเทอะ และเต็มไปด้วยอคติต่าง ๆ เหมือนในโลกมนุษย์ ในที่นี้ไม่มีพิธีการหรือยศศักดิ์หรูหราใหญ่โต ที่เต็มไปด้วยความหลอกลวงดังเช่นในโลกมนุษย์ กล่าวโดยรวมยอดความเลอเลิศของโลกทิพย์นี้ก็คือว่าเรารู้สึกเป็นอิสระอย่างเต็มที่ทั้งกายและใจจริง ๆ ในด้านกาย ไม่มีความเหน็ดเหนื่อยหิวกระหาย โรคภัย-ไข้เจ็บแต่อย่างใด (เฉพาะผู้อยู่ในภูมิสุคติ) ในด้านจิตใจไม่มีเรื่องของการขู่เข็ญ คุกคามหรือกดขี่ทุกประการ. □ □

บทที่ ๑๔

ลักษณะของกายทิพย์

มีคำถามอยู่ข้อหนึ่ง ซึ่งบุคคลมักจะคิดฝันและนำมาถามข้าพเจ้าอยู่เสมอ ๆ คือ **กายทิพย์นั้นมีลักษณะอย่างไร ? และเมื่อเราได้ละทิ้งกายเนื้อมาครองกายทิพย์แล้วนั้นมีความรู้สึกหรืออินทรีย์ หรือประสาทสัมผัส แตกต่างกับกายเนื้ออย่างไรบ้าง ?** ปัญหานี้แตกต่างกับข้อที่แล้วมาอยู่แง่หนึ่งคือ ข้อที่แล้วมาเป็นการเปรียบเทียบระหว่างสภาวะของโลกทิพย์กับโลกมนุษย์ ส่วนข้อนี้ เป็นการแสดงลักษณะเปรียบเทียบระหว่างกายเนื้อกับกายทิพย์โดยตรง

เรื่องเช่นนี้ จะว่าตอบง่ายหรือยากก็ได้ทั้งสองทาง สมมุติว่าข้าพเจ้าจะถามท่านว่า กายเนื้อของท่านนั้นมีลักษณะอย่างไร หรือการที่ท่านเป็นชาวมนุษย์ครองกายเนื้อแล้วมีความรู้สึกอย่างไรบ้าง ท่านก็คงจะรู้สึกอึดอัดในการหาคำตอบหรือบรรยายให้ถูกต้องและถี่ถ้วนได้ เพราะมันเป็นเรื่องธรรมดา

เหลือเกิน จนเราไม่ได้นึกคิดว่ามันจะเป็นอย่างไร ข้อนี้ฉันใด คำถามเกี่ยวกับเรื่องกายทิพย์หรือความรู้สึกในเมื่อครองกายทิพย์ ก็เป็นฉันนั้น

อย่างไรก็ตาม เนื่องจากข้าพเจ้าก็เคยได้เป็นมนุษย์ครองกายเนื้อมาก่อนเหมือนกัน จึงพอใจผู้ที่ตั้งคำถามหรือมีความสงสัยในเรื่องเช่นนี้อยู่มาก ซึ่งข้าพเจ้าจะพยายามบรรยายให้ทราบเท่าที่จะทำได้

ประการแรก ขอให้ท่านนึกถึงกายเนื้อของท่านเสียก่อน กายชนิดนี้เป็นของหยาบและหนัก มีความรู้สึกเหน็ดเหนื่อยเมื่อยล้าอยู่เสมอ ซึ่งจะต้องให้ได้รับการพักผ่อนหลับนอนตามเวลา นอกจากนั้น มันยังรู้สึกหิวและกระหายอยู่บ่อย ๆ ซึ่งต้องหาอาหารบ้าง เครื่องดื่มบ้าง มาปรนเปรอบ้างเพื่อดับทุกขเวทนาที่เกิดขึ้น มิฉะนั้นก็ทนไม่ไหว นอกจากนั้นเป็นสาธารณะแก่ความหนาวร้อน โรคภัยไข้เจ็บนานาประการ ซึ่งต้องหาเสื้อผ้าปกคลุมและเยียวยากันบ่อย ๆ เป็นความลำบากและยุ่งรำราญทั้งกายและใจ แต่ก็ยังไม่หมดในเรื่องความลำบากของร่างกายเพียงเท่านี้ เพราะอวัยวะแขนขาเป็นต้นของกายเนื้อนั้นต้องเสี่ยงต่ออันตรายอยู่เสมอ อาจจะขาด หัก หรือชำรุด พิการไป

เมื่อไรก็ได้ หากเกิดอุบัติเหตุอย่างรุนแรง ซึ่งไม่มีผู้ใดล่วงรู้ได้ว่าจะมีขึ้นเมื่อไร แม้ว่าจะปลอดจากอุบัติเหตุดังกล่าวไปได้ เมื่อถึงคราววัยชราอินทรีย์หรือประสาทสัมผัสของกายเนื้อก็จะหย่อนประสิทธิภาพลงโดยลำดับ ซึ่งทั้ง ๆ ที่เราคิดว่าเราเป็นเจ้าของมัน ก็ยังบังคับไม่ได้ หนัก ๆ เข้าประสาทสัมผัสของเราบางชนิดอาจถึงแก่ ชำรุดเสีย หายไป โดยที่ไม่ สามารถจะ แก้คืน ก็ได้ หรือมิฉะนั้น อินทรีย์เหล่านั้นอาจจะบกพร่องตั้งแต่เมื่อเกิดมาก็ได้ บางครั้งมันสมองของกายเนื้ออาจจะพิการ ไม่สามารถควบคุมความเป็นไปของกายเนื้อให้สมบูรณ์อีกก็ได้ ทั้งหมดนี้เป็นอุทาหรณ์อย่างกว้าง ๆ เท่าที่พอจะนึกได้เกี่ยวกับทุกข์ของกายเนื้อซึ่งท่านก็คงจะพอสรุปลงความเห็นได้ ว่ามันเต็มไปด้วยความทุกข์และความเศร้าหมองเพียงใด ถึงแม้ว่าท่านจะเป็นคนที่โชคดีกว่าผู้อื่นมาก กล่าวคือ อาจจะมีร่างกายแข็งแรงมีอินทรีย์สมบูรณ์ และนำชีวิตให้ปลอดจากอุบัติเหตุและเป็นอันตรายตลอดจนถึงโรคภัยต่าง ๆ มาได้ก็ตาม ถึงกระนั้น ก็ยังมีโรคหรือทุกข์อีกอย่างน้อยสามประการ ซึ่งท่านผู้ครองกายเนื้อจะไม่สามารถหลีกเลี่ยงได้เลย นั่นคือความหิว, กระหายและความเหนื่อย ซึ่งสามประการนี้ท่านจะต้องคอยปรนเปรอแก้ไขอยู่

เสมอ ด้วยอาหาร, น้ำ และการพักผ่อนตามสมควร มิฉะนั้น กายเนื้อจะทนอยู่ไม่ได้

ตอนนี้ ขอให้ท่านใช้มโนภาพปัดเอาความทุกข์ของกายเนื้อต่าง ๆ ออกไปเสียให้หมด คือ ตัดความหิว กระหาย ความเหน็ดเหนื่อยเมื่อยล้าต่าง ๆ โรคภัยไข้เจ็บนานาชนิด อุบัติเหตุต่าง ๆ ตลอดถึงความเสื่อมโทรมแห่งอินทรีย์สังขารอันเกิดขึ้นตามธรรมชาติแห่งวัย สิ่งอันไม่น่าจะพึงปรารถนาเหล่านี้ ขอให้ท่านปัดทิ้งออกไปเสียให้หมด โดยไม่มีเหลือจากร่างกายของท่าน ให้คงเหลืออยู่แต่ร่างกายจริง ๆ ไม่มีความทรมานจากหนาวร้อน จากความหิว กระหาย เหน็ดเหนื่อย โรคภัย เหตุร้าย หรือความเสื่อมโทรมอย่างใด นั่นแหละคือกายทิพย์ และผู้ครองกายทิพย์จะรู้สึกอย่างไร ก็ลองนึกเอาเอง

เมื่อข้าพเจ้ายังครองกายเนื้อในมนุษย์โลก ก็ต้องผ่านความทุกข์ยากอย่างท่านทั้งหลายเหมือนกัน จนกระทั่งถึงวาระสุดท้าย ซึ่งร่างกายต้องได้รับความเจ็บไข้จนทนไม่ได้ และทำให้ข้าพเจ้าต้องละจากกายเนื้อ อันเป็นภาวะที่ชาวโลกมนุษย์สมมุติเรียกกันว่าความตาย และในขณะที่หลุดจากกายเนื้อนั้นเอง ข้าพเจ้าก็รู้สึกว่าได้หลุดจากความทุกข์นานาประการของร่าง

กาย เหลืออยู่แต่เพียงกายทิพย์ ซึ่งเป็นตัวของข้าพเจ้าโดยสมบูรณ์ ในขณะต่อมาเมื่อข้าพเจ้าได้สนทนากับเอ็ดวินอยู่ใกล้ ๆ กับเตียงนอน ซึ่งกายเนื้อของข้าพเจ้านอนทอดหาชีวิตมิได้แล้วนั้น ข้าพเจ้ารู้สึกปลอดโปร่งหายจากความทุกข์ต่าง ๆ ซึ่งต้องทนรับช่วงจากกายเนื้อมาอยู่เมื่อกี้นี้อย่างกับปลิดทิ้ง ทำให้รู้สึกว่ามีความเบาและโล่งขึ้นอย่างแปลกประหลาด ทั้งที่ข้าพเจ้าได้เห็นกายเนื้อของตนนอนทอดปราศจากชีวิตอยู่เบื้องหน้าเช่นนี้แล้วก็ตาม แต่ข้าพเจ้าก็รู้สึกว่าข้าพเจ้ายังมีร่างกายทุกส่วนครบบริบูรณ์ มีแขน มีขา มีปาก ยังสามารถเดินเหินได้ เห็นได้ พูดจาสนทนากันกับเอ็ดวินได้เป็นปกติ แต่อันที่จริงในขณะนั้นข้าพเจ้าก็รู้สึกว่ามิได้กังวลถึงเรื่องนี้แต่อย่างใด คงพูดจาสนทนากับเอ็ดวินต่อไปเป็นปกติ ในทำนองเดียวกันกับที่ท่านย่อมทำงานหรือพูดคุยกับใครได้ตลอดทั้งวัน โดยไม่จำเป็นที่จะต้องไปนึกคิดให้เสียเวลาว่า เรายังคงมีร่างกายอยู่หรือเปล่าตลอดเวลาที่ทำงานหรือพูดคุยอยู่นั้น เพราะมันเป็นของธรรมดาเหลือเกินว่าใครจะมามัวนั่งคิดถึงเรื่องเช่นนี้ แต่มีความจริงอยู่อีกอย่างหนึ่งก็คือว่า ยิ่งเวลาผ่านไปข้าพเจ้าก็รู้สึกว่ามีความสบายอกสบายใจและปลอดโปร่งยิ่งขึ้นทุกขณะ เป็นความรู้สึกทั้งของร่างกายและ

จิตใจซึ่งข้าพเจ้าไม่เคยประสบมาเลยตลอดสมัยที่ยังครองกายเนื้ออยู่ ความรู้สึกเช่นนี้ ท่านผู้เป็นชาวโลกมนุษย์ ผู้ต้องแบกภาระหนักของร่างกายเนื้ออยู่ตลอดเวลาจะไม่มีวันเข้าถึงหรือนึกฝันได้เป็นอันขาด ข้าพเจ้าได้ประสบมาด้วยตนเองแล้ว ได้เคยนึกหาคำเปรียบเทียบมาแล้วแต่ก็จนปัญญาจริง ๆ ไม่สามารถจะหาคำพูดของชาวโลกมนุษย์มาบรรยายให้ท่านเห็นได้ ทั้ง ๆ ที่ข้าพเจ้าก็ได้เคยมีชื่อว่าเป็นนักเขียนผู้หนึ่งเหมือนกัน ภาวะเช่นนี้เป็นภาวะที่จะเกิดขึ้นต่อเมื่อท่านได้ หลุด จากกายเนื้อมาเสียก่อนเท่านั้น จึงจะรู้สึกได้ด้วยตนเอง มันเป็นภาวะที่ไม่มีอยู่ในโลกมนุษย์ มันอยู่เหนือวิสัยของมโนภาพและจินตนาการทุกอย่างของชาวโลกมนุษย์โดยสิ้นเชิง

ข้อความที่กล่าวมาแล้วนี้อาจจะยืดยาวอยู่สักหน่อย แต่ก็รับรองว่าไม่มีสิ่งใดเกินความจริงไปเลย ถ้าจะมีอยู่บ้างก็เป็นความบกพร่องในข้อที่บรรยายได้ "ไม่ถึง" ความจริงเท่านั้น ในขณะที่กล่าวถึงนี้ข้าพเจ้ารู้สึกว่าจิตใจของตนเอง นอกจากจะมีความปลอดโปร่งดังที่ได้บรรยายมาแล้ว ก็ยังมีความแจ่มใสและมีอำนาจเพิ่มขึ้นอย่างประหลาด ข้าพเจ้าสามารถระลึกย้อนหลังไปถึงการกระทำและคำพูดทุกประการที่ต้องการจะ ระลึกได้

ไม่ว่าจะนานมาแล้วสักเท่าไร กล่าวอีกนัยหนึ่งก็คือ เมื่อกายทิพย์ของเราได้พรากจากกายเนื้อมาแล้วเช่นนี้ เราจะมีสติหรือความจำดีขึ้นมาก สิ่งใดที่ทำพูดหรือคิดไว้แล้วจะไม่มีวันลืมเลือนเลย บางอย่างที่เรานึกไม่ได้ในขณะที่ยังครองกายเนื้ออยู่นั้น ก็จะนึกขึ้นได้ในตอนนี้เอง ทั้งนี้เพราะสิ่งเหล่านั้นหาได้ลบเลือนไปไม่ แต่จะฝังแน่นเป็นรอยพิมพ์ใจอยู่ในจิตใต้สำนึกตลอดเวลา

แต่ทั้งนี้ก็มิได้หมายความว่าจิตของเราในขณะเช่นนี้ จะต้องถูกหลอกหลอนอยู่ด้วยความจำในอดีตตลอดเวลา หามิได้เลย เพราะเท่าที่ข้าพเจ้าได้กล่าวมาแล้วนี้ ก็ความหมายแต่เพียงว่า สิ่งทั้งหลายเหล่านั้นอยู่ในวิสัยที่เราจะระลึกได้ในเมื่อต้องการเท่านั้น ซึ่งจะแตกต่างกันกับในสมัยเมื่อเป็นมนุษย์อยู่บ้างก็คือว่า ในตอนนั้นอาจจะมีเหตุการณ์หลายอย่างที่เราระลึกย้อนหลังไปไม่ได้ แต่ในบัดนี้เราจะระลึกย้อนหลังไปได้เสมอนานเท่านาน ซึ่งคุณลักษณะดังกล่าวนี้ ก็เป็นลักษณะสามัญของบุคคลทั่วไปเมื่อได้ผ่านเข้ามาสู่ภูมินี้ อำนาจของความจำหรือสติดังกล่าวมาแล้วนี้ ทำให้เกิดประโยชน์อย่างยิ่งในการศึกษาเล่าเรียนวิชาต่าง ๆ ในโลกทิพย์นี้ เพราะดังที่ข้าพเจ้าได้บรรยายมาแล้วว่า พวกเราชาวโลกทิพย์นี้หาได้ใช้เวลาไปในการฟังเทศน์หรือ

สวดมนต์อย่างเดียวไม่ แต่เราใช้เวลาของเราเพื่อศึกษาศิลปะและวิทยาการต่าง ๆ ตามความถนัดของแต่ละบุคคลเช่นเดียวกับในโลกมนุษย์เหมือนกัน ต่างกันอยู่ก็แต่ว่าพวกเราที่นี่ทำงานและศึกษาเล่าเรียนกันด้วยความสมัครใจจริง ๆ ไม่มีใครทำเพื่ออาชีพหรือด้วยความจำเป็นอย่างใดเลย เราทำและเล่าเรียนสิ่งที่เราต้องการ ในเวลาที่เราต้องการ และเราหยุดเพื่อเปลี่ยนอารมณ์หรือเพื่อเหตุอื่น ๆ ก็ได้ตามเวลาที่เราต้องการจะหยุด ไม่มีการบังคับหรือขู่เข็ญอย่างใดเลย

ด้วยเหตุดังกล่าวมา ชาวโลกทิพย์จึงทำงานและเล่าเรียนได้อย่างรวดเร็วผิดกว่าชาวโลกมนุษย์มาก สิ่งใดที่ได้เรียนแล้วจะไม่มีวันลืมไปได้เลย เพียงเท่านี้ท่านก็คงจะเห็นได้แล้วว่าคุณสมบัติเช่นนี้ทำให้เราก้าวหน้าไปได้ไกลและเร็วเพียงใด ไม่ต้องกล่าวถึงข้อได้เปรียบอย่างอื่น เช่นการที่เราสามารถเรียนและทำงานได้โดยมันสมองไม่รู้จักเหน็ดเหนื่อย และไม่มีโรคภัยไข้เจ็บเป็นเครื่องเบียดเบียน แม้ในการฝึกหัดการฝีมือต่าง ๆ เราก็ทำได้รวดเร็วมาก เพราะกล้ามเนื้อทุกอย่าง อยู่ในความควบคุมบังคับของจิตใจโดยสมบูรณ์ อย่าลืมว่าเราก็มีกล้ามเนื้อเช่นเดียวกับท่านเหมือนกัน ตราบใดที่จิตใจต้องการจะให้เป็น

ไปอย่างใดแล้ว จะไม่มีการเผลอไผล พลาดพลั้ง หรือล้นไถล ออกนอกทางของจิตใจได้เลยเป็นอันขาด ซึ่งท่านคงจะจำได้ว่า ข้าพเจ้าได้เคยกล่าวมาแล้วครั้งหนึ่งว่า อุบัติเหตุหรือสิ่งซึ่งไม่ได้ตั้งใจทำนั้นจะเกิดมีขึ้นไม่ได้เลยในที่นี้ เพราะฉะนั้นเมื่อเราฝึกหัดการฝีมือหรือการเล่นใด ๆ เช่นงานเย็บปักถักร้อย หรือการดนตรีที่ต้องเล่นกับเครื่องมือเช่น ปีอาโน หรือไวโอลินก็ดี เราจะไม่ต้องเสียเวลาหัดกันนาน ๆ เหมือนอย่างชาวโลกมนุษย์เลย สิ่งที่เราจะทำไม่ได้ก็คือสิ่งที่ยังไม่ได้เรียนรู้หรือสิ่งที่เราไม่อยากเรียนรู้ เพราะอาจไม่ถูกกับนิสัยของเราเท่านั้น ทั้งนี้เพราะมีความจริงอยู่ข้อหนึ่ง ซึ่งข้าพเจ้าก็ได้เคยกล่าวมาแล้วเช่นเดียวกันว่า คนเรานั้นแม้ตายไปแล้ว นิสัยเดิมก็ยังหาได้เปลี่ยนแปลงไปไม่ เพราะฉะนั้นเราจึงมิได้หมายความว่า พวกเราชาวโลกทิพย์จะต้องเก่งหรือรู้ไปเสียหมดทุกอย่าง ทั้งนี้เพราะในโลกทิพย์นี้สิ่งใดที่ท่านไม่ชอบทำ โดยฝืนกับนิสัยของท่านก็ไม่ต้องทำ เพราะความจำเป็นที่จะต้องทำเพื่ออาชีพหรือเพื่อเศรษฐกิจอะไรในทำนองนั้น ได้หมดสิ้นไปแล้วทุกประการ แม้บุคคลที่มีสติปัญญาไม่ค่อยดีนักเมื่อครั้งยังเป็นมนุษย์ ก็จะพบว่าระดับแห่งสติปัญญาของเขาเพิ่มทวีขึ้นเป็นอันมาก เมื่อเข้ามาสู่

ณ โลกนี้ข้อได้เปรียบอีกประการหนึ่งก็คือ เรามีอาจารย์ผู้สามารถในวิชาการแขนงต่าง ๆ ทุกแขนง ไว้คอยแนะนำพร่ำสอนลูกศิษย์อย่างพร้อมมูล เพราะฉะนั้นสำหรับท่านผู้รักวิชาต่าง ๆ ลองคิดดูก็แล้วกันว่า การศึกษาเล่าเรียนของเราจะก้าวหน้าไปได้ผิดกว่าในโลกมนุษย์สักเพียงใด ในเมื่อทั้งฝ่ายศิษย์และอาจารย์มีร่างกายและมันสมองที่ไม่รู้จักเหน็ดเหนื่อย มีความจำที่ไม่รู้จักลืมและมีความเป็นอิสระที่จะเลือกเรียน เลือกสอนและเลือกทำอะไรก็ได้ตามใจรักของตนจริง ๆ เช่นนี้ อย่างไรก็ตาม คุณสมบัติของดวงจิตที่ลืมไม่ได้เช่นนี้มีคุณประโยชน์แก่พวกเรา ณ ที่นี้เพียงใด ก็มีโทษอย่างมหันต์แก่ผู้ที่อยู่ในอบายภูมิอย่างยิ่งเพียงนั้น เพราะผู้ที่อยู่ในภูมิอันหาความเจริญมิได้เช่นนั้น จะต้องถูกหลอกหลอนอยู่ตลอดเวลาด้วยกรรมอันเลวร้ายของตน ซึ่งได้กระทำไว้ในโลกมนุษย์ ความทุกข์ทรมานของผู้มีจิตใจเช่นนี้จะรุ่นแรงเพียงใดก็ขอให้ท่านลองนึกดู หรือย้อนไปอ่านเรื่องเกี่ยวกับสภาพ ความเป็น ไปของ อบายภูมิข้าง ต้นอีกครั้งหนึ่งก็ได้

ลักษณะส่วนร่างกายของกายทิพย์

ที่กล่าวมาแล้วนั้นเป็นส่วนสมองของกายทิพย์ ต่อจากนี้ข้าพเจ้าจะได้กล่าวถึงส่วนร่างกายของกายทิพย์โดยเฉพาะ กล่าวโดยทั่ว ๆ ไปกายทิพย์ก็มีลักษณะเหมือนกายเนื้อนั่นเอง นี่ว่าถึงส่วนรูปร่างลักษณะ คือเรามีอวัยวะแขนขาทุกประการเหมือนกับพวกท่านนั่นเอง และก็ไม่ใช่อวัยวะแขนขาของร่างที่ปราศจากชีวิตแต่อย่างใด เพราะ แม้เราจะได้ถูกชาวโลกมนุษย์ขนานนามว่า "**ตาย**" แล้วก็ตาม แต่เราก็ถือว่าเรายังมีชีวิตอยู่อย่างสมบูรณ์เหมือนกับมนุษย์ หรือจะสมบูรณ์ยิ่งกว่าเสียด้วยซ้ำ เรามีอินทรีย์หรือประสาทสัมผัสครบทุกประการ เราสามารถจะเห็นได้ยิน ได้กลิ่น ลิ้มรส สัมผัส และรู้สึกนึกคิดได้เช่นเดียวกับมนุษย์เหมือนกัน ถ้าจะผิดกันบ้างก็คือว่า อินทรีย์สัมผัสของเราทุกประการ เฉียบคมกว่าของมนุษย์มากมายหลายเท่านักทั้งนี้เพราะอินทรีย์สัมผัสของมนุษย์ทั้งหลายถูกถ่วงให้หนัก และขัดข้องและ จำกัด อยู่ด้วย ความหนัก อุ้ยอ้ายของ กายเนื้อ เสียเป็นส่วนมาก บัดนี้เมื่อเราไม่มีกายหยาบเช่นนั้นเป็นเครื่องถ่วงและขัดขวางต่อไปแล้ว ประสาทสัมผัสต่าง ๆ ของเราจึงมีประสิทธิภาพเพิ่มขึ้นอย่างมากมายในสภาวะอันเป็นทิพย์ซึ่งทุกสิ่งทุกอย่างล้วน

สำเร็จด้วยใจทั้งสิ้น และยังมีคุณสมบัติพิเศษของร่างกายที่เป็นทิพย์อีกอย่างหนึ่งก็คือ ความวิกลวิการของกายเนื้อประการใดๆ ที่เคยมีอยู่มาแต่เดิม เช่นความอ้วนเกินไปหรือความผอมเกินไปเป็นต้นนั้น จะหายไปทันที ในเมื่อกายทิพย์ได้พรากจากกายเนื้อเช่นนั้นมาแล้ว ทั้งนี้เพราะความวิกลวิการเหล่านั้นเป็นส่วนของกายเนื้อโดยเฉพาะ ไม่สามารถเข้ามาครอบงำร่างที่เป็นทิพย์ได้อีกต่อไป ทุกคนในโลกทิพย์จะมีร่างที่ได้ส่วนสัดสมบูรณ์เหมือนกันหมด

มโนมัยกาย – กายที่สำเร็จด้วยใจ

(หมายเหตุของผู้แปล :– ข้อความที่แสดงลักษณะทั่วไปของกายทิพย์ดังกล่าวมานี้ มีปรากฏอยู่ในพระไตรปิฎก เป็นทำนองเดียวกัน คือ ในศีลขันธวรรค ทีฆนิกาย โปฏฐปาทสูตร พระพุทธองค์ตรัสบรรยายแก่โปฏฐปาทปริพพาชกถึงเรื่องอัตตาคือตัวตน ๓ ชั้น คือชั้นกายหยาบ ประกอบด้วยธาตุ ๔ ต้องให้น้ำป้อนข้าวอยู่เสมอ ๑, กายที่สำเร็จด้วยใจ ๑, และกายที่เป็นอรูป ๑, กายทิพย์นี้ก็คงจะเป็นกายชั้น ๒ นั่นเอง ซึ่งมีคำบรรยายสภาวะไว้ว่า เป็นกายที่สำเร็จด้วยใจมโนมัย มีอวัยวะใหญ่น้อยครบถ้วนเหมือนกับกายเนื้อ สพฺพงฺคปจฺจงฺคี, และ

อหีนินฺทฺริโย คือมีอินทรีย์ประสาทสามารถรับความรู้สึกต่าง ๆ ได้ไม่หย่อนกว่ากายเนื้อหยาบเลย ท้ายที่สุด พระองค์ได้ทรงสอนว่า กายหรืออัตตาทั้ง ๓ ประการนี้เป็นสภาวะที่จะต้องละหรือวางอุปาทานเสียให้หมด ที่พระองค์แสดงธรรมมีประการต่าง ๆ ก็เพื่อให้ละความเห็นว่าอัตตาหรือตัวตนในกายทั้ง ๓ ชั้นนี้เสียให้หมดนั่นเอง · ทรงแสดงอานิสงส์ว่าเมื่อปล่อยวางความยึดถือเสียได้แล้ว สิ่งที่เศร้าหมองมืดมัวจะจางไป สิ่งผุดผ่องจะเกิดขึ้นงอกงามยิ่งนัก นอกจากนั้น จะมีความเป็นอยู่ที่มีปีติ สุขปราโมทย์ มีสติสัมปชัญญะและมีความสงบระงับด้วย ดูพระไตรปิฎกเล่ม ๙ หน้า ๒๔๖ ตั้งแต่ข้อ ๓๐๒ เป็นต้นไป)

ความงามหรือความน่าเกลียด
ของกายทิพย์ขึ้นอยู่กับจิตใจ

ในโลกมนุษย์วัยอันเป็นที่พึงปรารถนาของบุคคลทั้งหลายก็คือวัยหนุ่มวัยสาว อันเป็นระยะเวลาที่ร่างกายและจิตใจถึงความเจริญขึ้นสูงสุด แต่มีข้อเสียอยู่อย่างหนึ่งคือในโลกมนุษย์นั้นวัยหนุ่มเช่นว่านี้ อยู่ในระยะตอนกลางแห่งอายุของบุคคลโดยทั่วไป แต่ในโลกทิพย์นี้มิได้เป็นอย่างนั้น วัยหนุ่มสาวของเราเป็นวัยที่ทรงตัวอยู่ในระยะปลาย และคงอยู่เช่นนั้นไปโดย

ไม่เปลี่ยนแปลง ดังนั้นบุคคลที่ถึงแก่ความตายจากโลกมนุษย์มานั้นเป็นผู้ชราภาพ ครั้งมาสู่โลกนี้แล้วยิ่งอยู่นานไปก็จะยิ่งเป็นสาวขึ้นทุกขณะ ส่วนผู้ที่ตายจากโลกมนุษย์มาเมื่อยังเป็นเด็ก ครั้นมาอยู่ที่นี่ นานไปก็จะเคลื่อนไปหาวัยหนุ่มสาวยิ่งขึ้นเช่นเดียวกัน โดยเฉพาะผู้ที่ต้องตกระกำลำบากมามากในโลกมนุษย์หรือผู้ที่มีวัยชรามากนั้น เมื่ออยู่นาน ๆ ไป ริ้วรอยแห่งความลำบากและความชราต่าง ๆ เช่นรอยเหี่ยวย่นหรือแววแห่งความเศร้าหมอง ที่มีอยู่แต่เดิมนั้นจะค่อย ๆ หายไปเอง คงเหลืออยู่แต่ร่างอันสมบูรณ์เปล่งปลั่งเป็นน้ำเป็นนวล แสดงถึงความสุขกายสุขใจอย่างแท้จริง ทั้งนี้เมื่อเทียบกับผู้อยู่ในอบายภูมิแล้ว ก็จะมีลักษณะตรงกันข้ามทีเดียว เพราะผู้ที่อยู่ในภูมิเช่นนั้น แม้จะเป็นผู้มีเรือนร่างสมบูรณ์เปล่งปลั่งเมื่อครั้งยังเป็นมนุษย์อยู่ก็ตาม ครั้นมาอยู่สถานที่อันเป็นทิพย์เช่นนี้แล้ว บุคคลเหล่านั้นไม่มีกายเนื้อหยาบ อันจะปิดบังจิตใจโสมมชั่วร้ายของเขาทำให้ผู้อื่นหลงได้อีกต่อไป ร่างทิพย์ของเขาซึ่งสำเร็จด้วยธาตุใจ จะมีลักษณะบูดเบี้ยวเหยเกและวิกลวิการตามสภาพแห่งจิตใจอันโสมมของเขา โดยไม่ผิดเพี้ยน และเขาจะเคลื่อนไปสู่วัยชรายิ่งขึ้นทุกขณะ

ได้กล่าวมาแล้วว่า ความระทมทุกข์ของชีวิตในโลกมนุษย์นั้นอาจทำให้เกิดความวิกลวิการ และความน่าเกลียดให้แก่กายเนื้อได้ก็จริง แต่ไม่สามารถจะทำให้ร่างทิพย์เกิดความน่าเกลียดตามไปได้เลย หากจิตใจของผู้นั้นบริสุทธิ์สะอาด นี่เป็นคุณลักษณะประการหนึ่งของกายทิพย์ คุณสมบัติวิเศษอีกอย่างหนึ่งก็คือ ร่างทิพย์เช่นนี้จะไม่ตกอยู่ในอำนาจของโรคร้ายหรือเชื้อโรคแต่ประการใดเลย เพราะในภูมิอันมีความถี่สูงขึ้นเช่นนี้ไม่มีเชื้อโรคชนิดใดสามารถดำรงอยู่ได้เลย เพียงเท่านี้ท่านคงจะเห็นได้แล้วว่า ความเป็นอยู่ในโลกนี้มีความยุติธรรมเพียงใด ในโลกมนุษย์ท่านเห็นร่างเนื้อที่ห่อหุ้มจิตใจอยู่ก็ยังไม่สามารถอนุมานได้ว่าใครมีจิตใจผ่องใสหรือชั่วช้าเพียงไหน เพราะผู้ที่มีร่างกายน่ารักสมบูรณ์และสะอาดนั้น อาจมีใจที่สกปรกชั่วร้ายอย่างเหลือแสนก็ได้ ในทางตรงกันข้ามผู้ที่มีเรือนร่างอันขี้ริ้วขี้เหร่หาความน่าดูมิได้เลยนั้น อาจมีจิตใจประณีตบริสุทธิ์อย่างยิ่งก็ได้ แต่ในที่นี้ไม่มีใครหลอกกันได้อีกต่อไป จิตใจของเขามีสภาพเป็นอย่างไร ร่างทิพย์ของเขาก็มีสภาพเป็นอย่างนั้น

กายวิภาคของร่างทิพย์ ท่านคงสงสัยว่านอกจากอวัยวะแขนขา และอินทรีย์สัมผัสของร่างทิพย์ ซึ่งเหมือนกับร่าง

มนุษย์แล้วนั้น ว่าโดยส่วนภายในแล้ว ร่างทิพย์จะมีอวัยวะใหญ่น้อยซึ่งอยู่ภายในเหมือนกับร่างมนุษย์หรือไม่ ? ขอตอบว่าจะว่าเหมือนกันก็ได้ คือเรามีกล้ามเนื้อ มีเส้นเอ็น มีกระดูกเช่นเดียวกับมนุษย์เหมือนกัน ที่เรียกว่าเหมือนนั้นก็คือกล่าวโดยรูปร่างลักษณะและหน้าที่ แต่เมื่อว่าโดยคุณสมบัติแล้วก็ผิดกันไกลมาก โดยเหตุที่สิ่งทั้งปวงเหล่านี้เป็นธาตุทิพย์ เป็นของละเอียดไม่ใช่ธาตุเนื้อซึ่งเป็นของหยาบ ประสิทธิภาพของฝ่ายร่างทิพย์จึงมีใจเป็นใหญ่โดยสมบูรณ์ ไม่มีกล้ามเนื้อซึ่งอยู่นอกอำนาจจิตใจ ไม่มีการเคลื่อนไหวที่ทำไปเองโดยจิตใจไม่ได้สั่ง เช่นการพลั้งพลาดหกล้มหรืออุบัติเหตุต่าง ๆ เลย นอกจากนั้นสุขภาพของร่างทิพย์อยู่ในภาวะที่สมบูรณ์เสมอ ทั้งนี้เพราะเหตุดังได้กล่าวมาแล้ว คือภาวะของภูมิเช่นนี้มีช่วยคลื่นแห่งความสั่นสะเทือนสูงมากจนเชื้อโรคทั้งหลายเข้ามาไม่ถึง และด้วยเหตุนี้จึงไม่จำเป็นที่เราจะต้องระวังสุขภาพแห่งร่างกายของเราแต่อย่างใดเลย สิ่งที่ต้องระวังก็เห็นจะเป็นเรื่องสุขภาพของจิตเสียมากกว่าโรคขาดอาหารของร่างกายก็เป็นอันไม่ต้องพะวงถึงในที่นี้เพราะสิ่งที่ขาดอาหาร ถ้าจะมีก็คือดวงจิตนั้นเอง ผู้ที่อยู่ในอบายภูมิต่าง ๆ ซึ่งเราได้ไปเยือนมาแล้วนั้น เป็นประจักษ์พยานอัน

ดีของโรคขาดอาหารทางใจ

เมื่อได้แนะนำให้ท่านเห็นสภาพของร่างทิพย์ว่ามีแขนขา ผมเล็บ พื้นหนังและกระดูกเป็นต้นเช่นนี้แล้ว ท่านคงอยากจะทราบต่อไปบ้างว่า ร่างทิพย์นี้จะมีอะไรปกคลุมบ้างหรือไม่ กล่าวอีกนัยหนึ่งก็คือ ร่างทิพย์นี้จะเป็นร่างเปลือยล่อนจ้อนหรือเปล่า หรือถ้าหากมีอะไรปกคลุม สิ่งนั้นจะเป็นผ้าผ่อนแพรพันชนิดใดหรือสีใด.

เสื้อผ้าของกายทิพย์

สำหรับบุคคลส่วนมากที่ตายจากโลกมนุษย์ และเพิ่งมาสู่โลกทิพย์นี้ในระยะแรก ๆ นั้น จะมีเครื่องนุ่งห่มชนิดเดียวกันกับที่ตนนุ่งห่มอยู่เมื่อก่อนจะสิ้นใจนั่นเอง ความจริงเช่นนี้จะเกิดขึ้นโดยไม่ยกเว้นไว้สำหรับผู้ที่ตายจากโลกมนุษย์โดยไม่มีความรู้ในเรื่องโลกทิพย์พอสมควร และบุคคลเหล่านั้นจะยังคงแต่งกายด้วยเสื้อผ้าชุดเดิมอยู่ต่อไปอีกนานสักเท่าใดก็ตามใจชอบโดยไม่มีผู้ใดว่ากล่าว แต่โดยมากพอรู้และเข้าใจถึงสภาวะของโลกและชีวิตใหม่เช่นนี้แล้ว ก็ไม่ค่อยมีปรากฏว่าใครยังจะคงเสียดายเสื้อผ้าชุดเดิมอยู่อีกต่อไป เพราะดูจะเป็นหลักธรรมดา

สามัญเหลือเกินว่า เมื่อตกมาอยู่ในสภาวะที่ดีกว่าเช่นนี้แล้ว การที่จะคงสวมใส่เสื้อผ้าหยาบอันเป็นชุดของโลกมนุษย์อยู่นั้น ผู้สวมใส่จะรู้สึกได้เองว่ามันไม่เข้ากับภาวะและสถานที่เสียเลย เสื้อผ้าทิพย์นี้มีหลายชนิดแตกต่างกันไปตามชั้นภูมิของโลกทิพย์นั้นๆ ทั้งในด้านสีสรรววรรณะและแบบ ซึ่งจะมีความหยาบและละเอียดผิดแปลกจากกันไปตามความประณีตของชั้นภูมิต่าง ๆ กัน อย่างไรก็ตาม เสื้อผ้าดังกล่าวนี้ จะมีความยาวปกคลุมเต็มร่างลงมาจนถึงเท้าเสมอ และยังมีความยาวพอที่จะม้วนและจีบให้เป็นพับ ๆ ได้อย่างน่าดู ซึ่งที่รอยม้วนและพับนี้เองจะทำให้เกิดเป็นสีเหลือบเงาสลับสีซ้อนกัน ทำให้เกิดประกายวาวงดงามอย่างที่ไม่สามารถจะหาได้เลยในเสื้อผ้าของชาวโลกมนุษย์ ข้าพเจ้าสามารถกล่าวได้เพียงแค่นี้เอง เพราะถึงแม้จะอยากพรรณนาต่อไปอีก ก็ต้องจนใจด้วยไม่มีภาษาและคำพูดอันจะเป็นสื่อเครื่องทำให้ท่านเกิดมโนภาพได้ดียิ่งไปกว่านี้

บางท่านก็อาจจะสวมสายรัดเอวเพิ่มขึ้นอีกก็ได้ สายรัดนี้บางครั้งก็ทำด้วยวัตถุอย่างเดียวกันกับเสื้อผ้านั้น บางครั้งก็เป็นลายลูกไม้คล้าย ๆ กับทำด้วยทองหรือเงิน สายรัดเอวดัง

กล่าวนี้เป็นรางวัลที่ได้รับจากการทำประโยชน์ หรือการประกอบกุศลอย่างใดอย่างหนึ่ง สำหรับท่านที่อยู่ในภูมิสูงขึ้นไปด้วยแล้ว สายรัดนี้จะมีความงดงามสดใสอย่างยิ่ง โดยมากมักจะมีอัญญมณีนานาชนิดประดับประดาอย่างวิจิตรบรรจง นอกจากนั้นท่านที่อยู่ในภูมิสูงขึ้นไปเหล่านี้ จะสวมมงรลอันสุกปลั่งรอบศีรษะของท่านอีกด้วย สำหรับผู้ที่อยู่ในภูมิของข้าพเจ้านี้ บางท่านก็มีโอกาสได้สวมมงคลเช่นนั้นเหมือนกัน แต่ก็คงมีลักษณะแตกต่างกันไปบ้างตามชั้นของภูมิที่ต่ำกว่า มีหลักธรรมดาอยู่ว่า ผู้ที่จะได้มีโอกาสสวมเครื่องประดับเป็นพิเศษเหล่านี้นั้น จะต้องเป็นผู้ที่ได้ประกอบกรรมอันเป็นกุศลอย่างใดอย่างหนึ่งมาแล้วทั้งสิ้น เพราะสิ่งเหล่านี้จะได้มาก็ด้วยการกระทำความดีเป็นพิเศษเท่านั้น ไม่มีใครสามารถเอาเงินทองไปซื้อหามาได้ดังเช่นในโลกมนุษย์เลย

สำหรับเครื่องปกคลุมเท้านั้นก็เป็นไปในทำนองเดียวกัน คือผู้ใดต้องการจะสวมหรือไม่ก็ได้ตามใจชอบ เท่าที่ข้าพเจ้าได้เห็นมาเป็นส่วนมาก ก็รู้สึกว่าสวมรองเท้าชนิดใดชนิดหนึ่งอย่างเดียวกันทั้งสิ้น แต่อันที่จริงก็มีอยู่หลายรายเหมือนกันที่ไปไหน

มาไหนด้วยเท้าเปล่า ซึ่งทั้งนี้ก็เป็นความพอใจส่วนบุคคลนั้นเอง ไม่มีกฎหรือไม่มีความจำเป็นอย่างหนึ่งอย่างใด เพราะไม่มีผู้ใดที่จะคอยวิพากษ์วิจารณ์ผู้อื่นในเรื่องนี้ และก็ไม่มีความจำเป็นอย่างใดที่จะต้องสวมใส่ไว้เพื่อบรรเทาอันตรายจากดินฟ้าอากาศอย่างใดเลย

ลักษณะของเสื้อผ้าทิพย์มีอีกประการหนึ่ง คือ มิใช่ใสหรือโปร่งตาดังที่ชาวโลกมนุษย์ส่วนมากเข้าใจกัน ความจริงก็เป็นของทึบ มีเนื้อแน่น เช่นเดียวกับร่างกายของเราเหมือนกัน มิใช่เป็นแต่เพียงเงา ๆ อย่างหนึ่งอย่างใดเลย ทั้งนี้ก็เพราะสรรพสิ่งทั้งหลายในโลกทิพย์นี้มีอัตราความสั่นสะเทือนของช่วงคลื่น (Vibrational rate) เสมอกันทั้งสิ้น จึงสามารถมีสภาวะเป็นทิพย์เท่าเทียมกันหมด และเรายิ่งเลื่อนภาวะอันเป็นทิพย์ของเราสูงขึ้นไปเพียงใด อัตราความถี่หรือความสะเทือนของช่วงคลื่นดังกล่าวนั้นก็จะยิ่งสูงขึ้นทุกที ซึ่งเราผู้อยู่ในภูมิต่ำและและคุ้นเคยอยู่กับอัตราความถี่เพียงขนาดต่ำ ๆ ย่อมนึกไม่ถึงได้เลยว่า สภาวะของท่านเหล่านั้นจะเป็นเช่นนั้นได้

เท่าที่กล่าวมาแล้วนี้ ท่านทั้งหลายคงจะพอเห็นได้บ้างตามสมควรแล้วว่า การครองร่างทิพย์นั้นเป็นภาวะที่น่ารื่นรมย์

เพียงใด ตลอดเวลาที่ข้าพเจ้าได้ผ่านพบสนทนากับชาวโลกทิพย์ทั้งหลายตั้งแต่ต้นมาจนถึงบัดนี้ ทุกท่านต่างกล่าวเป็นเสียงเดียวกันว่า ความเป็นอยู่ของโลกทิพย์นี้มีอิสระเสรี เป็นความสุขสบายและสะดวกยิ่งกว่าชีวิตในโลกมนุษย์มากมายหลายเท่านัก ไม่มีใครเลยสักคนเดียวที่จะนึกอยากกลับไปมีชีวิตในโลกมนุษย์อีก.

บทที่ ๑๕

ชาวโลกทิพย์ทำงานอย่างไรบ้าง ?

เท่าที่ได้บรรยายมาแล้วตั้งแต่ต้นนั้น ข้าพเจ้าหวังว่า คงจะพอทำให้ท่านเข้าใจได้ดีว่า โลกทิพย์มิได้เป็นโลกแห่งความเกียจคร้าน และชาวโลกทิพย์มิได้เสวยสุขหรือสวดมนต์ภาวนากันถ่ายเดียว อันที่จริง ชาวโลกทิพย์ทุกคนทำการงานกันอย่างไม่รู้จักเหน็ดเหนื่อย เพราะไม่มีความเหน็ดเหนื่อยของร่างกายดังเช่นในโลกมนุษย์ เราทำงานกันด้วยใจรักในงานนั้น เพราะไม่มีการบังคับให้ต้องทำโดยฝืนใจ หรือเพื่อเป็นการหาเลี้ยงชีพแต่อย่างใด ปัจจัยสี่คือ อาหาร เครื่องนุ่งห่ม ที่อยู่อาศัย และยารักษาโรค ซึ่งจำเป็นอย่างยิ่งสำหรับโลกมนุษย์นั้น บัดนี้ไม่มีความหมายสำหรับเราแต่อย่างใด จริงอยู่ท่านที่เคยทำงานบางอย่างในโลกมนุษย์มาแล้ว เมื่อเข้ามาสู่ในโลกนี้เป็นบางครั้งก็อาจจะปรากฏว่างานเดิมของท่านนั้น ไม่สามารถจะทำต่อได้ในที่นี้ ในกรณีเช่นนี้ท่านเหล่านั้นก็อาจเลือกงานอย่างอื่นทำได้ตามอัธยาศัย ส่วนงานบางประเภทเช่นงานด้านค้นคว้าทางวิชา

การประเภทต่าง ๆ หรือการดนตรีเป็นต้นนั้น ท่านอาจจะทำการค้นคว้าต่อไปได้อย่างเสรี และด้วยความสะดวกสบายยิ่งขึ้นกว่าเดิม ณ ที่นี้วัตถุดิบสำหรับท่านจะมีอยู่อย่างพร้อมบริบูรณ์ เครื่องมือเครื่องใช้สำหรับทดลองต่าง ๆ ท่านก็สามารถจะสร้างสรรค์ขึ้นได้ตามความต้องการ อันที่จริงการค้นคว้าทางวิชาการเหล่านี้เราได้ดำเนินงานไปไกลกว่าโลกมนุษย์มาก ทั้งในด้านวิทยาศาสตร์และอื่น ๆ การค้นคว้าดังกล่าวนี้ เราได้กระทำไปหาใช่เพื่อประโยชน์ส่วนตัวโดยเฉพาะไม่ เพราะความประสงค์ที่แท้จริงนั้น ก็คือเพื่อประโยชน์ของชาวโลกนั่นเอง แต่เป็นที่น่าเสียดายอย่างยิ่งว่า ถึงแม้เราจะค้นคว้าก้าวหน้าไปมากมายเพียงไร ก็ยังบอกให้ชาวโลกมนุษย์ทราบไม่ได้ เพราะเราทราบดีว่าสภาวะแห่งจิตของมนุษย์ ไม่พร้อมที่จะรับรู้ความจริงบางประการ เมื่อว่าโดยจิตใจแล้ว ชาวโลกปัจจุบันนี้ ก็เปรียบเสมือนเด็ก ๆ นั่นเอง แต่เป็นเด็กที่มีเจตนารมณ์อันเป็นเสรี (free will) อยู่ในตัว ในกรณีเช่นนี้ ถ้าเด็กนั้นมีอาวุธร้ายแรงอยู่ในมือ สามารถนำไปใช้ทางใดก็ได้ตามอำเภอใจเช่นนี้แล้วก็จะเป็นอันตรายอย่างยิ่งทั้งแก่ตนและผู้อื่น ๆ เพราะเรารู้ไม่ได้

ว่าผู้มีสภาพจิตเป็นเด็ก ๆ เช่นนั้น จะขาดความยั้งคิดหรือเห็นผิดเป็นชอบขึ้นมาเมื่อใด ซึ่งถ้าเป็นเช่นนั้นแล้ว โลกก็จะต้องถึงความพินาศกันหมดสิ้น

ในทางแพทย์ก็เช่นเดียวกัน ผู้ที่เคยเป็นแพทย์มาก่อนก็มาทำการค้นคว้าต่อได้ ณ ที่นี้ และท่านก็จะเห็นว่างานค้นคว้าเป็นเรื่องช่วยชาวโลกมนุษย์โดยเฉพาะ เพราะในโลกทิพย์เช่นนี้เรื่องโรคภัยไข้เจ็บต่าง ๆ ของร่างกายนั้นไม่มีปัญหาอันใดสำหรับพวกเราเลย ท่านจะเชื่อหรือไม่ก็ตาม แต่ข้าพเจ้าก็จะขอบอกว่า วงการแพทย์ของชาวโลกมนุษย์ โดยเฉพาะศัลยกรรมก็หมายความว่าศัลยแพทย์ของโลกทิพย์ได้ช่วยจับมือศัลยแพทย์ที่เป็นมนุษย์ ทำให้เขาได้ประสบความสำเร็จในการผ่าตัดมาเสียนักต่อนักแล้ว นายแพทย์ของชาวโลกมนุษย์ ส่วนมากคงจะหัวเราะเยาะความจริงข้อนี้ก็เป็นได้ แต่นั่นก็ไม่ทำให้พวกเราน้อยใจหรือท้อถอยแต่อย่างใด เราถือว่าการกระทำเช่นนี้เป็นกุศลกรรมที่ทุกคนควรจะต้องทำในเมื่อมีโอกาสที่จะทำได้ ตามกำลังความสามารถ เราต้องการแต่เพียงผลของงานเท่านั้น ผู้ที่ได้รับการช่วยเหลือจะรู้และแสดงความขอบใจต่อเราหรือไม่

นั้นไม่เป็นเรื่องสำคัญแต่อย่างใด แต่นายแพทย์ชาวโลกมนุษย์เหล่านั้นเมื่อได้ผ่านเข้ามาสู่โลกทิพย์นี้แล้ว ก็จะได้ทราบความจริงดังกล่าวด้วยตนเอง

เท่าที่กล่าวมาแล้วนั้น เป็นตัวอย่างส่วนน้อยของการงานในโลกทิพย์ โดยเฉพาะส่วนที่เกี่ยวกับโลกมนุษย์ แต่ก็ยังมีงานอีกประเภทหนึ่ง ซึ่งเป็นงานอันเป็นหน้าที่ของชาวโลกทิพย์โดยเฉพาะเป็นงานที่มีขอบเขตกว้างขวาง ต้องใช้แรงคนเป็นจำนวนมากมาย งานนี้คืองานรับดวงวิญญาณของมนุษย์ผู้ผ่านเข้ามาสู่โลกทิพย์ และแนะนำให้เข้าใจถึงสภาพความเป็นไปใหม่ของตนนั่นเอง

งานประเภทนี้เป็นงานหนักมาก โดยเฉพาะในปัจจุบันนี้ เพราะชาวโลกมนุษย์ขณะนี้ ส่วนมากเหลือเกิน ไม่มีความรู้และไม่ยอมรับรู้ สภาพความเป็นไปในชาติหน้าของตนเสียเลยในดวงจิตของเขามีแต่ความดื้อดึงไม่ยอมเชื่อในสภาพความเป็นจริงที่ปรากฏอยู่เฉพาะหน้า เจ้าหน้าที่ผู้ปฏิบัติงานแผนกนี้จึงต้องทำงานหนักมาก กว่าจะขจัดความหลงผิดของชาวโลกมนุษย์เสียได้แต่ละราย เอ็ดวิน, รูธและข้าพเจ้าก็ปฏิบัติงานอยู่แผนก

นี้เหมือนกัน บรรดานักบวชไม่ว่าในนิกายใด หรือผู้ที่มีความสนใจในเรื่องเช่นนี้มาแต่เดิม เมื่อได้ "ตาย" จากโลกมนุษย์มาแล้ว ก็มักจะเข้าประจำอยู่ในงานแผนกนี้เสียโดยมาก วิญญาณของชาวโลกมนุษย์ ซึ่งได้พรากกายเนื้อและถูกนำมาสู่ที่นี้ ในวันหนึ่ง ๆ นั้นมีจำนวนมากมายเหลือเกิน ส่วนมากก็ล้วนมีความหลงผิดในเรื่องเช่นนี้มาแล้วทั้งสิ้น เมื่อนำมาสู่ห้องพักฟื้น (Rest house) ดังที่กล่าวไว้ข้างต้นนั้นแล้ว บรรดาแพทย์และพยาบาลผู้มีหน้าที่คอยดูแลวิญญาณเหล่านี้ ก็ต้องทำงานกันอย่างหนักทั้งในระหว่างก่อนที่วิญญาณนั้นจะกลับรู้สึกตัวฟื้นขึ้นมาแล้วอีกระยะหนึ่ง นอกจากนั้นเนื่องจากการตายของชาวโลกมนุษย์มีหลายอย่างหลายประเภท เช่นบ้างก็ตายด้วยโรคซึ่งไม่ทรมานมากมายนัก บ้างก็ตายด้วยโรคซึ่งเต็มไปด้วยความทรมานมาก และบ้างก็ตายโดยปัจจุบันทันด่วน ไม่ทันได้เตรียมตัวเตรียมใจไว้รับรองสภาวะใหม่เลย การปฏิบัติต่อวิญญาณต่างประเภทและต่างอัธยาศัยเช่นนี้ จึงต้องมีวิธีต่าง ๆ กัน อาคารประเภทนี้ต้องขยายออกไปอีกเรื่อย ๆ เพื่อรับวิญญาณของผู้หลงผิด ซึ่งจะมีจำนวนแออัดยัดเยียดมากขึ้นทุกวัน เจ้าหน้าที่ผู้ปฏิบัติงาน

ก็ต้องเพิ่มขึ้นเรื่อย ๆ โดยไม่หยุดหย่อน อันที่จริง คิดแล้วก็เป็นการน่าละอายและน่าสังเวชเหลือเกิน ที่ชาวโลกมนุษย์ในปัจจุบันนี้ แม้จะมีความเจริญในทางด้านวัตถุสักเพียงไร ก็มีจิตใจโง่เขลาเสมือนกับเด็ก ๆ ไม่รู้เดียงสาฉะนั้น ด้วยเหตุดังกล่าวมา เราจึงต้องมีการอบรมเจ้าหน้าที่ของเราเสียก่อน ที่จะส่งออกไปปฏิบัติการได้ เพราะเจ้าหน้าที่เหล่านี้จะต้องถูกวิญญาณของชาวโลกมนุษย์จู้จี้ซักถามอย่างน่าเวียนหัวถึงสภาวะความเป็นไปของโลกทิพย์กว่าเขาจะยอมรับเชื่อว่าเขาได้ตายมาแล้วจริง ๆ เพราะส่วนมากมักจะยังคงคิดว่า ตนหายโรคหายภัยแล้วและยังคงอยู่ในโลกมนุษย์ตามเดิม แต่พอบุคคลเหล่านี้ได้เกิดความเชื่อถือแล้ว ก็จะเกิดความรู้สึกตื่นเต้นอย่างมากมาย และต่อจากนั้นก็เกิดความกระตือรือร้น อยากจะกลับไปหาญาติพี่น้องเพื่อนฝูงทางโลกมนุษย์ เพื่อบอกให้ทราบว่าตนได้มีชีวิตอยู่อย่างสมบูรณ์กว่าชีวิตในโลกมนุษย์เสียด้วยซ้ำ ทั้ง ๆ ที่ได้ตายมาแล้ว

ยังมีงานอีกประเภทหนึ่ง ซึ่งมีขอบเขตใหญ่โตและกว้างขวางมาก มีอาคารที่ทำงานใหญ่โตมโหฬารเช่นเดียวกัน งานประเภทนี้ถ้าจะกล่าวตามสำนวนของชาวโลกมนุษย์ ก็เห็นจะ

พอเพียงกันได้กับงานประชาสัมพันธ์และสารบัญรวมกัน พึ่ง ๆ ดูอาจจะน่าขบขันอยู่บ้าง สำหรับท่านที่ถือคติในใจโมเมเอาว่า ชาวโลกทิพย์ไม่ควรจะต้องทำอะไร นอกจากสวดมนต์ไหว้พระ หรือร้องเพลงสรรเสริญกันอยู่ตลอดเวลา บางท่านอาจจะไม่รู้สึกขบขันนัก แต่ก็คงจะรู้สึกว่า ออกจะเป็นการเหลือเชื่อเอามาก ๆ ที่โลกทิพย์จะต้องมาทำงานจุกจิกเช่นนี้ ท่านจะคิดอย่างไรก็ตาม แต่ข้าพเจ้าก็ขอยืนยันว่า มีความจริงอยู่เช่นนี้

ท่านคงจะสงสัยว่างานประชาสัมพันธ์นั้น เป็นการประชาสัมพันธ์เรื่องอะไรของใคร ข้าพเจ้าขอกล่าวว่า ก็เป็นการประชาสัมพันธ์เรื่องของพวกท่านชาวโลกมนุษย์นั่นเอง แม้งานสารบัญหรือทะเบียนประวัติต่าง ๆ ก็จะเป็นการจดทะเบียนประวัติของพวกท่านชาวโลกมนุษย์อีกเหมือนกัน เช่น ถ้ามีผู้ต้องการทราบว่า มิตรสหายหรือญาติพี่น้องฅนชื่อนั้น ๆ อยู่ ณ สถานที่นั้น ๆ กำลังมีความสุขดีหรืออย่างไร กำลังประกอบกรรมอันเป็นกุศลหรือกุศลเช่นไรและจะผ่านเข้ามาสู่โลกทิพย์นี้อย่างใดหรือเมื่อไร ก็จะขอทราบได้จากเจ้าหน้าที่ผู้ที่เกี่ยวข้องในงานนี้ ข้อความที่จะบอกให้นั้น เป็นอันรับรองได้ว่าไม่มีผิดพลาด นอกจากนั้น ผู้ที่เข้ามาสู่โลกทิพย์นี้ใหม่ ๆ หากต้องการสอบถามถึง

ผู้ที่คุ้นเคยรู้จักกัน ซึ่งผ่านเข้ามาสู่โลกทิพย์นี้ก่อน ก็จะถามได้จากที่นี้เช่นเดียวกัน อันที่จริงเท่าที่กล่าวมาแล้วนี้ ก็เป็นเพียงส่วนหนึ่งของวงงานในสถานที่นี้เท่านั้นในเรื่องอื่น ๆ เช่นหากมีปัญหาเกิดขึ้นในระหว่างพวกเราชาวโลกทิพย์ด้วยกันเอง ไม่ว่าจะเป็นเรื่องยากง่ายเพียงใด ในเมื่อไม่มีทางที่จะแก้ปัญหานั้น ๆ ได้ด้วยตนเองแล้ว เราก็อาจจะมาสอบถามหาความรู้เพิ่มเติมได้ ณ ที่นี้เสมอ

ในยามปกติสถานที่ทำงานเช่นว่านี้ ก็มีงานทำพอสมควร แต่ในเวลาพิเศษ เช่นในขณะที่เกิดสงครามในโลกมนุษย์ มีผู้คนตายกันมาก ๆ เช่นนี้ พวกเราก็ต้องระดมกำลังกันทำงานหนักกว่าปกติ ในกรณีเช่นนี้เราจะทราบได้จากที่นี้ว่า มีคำสั่งให้เจ้าหน้าที่ผู้ใดไปรับวิญญาณของใครที่ไหน และรับมาแล้วจะพาไปไหนเป็นต้น ตอนนี้จะเป็นโอกาสที่บิดามารดาและบุตรบ้าง ญาติพี่น้องบ้าง ที่ได้พลัดพรากจากกันมาก่อนนั้น จะมีโอกาสได้พบปะกัน และถามทุกข์สุขกันด้วยความยินดีเป็นการใหญ่ ความรู้ล่วงหน้าที่ว่าเหตุการณ์เช่นนั้นจะเกิดขึ้นในโลกมนุษย์เมื่อใดนั้น ข้าพเจ้าเองก็ยังไม่มีความสามารถพอในเรื่องนี้ เท่าที่ได้ทราบก็ปรากฏว่า จะมีท่านผู้ที่อยู่ในภูมิสูงขึ้นไปทราบ

ได้ล่วงหน้าก่อน ท่านผู้นั้นก็จะบอกให้สำนักงานประชาสัมพันธ์เช่นว่านี้ และบรรดาแพทย์ที่ประจำอยู่ที่สถานพักฟื้นของวิญญาณให้ทราบก่อน ต่อจากนั้นเจ้าที่ที่ประจำอยู่ที่สำนักงานประชาสัมพันธ์กลาง ก็จะได้จัดแบ่งหน้าที่กันไปเป็นพวก ๆ ไป เพื่อให้ไปทำหน้าที่ได้ตามวันเวลา และสถานที่ที่เหตุการณ์นั้นจะเกิดขึ้น

การพบปะกับ
บุคคลผู้มีชื่อเสียงในประวัติศาสตร์

การ **ตาย** จากโลกมนุษย์มาเกิดใหม่ในโลกทิพย์นั้น แม้จะเป็นการต้องพลัดพรากจากบุตรภรรยาและญาติพี่น้องทางโลกมนุษย์มาบ้างก็ตาม แต่ก็มีส่วนอื่นชดเชยได้คุ้มกัน คือเราสามารถจะได้พบปะกับบุคคล ที่ล่วงลับมาก่อนเราได้อย่างสนิทสนมเหมือนเช่นเดิม เพราะไม่ว่าเราจะนึกถึงผู้ใด ถ้าผู้นั้นอยู่ในภูมิที่พอจะมาหากันได้แล้ว ก็จะได้พบปะทันที นอกจากนั้นสภาวะของโลกทิพย์อันมีสิ่งตระการตาแปลก ๆ ใหม่ ๆ ผิดกว่าโลกมนุษย์นั้น ก็จะทำให้ผู้มาใหม่ตื่นเต้น คือต้องเสียเวลาซักไซ้ไต่ถามและสำรวจชมภูมิประเทศกันอยู่ไม่น้อยเหมือนกัน

ในจำนวนบุคคลที่ได้ล่วงลับมาสู่โลกทิพย์ก่อนเรานั้น มีปัญหาน่าคิดอยู่ประการหนึ่งคือ บุคคลที่มีชื่อเสียงใหญ่โตในประวัติศาสตร์ของโลกนั้นเวลานี้ยังอยู่ที่ไหน ? ข้าพเจ้าขอตอบว่าบุคคลเหล่านั้นมีจำนวนไม่น้อยเลยทีเดียวที่ต้องทนทุกข์ทรมานอยู่ในภูมิอันหาความเจริญมิได้ ทั้งที่ปรากฏว่าเขามีตำแหน่งใหญ่โต หรือเป็นบุคคลสำคัญอย่างยิ่งในประวัติศาสตร์ บุคคลเหล่านี้ ได้อยู่ในอบายนรกเช่นนั้นมาเป็นเวลาหลายร้อยหลายพันปีแล้ว และก็คงจะต้องอยู่ต่อไปอีกไม่ทราบว่ากี่ร้อยกี่พันปี บางท่านก็อยู่ในภูมิที่สูงกว่าข้าพเจ้ามาก และบางท่านก็อยู่ในภูมิเดียวกันกับข้าพเจ้า ได้พบปะสนทนากันเป็นอันดี ท่านจะเชื่อหรือไม่ก็ตาม แต่ข้าพเจ้าขอบอกว่า เราได้เดินกระทบไหล่กับบุคคลผู้มีชื่อเสียงในประวัติศาสตร์ ผู้ซึ่งได้ตายจากโลกมนุษย์มาก่อนหน้าข้าพเจ้าหลายร้อยหรือหลายพันปีมาแล้วจริง ๆ ท่านเหล่านั้นยังคงมีชีวิตอยู่ที่นี่อย่างสมบูรณ์ ได้พบกันคุยกันเหมือนดังกับบุคคลที่เกิดในสมัยเดียวกัน โลกทิพย์นี้เป็นเสมือนที่รวมแห่ง อดีต ปัจจุบัน และอนาคตอย่างแท้จริง การพบปะบุคคลผู้ยิ่งใหญ่เหล่านี้ไม่มีความลำบากเหมือนดังในโลกมนุษย์แต่อย่างใด ในที่นี้ไม่มีชั้นสูงชั้นต่ำ ไม่มีพิธีกรรรมหรือการสวมหน้ากาก

หรือยศศักดิ์ดังเช่นในโลกมนุษย์เลย ท่านเหล่านั้นแม้จะเคยเป็นใหญ่เป็นโตมาอย่างใด ก็ถือว่าท่านเป็นผู้ปฏิบัติธรรมเพื่อความประณีตแห่งจิตยิ่ง ๆ ขึ้นไปเหมือนกับชาวโลกทิพย์ผู้อื่น ด้วยเหตุดังกล่าวมา ท่านจึงถือว่าเราทั้งหมดเป็นพี่น้องหรือญาติสนิทโดยธรรมนั่นเอง

ในทางกลับกัน บุคคลผู้ประกอบกรรมอันเลวทรามไว้ เมื่อตายจากโลกมนุษย์ไปสู่อบายภูมิแล้ว แม้เขาจะเคยมีอำนาจวาสนาอันยิ่งใหญ่มาอย่างใด สิ่งเหล่านั้นก็ไม่สามารถจะคุ้มครองเขาได้เลยแม้แต่น้อย บุคคลบางคนเมื่ออยู่ในโลกมนุษย์อาจเป็นคนไม่มีชื่อเสียงแต่อย่างใดเขาอาจจะได้ตายจากโลกมนุษย์มาอย่างเงียบ ๆ โดยไม่มีผู้ใดรู้ก็ได้ แต่ถ้าเขาได้ประกอบกุศลกรรมมีจิตใจอันประณีตเพียงพอแล้ว เขาจะได้ประสบการต้อนรับในโลกทิพย์อย่างมโหฬาร ชนิดที่เขามิได้เคยคิดมาแต่ก่อนเลย หลักการของชาวโลกทิพย์มีอยู่ประการเดียวเท่านั้น คือเราวัดความดีเลวของบุคคลกันด้วยความประณีตแห่งจิตของเรานั่นเอง

ความเกี่ยวข้องระหว่าง
โลกทิพย์กับโลกมนุษย์

เรื่องความเกี่ยวข้องระหว่างโลกทิพย์กับโลกมนุษย์นี้ เป็นเรื่องลึกลับที่เข้าใจผิดกันมาเป็นเวลานาน ทั้งในฝ่ายผู้ที่เชื่อ

ว่าไม่มีโลกทิพย์ ละแม้ในฝ่ายที่เชื่อว่ามีด้วย สำหรับพวกแรกที่เชื่อว่าไม่มีนั้นไม่เป็นอันต้องกล่าวอย่างใด แต่สำหรับบุคคลประเภทหลังที่เชื่อว่ามีโลกทิพย์อยู่จริง แต่ไม่เชื่อว่าโลกทั้งสองนี้จะติดต่อกันได้นั้น เป็นเรื่องที่น่าเสียดายเป็นอย่างยิ่ง พวกนี้โดยมากก็ถือหลักทึกทักเอาง่าย ๆ ว่า ชาวโลกทิพย์ย่อมเป็นเทวดามีความสุขสำราญเหลือล้นอยู่แล้ว คงไม่มีเวลานึกถึงหรือมาเกี่ยวข้องกับญาติพี่น้องทางโลกมนุษย์ได้เป็นแน่ ! อันที่จริงข้าพเจ้าก็ไม่ได้หมายความว่า ชาวโลกทิพย์ทั้งหมดจะต้องรู้ความเป็นไปของโลกมนุษย์ หรือมาติดต่อกับโลกมนุษย์อยู่เสมอไป ทั้งนี้เพราะสำหรับผู้ที่ไม่มีหน้าที่เกี่ยวข้องโดยตรงนั้น ก็เป็นธรรมดาที่จะต้องทำกิจการงานเรื่องอื่นเพลินไปบ้าง ท่านเหล่านี้อาจจะนึกถึงญาติพี่น้องทางโลกมนุษย์บ้างเหมือนกัน แต่ก็คงจะเป็นนาน ๆ ครั้ง แต่สำหรับผู้ที่เป็นเจ้าหน้าที่ต้องติดต่อกับโลกมนุษย์โดยเฉพาะแล้ว ก็เป็นของแน่นอนที่จะต้องรู้ความเป็นไปในทางโลกมนุษย์อยู่เสมอ

เทพประจำตัว

บุคคลที่เกิดมาในโลกทุกคน จะต้องมีเทพประจำตัว (guardian angel) อยู่ด้วยเสมอไป คนในสมัยโบราณดูเหมือน

จะรู้ความจริงข้อนี้ดี จึงได้มีเรื่องเล่าสืบต่อกันมาจากทุกวันนี้ ซึ่งพวกมนุษย์ส่วนมากในปัจจุบันมักเห็นกันว่าเป็นเรื่องเหลวไหล เรื่องเทพประจำตัวมนุษย์นี้เป็นเรื่องใหญ่อีกเรื่องหนึ่งของชาวโลกทิพย์ เทพประเภทนี้มาจากบุคคลทุกชาติทุกภาษาในโลกมนุษย์ มีทั้งชาวตะวันออก ชาวตะวันตก ตลอดจนถึงชนเผ่าอเมริกัน อินเดียน แต่ส่วนมากมักเป็นชาวตะวันออก ทั้งนี้เพราะชาวตะวันออกโดยทั่วไปมีพื้นอัธยาศัยและความสามารถในทางนี้ดีกว่าชาวตะวันตก ท่านเหล่านี้ล้วนแต่เป็นผู้ที่มีคุณสมบัติพิเศษประการหนึ่งเหมือนกันทั้งสิ้น คือเป็นผู้มีอำนาจจิต (Psychic powers) สูงและสามารถรอบรู้ธรรมชาติความเป็นไปของโลกทั้งสอง คือโลกทิพย์และโลกมนุษย์ได้เป็นอย่างดี เทพพวกนี้มีภูมิเป็นที่อยู่ของตนเองเป็นพิเศษอีกส่วนหนึ่ง ส่วนการที่จะให้เทพองค์ไหนไปประจำตัวมนุษย์คนไหนนั้น ก็ถือหลักว่าจะต้องคัดเลือกผู้ที่มีอุปนิสัยหรือจริตเช่นเดียวกันกับมนุษย์ที่ตนจะไปคอยรักษานั้น ทั้งนี้เพื่อจะได้มีความเข้าใจ เห็นอกเห็นใจและสามารถดลใจบุคคลที่ตนประจำรักษาได้ดีขึ้น ส่วนมากเทพพวกนี้เมื่อเป็นมนุษย์ ก็เคยได้ทำความเพียรมาแล้ว เคยทำความผิดพลาด ล้มเหลว และได้ปรับปรุงแก้ไขตัวเองให้ดีขึ้นมาแล้ว

จึงรู้จิตใจและท่าทีของผู้ที่ตนรักษาได้ดี สามารถเข้าใจว่าควรจะช่วยเหลือหรือห้ามปรามบุคคลนั้น ๆ ในเวลาใดและด้วยวิธีใดบ้าง ในงานศิลปประเภทต่าง ๆ เทพพวกนี้มีส่วนช่วยเหลือในการดลจิตใจศิลปินประเภทนั้น ๆ ให้บรรลุผลสำเร็จดียิ่งมาแล้วเป็นจำนวนไม่น้อย ทั้งนี้เพราะเทพผู้เคยมีอาชีพประเภทใดมาก่อน ก็มักจะเข้าทำการคุ้มครองรักษาบุคคลผู้มีอาชีพประเภทนั้น ซึ่งสามารถทำให้งานของบุคคลนั้นบรรลุผลสมความมุ่งหมายดีขึ้น กล่าวโดยทั่ว ๆ ไป เทพผู้รักษาตัวนี้ย่อมรู้ดีว่า จุดอ่อนของมนุษย์ผู้นั้นอยู่ที่ไหน ? และมนุษย์ผู้นั้นมีส่วนดีในแง่ไหนบ้าง ? ทั้งนี้ก็เพราะตนได้เคยผ่านอุปสรรค และความสำเร็จเช่นนั้นมาแล้วนั่นเอง

บุคคลที่ทำความเพียรทางจิตเป็นจำนวนไม่น้อย จะได้มีโอกาสเห็นและสนทนากับเทพที่รักษาตนได้ ในกรณีเช่นนี้จะทำให้เทพผู้นั้นเกิดความปิติยินดีเป็นที่ยิ่ง ทั้งนี้เพราะเป็นธรรมดาเมื่อทั้งสองฝ่ายรู้ว่า ตนมีส่วนเกี่ยวข้องกันและช่วยเหลือกันได้อย่างไรแล้ว ก็จะมีความสัมพันธ์สนิทสนมกันยิ่งขึ้นกว่าเดิม แต่เป็นที่น่าเสียดายเหลือเกินว่า ส่วนมากเทพผู้รักษามนุษย์ต้องทำหน้าที่ของตนไป โดยอีกฝ่ายหนึ่งหารู้ตัวไม่ ในกรณีเช่นนี้

เมื่อกระแสจิตของทั้งสองฝ่ายมิได้มีการติดต่อกัน ความช่วยเหลือหรือการดลใจอย่างหนึ่งอย่างใดก็ทำได้โดยความยากอย่างยิ่ง บ่อยครั้งเทพผู้รักษามนุษย์ต้องเศร้าสลดใจ ในการที่ไม่สามารถจะห้ามบุคคลที่ตนรักษาไว้นั้นมิให้กระทำผิดพลาดได้ ทั้งนี้เพราะบุคคลนั้นไม่ยอมเชื่อหรือรับรู้ในความจริงข้อนี้เสียเลย เมื่อเป็นเช่นนี้ก็หมดความสามารถที่เทพผู้หวังดีจะช่วยเหลือได้ นอกจากทนดูความผิดพลาดของบุคคลนั้นต่อไปอย่างเงียบ ๆ จนกว่านาน ๆ ครั้งจึงจะได้โอกาสสักคราวหนึ่ง บุคคลผู้หลงผิดเหล่านี้ เมื่อมารู้ความจริงในภายหลัง ก็จะพากันคร่ำครวญถึงความโง่เขลาและความดื้อดึงของตนอย่างน่าเสียดายยิ่ง

ที่เป็นเช่นนี้ เพราะมีหลักอยู่ว่า มนุษย์ทุกคนมีเจตนารมณ์อันเป็นเสรี (free will) ของเขาเองอยู่เสมอ ทั้งนี้หมายความว่า หากเขามีความตั้งใจอย่างแน่วแน่อย่างหนึ่งอย่างใดลงไปแล้ว จะเป็นไปในทางดีหรือชั่วก็ตาม ย่อมไม่มีผู้ใดสามารถขัดขวางเขาไว้ได้ หน้าที่ของเทพผู้รักษามนุษย์ก็มีอยู่แต่เพียงว่าช่วยดลใจให้เขาดำเนินไปในทางที่ดีที่ชอบ ช่วยห้ามปรามจิตใจเขาไว้ไม่ให้ตกเป็นทาสของความชั่ว และช่วยแก้ไขข้อบกพร่องหรืออุปสรรคบางประการเท่านั้น มนุษย์จะยินยอมรับแรงดลใจ

หรือปฏิเสธไม่ยอมรับเลยก็ได้ เพราะถึงอย่างไร ๆ เขาก็มีเจตนารมณ์อันเป็นเสรี (free will) ของเขาเอง และเขาจะต้องรับผลแห่งกรรม ที่เขาได้ทำลงไปโดยเจตนารมณ์อันเป็นเสรีนั้นอย่างหลีกเลี่ยงไม่ได้

เรื่องเทพประจำตัวมนุษย์นี้รู้สึกว่า เป็นเรื่องที่ผู้ไม่เชื่อหัวเราะเยาะกันมาก แต่สำหรับเราชาวโลกทิพย์ถือว่า ความจริงย่อมเป็นความจริงอยู่เสมอไปและได้เห็นประจักษ์มานักต่อนักแล้วว่า ผู้ที่หัวเราะเยาะเหล่านั้น เมื่อได้มารู้ความจริงเข้า ภายหลังแล้ว จะต้องรู้สึกสลดใจในความอวดฉลาดของตนเป็นอย่างยิ่งทุกรายไป

ความจริงข้าพเจ้าไม่ได้หมายความว่า ชาวโลกมนุษย์จะได้รับแรงดลใจโดยผ่านทางเทพผู้รักษาตัวอย่างเดียวเท่านั้น เพราะชาวโลกทิพย์ได้พยายามติดต่อกับชาวโลกมนุษย์หลายต่อหลายทางด้วยกัน เราได้ดำเนินการเกี่ยวข้องกับมนุษย์ทั้งในทางส่วนตัวและในทางส่วนรวม คือเกี่ยวกับประเทศชาติของเขาด้วยเหมือนกัน แม้ในกิจการของสังคมประเภทต่าง ๆ เราก็ได้พยายามช่วยเหลืออยู่เสมอ อาจกล่าวได้ว่า หากมิได้รับแรงส่งของโลกทิพย์แล้ว ความสำเร็จของชาวโลกมนุษย์คงจะไม่มี

ถึงขนาดนี้เป็นแน่ ปัญหาและข้อยุ่งยากต่าง ๆ ของโลกมนุษย์ทั้งในส่วนย่อยหรือส่วนใหญ่ก็ตาม ย่อมได้รับความช่วยเหลือแก้ไขจากชาวโลกทิพย์ไม่มากก็น้อย แต่เป็นที่น่าเสียดายอย่างยิ่งที่ทางศาสนาของโลกมนุษย์ (Orthodox Church) พยายามปฏิเสธความจริงเหล่านี้อย่างแข็งขัน หากมีเรื่องราวที่เกี่ยวกับความเป็นไปของโลกทิพย์ขึ้นมาเมื่อใด ทางศาสนาก็มักจะหาความเอาง่าย ๆ ว่าเป็นเรื่องผีปีศาจมารร้ายมาแกล้งมนุษย์ไปเสียหมด น่าสังเวชอย่างยิ่ง ที่นักบวชผู้โง่เขลาเหล่านี้ ได้นำประชาชนให้หลงเข้าใจผิดจากทำนองคลองธรรมมาเป็นเวลานานหนักหนาแล้ว ท่านคือดึงถือคติอยู่ว่า ชาวโลกทิพย์หรือชาวสวรรค์ก็ควรจะต้องอยู่แต่ในถิ่นของตน ทำกิจหรือสวดมนภาวนาสรรเสริญพระผู้เป็นเจ้าอยู่โดยไม่ต้องหยุดหย่อนกันเลย แม้จะมีประจักษ์ถึงความจริงที่ว่า ชาวโลกทิพย์ได้มีส่วนช่วยเหลือชาวโลกมนุษย์เพื่อความดีและความสงบสุขของชาวโลกมนุษย์เอง ท่านก็ไม่ยอมเชื่อคงถือว่า เป็นเรื่องของผีร้ายมาหลอกลวงมนุษย์อย่างเดียวเท่านั้น ท่านเอาฤทธิ์อำนาจต่าง ๆ ไปโยนให้พวกผีปีศาจเสียหมด ทำไมท่านจึงไม่คิดบ้างว่า เมื่อผีปีศาจหรือฝ่ายอกุศลมีฤทธิ์เดชถึงขนาดนั้นแล้ว เหตุใดฝ่ายกุศลจึงจะมีฤทธิ์อำนาจ

เทียมทันกันบ้างไม่ได้ และเหตุไฉนเทพผู้เป็นฝ่ายกุศล จึงจะมาช่วยเหลือมนุษย์บ้างไม่ได้ อาจกล่าวได้ว่า หากมิใช่เป็นเพราะความช่วยเหลือของเทพซึ่งเป็นฝ่ายกุศล คือปล่อยให้เป็นเรื่องของผีปีศาจตามลำพัง ดังที่ท่านนักบวชเหล่านั้นคิดเอาแล้ว ป่านนี้โลกมนุษย์ก็คงจะถึงความพินาศล่มจมไปแล้วอย่างแน่นอน จริงอยู่ในบัดนี้เรายังไม่สามารถทำการช่วยเหลือชาวโลกมนุษย์ได้อย่างกว้างขวางนัก ทั้งนี้เป็นเพราะเหตุประการเดียว คือจิตใจของมนุษย์ส่วนมากยังมืดมิดเหลือเกิน ตา-ใจของเขายังบอดกันเป็นส่วนมาก เขาพากันปฏิเสธช่องทางแห่งความช่วยเหลือที่เราจะเข้าถึงได้เสียเกือบหมดสิ้น แต่เราก็ยังไม่หมดความพยายาม เราคงดำเนินงานของเราต่อไปโดยไม่หยุดยั้ง เพื่อประโยชน์สุขแก่ชาวโลกมนุษย์นั่นเอง อันหนึ่งเมื่อเหตุการณ์นั้นมาถึงมนุษย์คงจะได้ประจักษ์ความจริงข้อนี้มากขึ้น. △

บทที่ ๑๖

ภูมิสูงสุด

ข้าพเจ้าได้เคยกล่าวให้ท่านฟังมาแล้ว ๒ หรือ ๓ ครั้ง ถึงเรื่องภูมิที่สูงขึ้นไปกว่าที่ข้าพเจ้าอยู่ว่า ยังมีอยู่อีกมาก การเข้าไปสู่ภูมิที่สูงขึ้นไปดังกล่าวนี้มีอยู่ ๒ วิธีเท่านั้น คือ ประการแรกเราจะต้องอบรมจิตของตนเองให้ประณีตสูงขึ้นกว่านี้ จนถึงขนาดที่จะเลื่อนชั้นขึ้นไปได้เองเสียก่อน ประการที่สอง ก็คือหากยังไม่ถึงเวลานั้นเราก็ต้องได้รับอนุญาต (รวมทั้งได้รับการคุ้มกันด้วย) จากท่านผู้อยู่ในภูมิสูงขึ้นไปเสียก่อน จึงจะผ่านเข้าไปได้ ทั้งนี้ ก็เป็นไปด้วยเหตุผลดังที่ข้าพเจ้าได้กล่าวมาแล้วคือเป็นกฎธรรมชาตินั่นเอง หาได้มีผู้หนึ่งผู้ใดหรือมีเขตแดนหรือขวากหนามอย่างใดเป็นเครื่องป้องกันไว้ไม่

บัดนี้ ข้าพเจ้าใคร่จะเล่าให้ท่านฟัง ถึงเรื่องการที่ข้าพเจ้าได้มีโอกาสผ่านเข้าไปในภูมิสูงโดยประการที่สอง (คือโดยการได้รับคำเชิญจากท่านผู้อยู่ในภูมิสูง (สักเล็กน้อย)

คราวหนึ่ง เราสามคนกำลังนั่งอยู่ในบ้านของข้าพเจ้า เบื้องหน้าเราเป็นช่องหน้าต่าง ซึ่งเราจะมองออกไปเห็นทัศนีย-ภาพอันสวยงามภายนอกได้อย่างถนัดชัดเจน เอ็ดวินกับข้าพเจ้ากำลังสนทนากันอยู่ด้วยเรื่องใดเรื่องหนึ่ง ส่วนรูธกำลังง่วนอยู่กับการบรรเลงเพลงจากปีอาโน อันโปรดปรานของเธอเสียงดนตรีจากปีอาโนดังกังวาลเสียงวังเวง เมื่อบวกกับภูมิภาพอันประกอบไปด้วยทิวไม้อันเขียวชะอุ่มเบื้องหน้าเรา ทำให้เกิดความสุขเยือกเย็นอย่างบอกไม่ถูกจริง ๆ

แม้จะเป็นเวลาล่วงเลยมานานพอสมควรแล้วก็ตาม แต่ก็ปรากฏว่า รูธยังคงไม่หายจากความตื่นเต้นยินดีในเครื่องปีอาโนของเธอเท่าใดนัก เธอกล่าวว่า เธอหลงใหลใน "ปีอาโนทิพย์" ของเธออย่างสุดหัวใจจริง ๆ แม้ว่าเธอจะได้บรรเลงเพลงจาก "ปีอาโนทิพย์" นี้มาหลายต่อหลายครั้งแล้วก็ตาม แต่ทุกครั้งเธอก็ต้องได้รับความตื่นใจและสุขใจเหมือนเดิม ในเมื่อเธอกดนิ้วลงไปบนคีย์ และได้ยินเสียงอันหวานวังเวงดังสั่นพริ้วออกมา มันเป็นความไพเราะเยือกเย็นชนิดที่เธอไม่ได้นึกฝันมาก่อนเลยว่าเสียงปีอาโนทิพย์จะมีอำนาจสะกดจิตใจและสั่นสะเทือนอารมณ์ของเธอได้ถึงขนาดนี้ ความปีติปราโมทย์ของเธออีกประการหนึ่ง

ก็คือเธอรู้สึกว่าเธอมีความสามารถในการบันเลงเพิ่มขึ้นกว่าเดิมอีกดูเหมือนจะสักร้อยเท่าของความสามารถของเธอเมื่อครั้งยังเป็นมนุษย์ ทั้งนี้เป็นเพราะความจริงที่ข้าพเจ้าได้เคยกล่าวมาแล้วว่าในโลกทิพย์นี้ กล้ามเนื้อทุกส่วนของเราอยู่ในบังคับบัญชาของจิตใจโดยสมบูรณ์ ดังนั้น เมื่อเราต้องการให้นิ้วมือของเราเคลื่อนไหวไปด้วยอาการอย่างไรหรือด้วยความเร็วเท่าใด ก็ย่อมสามารถทำได้ทันที รูธกล่าวว่า น่าอัศจรรย์เหลือเกินที่นิ้วของเธอเลื่อนพริ้วไปบนคีย์ปิอาโนได้อย่างรวดเร็วทันตามคำสั่งของจิตใจ จนเจ้าตัวเองก็เกือบจะไม่เชื่อว่าจะเป็นไปได้ถึงเพียงนั้น นอกจากนั้นความสามารถของมันสมองในด้านความจำ ก็ยังเพิ่มประสิทธิภาพขึ้นอย่างมากมาย จนเธอสามารถขนาดดูเหมือนว่าจะหลับตามองเห็นท่วงทำนองของเพลงนั้น ๆ ได้อย่างทะลุปรุโปร่ง ตั้งแต่ก่อนที่จะบรรเลงเสียอีก

แต่ในขณะนั้น เสียงเพลงอันเจื้อยแจ้วของเธอก็หยุดลงโดยฉับพลัน และเราก็เห็นเธอวิ่งตรงไปที่ประตู เราทั้งสองลุกขึ้นมองตามออกไปดูด้วยความประหลาดใจ และก็ได้เห็นบุคคล ๒ ท่านเดินผ่านสนามหญ้าเข้ามาในบ้านของข้าพเจ้า ซึ่งข้าพเจ้าจำได้ดีว่าบุคคลหนึ่งในจำนวนนั้นคือท่านชาวอียิปต์ ซึ่งข้าพเจ้า

ได้เคยพบกับท่านมาก่อนแล้ว ส่วนอีกท่านหนึ่งนั้น ข้าพเจ้าได้ทราบภายหลังว่าเป็นชาวคัลดีน เป็นผู้มีอารมณ์สนุกสนานรื่นเริงอย่างยิ่ง

เราได้ออกไปต้อนรับแขกผู้มีเกียรติทั้งสอง และเชิญเข้ามาในบ้าน และหลังจากที่ได้สนทนากันสักครู่หนึ่ง ท่านชาวคัลดีนก็แจ้งความประสงค์ที่มาหาข้าพเจ้าว่า ท่านได้รับคำสั่งจากท่านผู้อยู่ในภูมิสูงขึ้นไปให้มาและเชิญเราไปเยี่ยมเยือนท่าน

เราทั้งสามนิ่งอึ้งกันไปครู่หนึ่งในการที่ได้รับโชคและเกียรติอันไม่ได้นึกฝันมาก่อน ท่านชาวคัลดีนแสดงอาการขบขันในท่าทางของพวกเรา จึงเอ่ยปากบอกว่า ไม่ควรที่พวกเราจะต้องวิตกกังวลหรืออึดอัดอย่างไรในเรื่องนี้ ปัญหาที่ว่าเหตุใดเราจึงได้รับเกียรติดังกล่าวนั้น เป็นเรื่องที่เราจะทราบได้เองเมื่อไปถึงแล้ว ส่วนปัญหาที่ว่าเราจะไปถึงภูมิสูงนั้นได้อย่างไร ก็เป็นเรื่องที่ไม่ต้องหนักใจ เพราะการที่ท่านทั้งสองมา ณ ที่บ้านของข้าพเจ้าก็เพื่อจะมาพาเราไปนั่นเอง

ข้าพเจ้าพยายามจะกล่าวคำขอบคุณในเกียรติอันยิ่งใหญ่ที่เราได้รับในครั้งนี้ แต่ก็รู้สึกว่าพูดไม่ออก เอ็ดวินกับรูธก็ดูจะตกในภาวะอย่างเดียวกัน ท่านชาวคัลดีนคงจะรู้ใจพวกเราดี จึง

หาเรื่องพูดคุยในทำนองอื่นอย่างสนุกสนานรื่นเริง ตามความเห็นของข้าพเจ้า รู้สึกว่าท่านชาวคัลดีนผู้นี้น่าจะเป็นผู้ที่มีอัธยาศัยร่าเริงกว่าผู้อื่นในโลกทิพย์นี้ทีเดียว ในเรื่องนี้เป็นของแปลกอยู่อย่างหนึ่งว่า ชาวโลกมนุษย์โดยมากมักจะชอบกะเกณฑ์ให้ชาวโลกทิพย์เป็นผู้ยิ้มยากหรือยิ้มไม่เป็นไปเสียทั้งหมด ข้าพเจ้าขอยืนยันว่าทัศนะคติดังกล่าวนี้เป็นความเข้าใจผิดอย่างยิ่ง อันที่จริงในเมื่อการหัวเราะของเราไม่ได้เป็นพิษเป็นภัยแก่ผู้ใดแล้ว เราก็สามารถจะหัวเราะได้อย่างเต็มที่โดยไม่ต้องกลัวว่าจะมีใครว่าเลย ไม่เคยมีป้ายติดไว้หน้าประตูโลกทิพย์ว่า "ห้ามหัวเราะนะ" พวกเราสามารถหัวเราะได้โดยไม่ต้องเกรงว่า จะทำให้เราดูเป็นเด็กๆ หรือหมดความสง่าผ่าเผยลงไปเลย จริงอยู่ ตามที่กล่าวมานี้ ข้าพเจ้าไม่ได้หมายความว่า เราหรือท่านชาวคัลดีนที่กล่าวมานั้น จะต้องพูดพร้อมกับหัวเราะร่วนเป็นไข่เค็ม หรือเหมือนกับเป็นบ้าจี้อยู่ตลอดเวลาได้ ข้าพเจ้าหมายความแต่เพียงว่าเราชาวโลกทิพย์ก็หัวเราะเป็น และหัวเราะกันไม่น้อยเหมือนกัน เมื่อมีเหตุผลสมควรที่จะหัวเราะกันได้

ต่อจากนั้น ท่านชาวคัลดีนก็บอกว่า บัดนี้ถึงเวลาแล้วที่เราจะออกเดินทางกันได้ โดยท่านจะเป็นผู้นำทางและคุ้มครอง

เราเอง ในระหว่างทาง ขณะที่เราเดินผ่านทุ่งหญ้าไปตามสบาย ข้าพเจ้าได้ถามท่านชาวคัลดีนถึงท่านผู้ปกครองภูมิสูงผู้นี้ ก็ได้รับความรู้ว่า ท่านผู้ที่เรากำลังจะไปหานี้เป็นหัวหน้าใหญ่ผู้ครองภูมิแห่งโลกทิพย์หมดทุกภูมิ ชาวโลกทิพย์ทุกภูมิรู้จักท่านดี และเรียกท่านว่า "ท่าน**หัวหน้าที่รัก**" เสื้อคลุมของท่านมีสีน้ำเงินขาว และสีทอง ซึ่งแสดงถึงปัญญาและความประณีตของจิตของท่านว่า มีความลึกซึ้งและกว้างขวางอย่างยิ่ง การที่เราจะทราบว่าท่านมีปัญญาเพียงใดนั้น ย่อมเป็นสิ่งที่บรรยายให้เห็นไม่ได้เลย คือถึงจะบรรยายให้เห็นได้ ก็ย่อมจะไม่มีผู้ใดเข้าใจอยู่นั่นเอง แม้การที่เราเรียกท่านว่าเป็นผู้ปกครอง (raler) หรือหัวหน้านี้ ก็มิได้หมายความว่า ท่านปกครองผู้อื่นแบบเจ้านายปกครองลูกน้อง หรือข้าทาสตามความหมายในโลกมนุษย์ เพราะว่าในโลกทิพย์นี้เราอยู่กันด้วยความรักและไมตรีท่านั้น ไม่มีใครจำต้องให้ความกลัวกันเลย ท่านผู้ที่เรากำลังจะเดินทางไปหานี้ จึงเป็นเสมือนหนึ่งสื่อกลางระหว่างพระบิดา ผู้ซึ่งสร้างสากลจักรวาลทั้งปวงกับพระบุตรทั้งหลายของพระองค์ฉะนั้น

ขณะนี้เรากำลังเดินทางผ่านอาณาเขตที่อยู่ของเอ็ดวิน ซึ่งอยู่ชายแดนของภูมิสูงแล้ว และกำลังมุ่งหน้าออกจากภูมิของตน

เองเข้าสู่ภูมิสูง ที่มีบรรยากาศเจือจางยิ่งขึ้นทุกที หากไม่ได้มีการคุ้มกันเป็นพิเศษแล้ว ในไม่ช้าเราจะรู้สึกอึดอัดจนไม่สามารถจะเดินทางต่อไปได้เลย ทั้งนี้เพราะว่าสภาวะของภูมิต่างกันก็ย่อมมีอัตราความสั่นสะเทือน (vibrational rate) ของช่วงคลื่นต่างกัน ดังนั้นหากไม่มีผู้คอยช่วยปรับ (adjust) การสั่นสะเทือนภายในกายของเราให้เข้ากับสิ่งแวดล้อมได้แล้ว ก็ไม่มีทางที่เราจะเข้าไปยังภูมิที่มีบรรยากาศเจือจางมาก (rarefied atmosphere) เช่นนั้นได้เลย

ในที่สุดเราก็หยุดกึกลงโดยอัตโนมัติ เพราะรู้ว่าไม่สามารถจะไปต่อไปได้อีกแล้ว ท่านชาวคัลดีนจึงอ้อมมาข้างหลังเราและเอื้อมมือมาแตะที่ศีรษะของเราอยู่ครู่หนึ่ง การทำเช่นนั้นท่านอธิบายว่า การปรับคลื่นในตัวเราและทำให้เราเดินทางต่อไปได้นั่นเอง จากนั้นเรารู้สึกเย็นซู่ไปทั่วกาย และรู้สึกเสมือนว่าร่างกายของเราเบาจนเกือบจะลอยขึ้นไปฉะนั้น พร้อมกันนั้นก็เกิดมีความอบอุ่นขึ้นได้อย่างประหลาด ท่านชาวคัลดีนได้จับให้รูธยืนอยู่ตรงกลางระหว่างข้าพเจ้าและเอ็ดวิน และตัวท่านเองก็ยืนอยู่เบื้องหลังของเธอ ท่านวางมือซ้ายลงบนบ่าของเอ็ดวินและมือขวาวางบนบ่าของข้าพเจ้า และเนื่องจากท่านสวมเสื้อคลุม

ใหญ่อยู่ด้วย จึงเป็นเสมือนว่าเราทั้งสามอยู่ภายใต้ความคุ้มครองของเสื้อคลุมนั้นเป็นอย่างดี

ท่านชาวคัลดีนได้บอกแก่เราว่า การที่ท่านเอามือกุมศีรษะเราอยู่ครู่หนึ่งนั้น นอกจากจะเป็นการปรับคลื่นตามปกติแล้ว ยังเป็นการช่วยให้นัยน์ตาของเราทนต่อแสงอันเจิดจ้าของภูมิสูงนี้ได้อีกด้วย เพราะว่าแม้ร่างกายของเราจะได้รับการปรับคลื่นให้เข้ากับช่วงคลื่นของภูมิสูงแล้วก็ตาม แต่ถ้าไม่ได้ทำเช่นนั้นเพิ่มเติม นัยน์ตาของเราก็จะทนต่อแสงที่แรงกล้าขึ้นกว่าเดิมมากไม่ได้ การทำเช่นนั้น ถ้าจะเปรียบก็เหมือนกับการที่ชาวโลกมนุษย์ผู้ใส่แว่นตากันแดด ในขณะที่ออกสู่ท่ามกลางแสงแดดอันแผดกล้า ฉะนั้น

ครั้นแล้วท่านชาวคัลดีนก็ได้บอกให้เราทำจิตใจให้สงบและอย่าขัดขืน (Passive) โดยขอให้คิดว่าเป็นการเดินทางไปหาความสดชื่นและความสุข ไม่ใช่ว่าเป็นการทดสอบความทนทานแต่อย่างใด "เอาละนะเตรียมตัวได้" เสียงท่านกล่าวขึ้น "หนึ่ง สอง สาม ไปได้แล้ว"

ฉับพลันเราก็รู้สึกคล้ายกับลอยขึ้นไป แต่ความรู้สึกเช่นนั้นเป็นไปชั่วขณะเดียวประมาณไม่เกินหนึ่งวินาที ก็มีแสงสว่าง

เป็นประกายวาบพุ่งผ่านเราไป และก็หายไปในชั่วพริบตา ต่อจากนั้นก็รู้สึกว่าเท้าได้สัมผัสกับพื้นดินแข็ง ๆ ใหม่ และครั้นแล้วทัศนียภาพอันตระการตาสุดที่จะบรรยาย ก็ปรากฏอยู่เบื้องหน้าของเรา เป็นภูมิประเทศที่งามจับตาอย่างล้นเหลือ แทบไม่เชื่อสายตาตัวเองว่า ความงดงามของทัศนียภาพภูมิประเทศจะงามตรึงใจถึงขนาดนี้

ตรงหน้าเราออกไปเป็นลำน้ำกว้างใหญ่ ทอดยาวเหยียดออกไปสุดสายตา กระแสน้ำไหลเอื่อยอย่างสงบเมื่อต้องแสงอาทิตย์ก็เป็นประกายอย่างน่าดู ละลอกพริ้วน้อย ๆ ของน้ำสะท้อนแสงฉายเงาออกเป็นสายรุ้งสีต่าง ๆ สลับซับซ้อน และเกี่ยวกระหวัดกันไปมาอยู่เหนือผืนน้ำ ความงามของธรรมชาติเบื้องหน้า ทำให้เราผู้มาใหม่ทุกคนเกือบจะลืมหายใจ เหมือนถูกมนต์สกดไปชั่วขณะหนึ่ง และเราก็ต้องถอนหายใจและถอนสายตาจากทัศนียภาพเบื้องหน้าด้วยความเสียดาย เมื่อท่านชาวคัลดีนและท่านชาวอียิปต์ได้เตือนขึ้นว่า เรามีเวลาที่จะอยู่ที่นี่ได้ไม่มากนัก ฉะนั้น จึงต้องรีบไปทำธุระอันเป็นวัตถุประสงค์แห่งการมาของเราเสียก่อน

อีกด้านหนึ่งของภูมิประเทศอันงดงามเหมือนภาพฝันนี้ เป็นตัวตึกมหึมาสูงหลายชั้น มีบันไดกว้างใหญ่มโหฬารทอดจากตัวตึกเข้าสู่ภายใน รูปลักษณะของตัวตึกเป็นแบบเรียบ ๆ ไม่มีเครื่องประดับประดาอย่างไร แต่วัตถุที่ประกอบกันขึ้นเป็นตัวตึกนั้นช่างมหัศจรรย์เหลือหลาย ข้าพเจ้าอยากจะกล่าวว่าตึกทั้งหลังนี้ทำขึ้นด้วยเพชรนิลและบุศราคำ (Topaz) ทั้งแท่งรวมกันขึ้นมานั่นเอง ขอให้ท่านลองคิดดูเอาเองว่า ในโลกมนุษย์นั้นอัญญมณีดังกล่าวมาแล้วนี้ เราจะหาได้ก็แต่เพียงเม็ดเล็ก ๆ ซึ่งเราสามารถจะวางไว้ในระหว่างนิ้วมือได้อย่างสบาย แต่บัดนี้สิ่งที่เราเห็นอยู่นี้คือตึกมโหฬารซึ่งทำด้วยเพชรนิล และบุศราคำทั้งแท่งรวมกัน ส่งแสงเป็นประกายอย่างบรรเจิดจ้า จริงทีเดียวมันเป็นภาพที่มนุษย์จะไม่คิดฝันเลยว่า จะเป็นไปได้ถึงขนาดนี้ และมนุษย์ก็จะไม่มีวันได้เห็นสิ่งเหล่านี้ได้เลย

เกี่ยวกับอัญญมณีที่เป็นวัตถุก่อสร้างของตึกนี้ท่านชาวคัลดีนบอกว่าไม่เป็นของประหลาดมหัศจรรย์แต่อย่างใด เพราะว่าวัตถุดังกล่าวก็เป็นวัตถุประจำภูมินี้เอง การที่เราตกตลึงแลเห็นเป็นของประหลาดมหัศจรรย์ ก็เพราะว่าเราได้เดินทางผ่าน

ภูมิในระหว่างมาหลายภูมิ และได้ข้ามมาถึงภูมิอันสูงสุดนี้เลยทีเดียว หากเราเดินทางมาแต่ละภูมิตามลำดับ เราจะเห็นอัญญมณีประจำภูมิค่อย ๆ เปลี่ยนจากความทึบไปสู่ความใสขึ้นทีละเล็กละละน้อยจนกระทั่งมาใสบริสุทธิ์เป็นแก้วผลึกในที่สุด

รอบ ๆ บริเวณตึก มีสวนดอกไม้ล้อมรอบเป็นแนวยาวเหยียด โดยมีแปลงไม้ดอกมีสีสรรต่าง ๆ กันจัดไว้เป็นรูปแบบต่าง ๆ กันอย่างประณีตบรรจง ทิวทัศน์อันน่ารื่นรมย์ดังกล่าวนี้ทอดออกไปข้างหน้าเป็นระยะไกลแสนไกลจนสุดสายตา ห่างออกไปเราจะแลเห็นอาคารอีกหลายหลัง ที่ดูเหมือนว่าจะก่อสร้างโดยมรกตและอเมทิสท์ (Amethyst พลอยใสเหมือนแก้วผลึก) ก็มี และที่ก่อสร้างด้วยไขมุกก็มี

เมื่อชาวคัลดีนได้บอกว่าเราต้องรีบไปหาท่านผู้เป็นหัวหน้าของภูมินี้ เราก็จำต้องหยุดยั้งการชมทัศนียภาพดังกล่าวด้วยเสียดายเป็นอย่างยิ่ง

เราเดินขึ้นบันไดเข้าไปในตัวอาคารที่เห็นอยู่เบื้องหน้าและทั้ง ๆ ที่เราคิดว่ากำลังเดินไปบนบันไดหิน แต่ความรู้สึกที่เท้าก็ทำให้เรารู้สึกเสมือนหนึ่งว่าเรากำลังเดินไปบนพรมกำมะหยี่หรือสนามหญ้าฉะนั้น เราไม่มีเวลาพิจารณาดูความสวยงามของ

ภายในตัวอาคารได้มากนัก เพราะว่าอำนาจคุ้มกันที่เราได้รับไม่สามารถจะทำให้เราอยู่ได้นานพอ และในที่สุดเราก็เข้ามาถึงจุดหมายปลายทาง คือห้องของท่านผู้เป็นหัวหน้าของภูมิทั้งปวง

เราผู้มาใหม่หยุดชะงักอยู่ครู่หนึ่ง เพราะไม่ทราบว่าควรจะวางตัวอย่างไรดีในการเข้าพบท่านผู้ยิ่งใหญ่เห็นปานนี้ แต่ท่านชาวคัลดีนได้ให้กำลังใจแก่เราโดยกล่าวว่าเรื่องนั้นไม่มีความสำคัญอย่างใดเลยในที่นี้ ในที่สุดเราก็ได้เห็นท่านหัวหน้านั่งรอเราอยู่ริมหน้าต่างในห้องของท่าน

พอเห็นเราท่านหัวหน้าก็ลุกขึ้นจากเก้าอี้ ตรงมาหาเรา จูงมือให้ไปนั่งที่เก้าอี้ข้างๆ ท่านเอง ท่านขอบคุณท่านชาวคัลดีนและท่านชาวอียิปต์ที่นำเรามาหาท่าน และบอกให้เราทำตัวเป็นกันเองโดยไม่ต้องเกรงใจ

จากการได้เห็นรูปร่างลักษณะของท่าน โดยใกล้ชิด ข้าพเจ้าก็ได้สังเกตว่า ท่านหัวหน้ามีลักษณะเป็นคนหนุ่มมาก แต่เรื่องทั้งนี้ก็มิได้หมายถึงอายุตามกาลเวลาแต่อย่างใด เพราะว่าความหนุ่มเป็นลักษณะของรูปร่างภายนอก อันเป็นเครื่องหมายถึงคุณลักษณะภายในจิตใจอย่างแท้จริง โดยกาลเวลาแล้ว เราคิดว่าท่านคงจะมีอายุนับเป็นกัปป์ (คือล้าน ๆ ปี) ทีเดียว ผม

ของท่านดูจะมีลักษณะเป็นแสงสีทองมากกว่าที่จะเป็นวัตถุสีทอง น้ำเสียงของท่านมีกังวานเหมือนเสียงดนตรี และในขณะที่เราได้เข้าไปอยู่ใกล้ ๆ ท่านแล้วก็รู้สึกว่า ได้รับกระแสแห่งเมตตาจากท่านอย่างชุมชื่นหัวใจที่สุด นอกจากนั้นแล้วยังรู้สึกว่า ท่านเป็นผู้มีความรู้กว้างขวางและลึกซึ้ง อย่างที่หาใครเทียบไม่ได้เลยทีเดียว

บุคลิกลักษณะและท่าทางเป็นกันเองของท่าน ทำให้เรานับถือท่านยิ่งขึ้น ในระหว่างการสนทนา ท่านพูดกับเราอย่างสนุกสนานร่าเริง โดยได้ทักทายปราศรัยกับทุกคนเป็นรายตัว ซักถามถึงความเป็นอยู่และการงานของเราอย่างเอาใจใส่ และในที่สุดท่านก็บอกให้เราทราบถึงวัตถุประสงค์ ที่ได้เชิญให้เรามาหาท่านถึงที่นี่

ท่านกล่าวว่าในเมื่อข้าพเจ้าได้ไปเยี่ยมอบายภูมิอันเป็นภูมิชั้นต่ำที่สุดมาแล้ว ท่านจึงเห็นสมควรที่เราจะได้มาเยี่ยมภูมิสูงสุดนี้ไว้เพื่อเป็นการเปรียบเทียบดูบ้างโดยวิธีนี้เราจะ ได้เห็นด้วยตาตนเองว่า ภูมิทั้งสองนี้มีความแตกต่างกันเพียงไร โดยเฉพาะอย่างยิ่งท่านต้องการให้เราเห็นความจริงว่า ผู้อาศัยอยู่ในภูมิสูงนี้ก็มิใช่เป็นเงา ๆ หรือเป็นภาพมายาแต่อย่างใด แต่โดยแท้แล้วก็เป็นบุคคลมีเลือดมีเนื้อ มีความรู้สึกเช่นเดียวกัน และมี

ความรู้สึกจะหัวเราะสนุกสนานได้เช่น เดียวกัน กับ พวก ข้าพเจ้าเหมือนกัน นอกเหนือสิ่งอื่นใด ท่านบอกว่า ท่านต้องการให้รู้ว่าภูมินี้ได้เป็นสิทธิ์ขาดของผู้หนึ่งผู้ใดแต่ลำพังเลย แท้จริงเป็นวิสัยของทุก ๆ คนที่มีความเพียรเพียงพอที่จะพัฒนาจิตใจของเขาให้ประณีตขึ้นถึงขั้นนี้ได้ เมื่อบุคคลสามารถทำได้ถึงขนาดนั้นแล้ว ก็ไม่มีอำนาจอะไรจะห้ามปราม หรือป้องกันมิให้เขาเข้าถึงภูมินี้ได้เลย จริงอยู่ การทำความเพียรทางจิตดังกล่าว อาจต้องใช้เวลานานแสนนาน แต่เราก็มีเวลานานแสนนานเป็นของเรา และมีวิธีการและผู้ช่วยเหลือมากมาย ที่จะทำให้เราเข้าถึงภูมินี้ได้เสมอ ขอแต่ให้เราตั้งใจจริงเท่านั้น ความจริงดังกล่าวนี้ เป็นกฎธรรมชาติที่ง่าย ๆ เหลือเกิน และไม่มีจำกัดอยู่แต่เฉพาะศาสนาใด ๆ เลย (คือบุคคลผู้นับถือศาสนาใด ๆ ก็มีสิทธิ์ที่จะกระทำได้ ตามกฎธรรมชาติอันง่าย ๆ และไปตรงมานี้เหมือนกันหมด all is perfectly straightforward, plain and unrestricted by complicated beliefs, religions or otherwise)

ไม่มีศาสนาใดสามารถจะกระทำดังกล่าวได้แต่ศาสนาเดียว (คือกันไว้ให้ศาสนิกชนของตนแต่ฝ่ายเดียวขึ้นสวรรค์ได้ ส่วนผู้นับถือศาสนาอื่นให้ตกนรกหมด No religious body that ever

existed can do that) ดังนั้น การทำความดีเพื่อความหลุดพ้นของวิญญาณ จึงไม่มีศาสนาใดสามารถผูกขาดไว้ให้คนของตนได้แต่ผู้เดียวเลย (It requires no adherence ot any particular form of religion, which, of course, has no authority of assure any single soul of its powers to secure the souls' "salvation") ภูมิอันสูงสุดนี้เป็นของทุกคนที่มีความตั้งใจจริง แม้ว่าผู้นั้นในขณะนี้จะอยู่ในอบายภูมิอันต่ำที่สุดก็ตาม

ในขณะนี้ท่านชาวคัลดีลได้บอกกับท่านหัวหน้าว่า อำนาจคุ้มกันที่ท่านได้ให้เราไว้นั้น จวนจะหมดฤทธิ์อยู่แล้ว และเราก็คงจะต้องรีบกลับโดยชักช้าอยู่ไม่ได้ ท่านหัวหน้าได้กล่าวว่า ท่านสังเกตเห็นเช่นนั้นเหมือนกัน และท่านก็ได้บอกว่า อำนาจดังกล่าวเป็นสิ่งที่มีขอบเขตจำกัด ดังนั้นเพื่อความผาสุกของเราเอง เราก็จะอยู่ชักช้าอีกไม่ได้ ในครั้งนี้ หากมีโอกาสในคราวต่อไปเราอาจจะมาใหม่อีกครั้งหนึ่งก็ได้

เราต่างพากันลุกขึ้นอำลาท่านหัวหน้า โดยท่านก็ได้ตามมาส่งเราด้วยถึงภายนอกอาคาร และในที่สุดก็มาถึงจุดที่เราจะต้องจากกัน

แน่นอนเหลือเกิน ความอาลัยประกอบกับความซาบซึ้งในความกรุณาของท่านหัวหน้า ทำให้รู้สึกตื้นตันอย่างบอก

ไม่ถูก เราคิดว่าเราช่างเป็นผู้มีโชคดีอย่างเหลือเกิน ที่ได้มาเห็นสิ่งทั้งหลายเหล่านี้ด้วยตาของตนเอง และได้ทราบความจริงอันยิ่งใหญ่ดังกล่าวมาแล้ว ท่านหัวหน้าได้ให้พร ขอให้เราทุกคนมีความสุข และขอให้เดินทางกลับด้วยความสุขเช่นเดียวกันในชั่วพริบตานั่นเอง เราก็รู้สึกตัวว่า ได้กลับมาสู่ภูมิของตนเองอีกครั้งหนึ่ง

ท่านทั้งหลาย ข้าพเจ้าได้กล่าวมาอย่างยืดยาวพอสมควรแล้วทั้งนี้ก็เพื่อให้ท่านเห็นประจักษ์ความจริงว่าโลกทิพย์นั้นมีอยู่จริงเพียงใด ว่ากรรมของบุคคลที่ทำไว้นั้น ย่อมไม่เสื่อมสูญ ว่าชีวิตในโลกมนุษย์เป็นของน้อยนิดเดียว เมื่อเทียบกับความเป็นอยู่ในโลกทิพย์ ทั้งในภูมิทุคติและในภูมิที่เรียกว่าอบายหรือนรก และขอให้ท่านระลึกถึงความจริงอันสำคัญอีกประการหนึ่งว่า คนเรานั้น เมื่อก่อนตายมีสภาวะแห่งจิตเป็นอย่างไร แม้เมื่อตายไปแล้วก็หาเปลี่ยนนิสัยประจำตัวไปได้ไม่ หากข้อความทั้งปวงที่ได้กล่าวมานี้ จะเป็นเครื่องทำให้ท่านอดทนต่ออุปสรรคแห่งชีวิต มุ่งมั่นในการประกอบกุศลกรรมโดยไม่ท้อถอย หรือยอมแพ้ต่ออำนาจของสิ่งที่คุกคาม หรือยั่วยวนด้วยประการต่าง ๆ ได้บ้าง ข้าพเจ้าก็จะถือว่าได้รับผลแห่งความพยายามคุ้มค่าแล้วอย่างแท้จริง. △ △

พิมพ์ที่โรงพิมพ์วิบูลย์กิจ ๘๓/๑๐ มุมวัดตรีทศเทพ พระนคร โทร. ๘๑๑๘๕๗
นายคล้อย ทรงบัณฑิตย์ ผู้พิมพ์ผู้โฆษณา ๒๕๑๒